Carmen Emanuela Simiraş

O iubire aşa de mare

Agape
 Editare: Olimpiu S. Cosma Tiparul: Agape S.R.L. Str. Podului 8 2300 Făgăraş
ISBN 973-8152-63-1

Cu inima plină de teamă, Geanina înainta spre cabinetul medicului. Adusese cu ea rezultatele investigaţiilor medicale pe care tocmai le făcuse. La radioscopie i se confirmase că are ulcer şi i se spusese că foarte probabil va trebui să suporte o intervenţie chirurgicală. Era vina ei că neglijase să vină din timp la un control medical. Nici măcar nu-şi mai amintea de cînd începuse să aibă dureri de stomac. în ultimul timp, acestea erau din ce în ce mai dese. Durerea o făcea să se strîngă covrig, iar calmantele pe care le lua nu-şi mai făceau efectul. Chiar şi alimentaţia devenise o problemă pentru ea. Majoritatea mîncărurilor îi provocau arsuri şi dureri.
Sergiu, logodnicul ei, îngrijorat de starea sănătăţii ei, îi spusese:
- Trebuie să mergi urgent la medic! Nu poţi continua aşa; pe zi ce trece ai dureri tot mai mari.
Ştia că are dreptate, dar totdeauna avusese o teamă instinctivă de medici, spitale, injecţii... Acum era nevoită să treacă peste toate acestea şi să-şi facă un control. Pentru a o încuraja, Sergiu merse cu ea.
încă de la început, medicul îi spuse că are ulcer şi, pentru a şti cît de avansat e, o trimise să-şi facă o radioscopie. Rezultatul nu era îmbucurător. Rana pe care o avea pe stomac era cît o monedă.
Aşteptîndu-şi rîndul, Geanina încercă să-şi pună ordine în gînduri. De cîteva luni locuia împreună cu logodnicul ei în apartamentul pe care reuşiseră cu greu să-1 cumpere împreună. Părinţii lor achitaseră o parte din costul apartamentului şi-i ajutaseră să-1 mobileze. împrumutaseră şi bani din bancă, pentru care plăteau o dobîndă destul de mare. Pentru că rămăseseră cu bani puţini, hotărîseră să-şi zugrăvească singuri apartamentul. Munciseră mult, dar în cele din urmă reuşiseră să-1 aranjeze. Munca îi dăduse peste cap şi orele de masă. Venind tîrziu de la serviciu, se apuca imediat de treabă, uitînd deseori să mai mănînce. De atunci, durerile de stomac erau tot mai frecvente. Acum, gîndul la operaţie o făcea să se simtă neliniştită. îşi făcuse alte planuri. Trebuia să se căsătorească, iar o operaţie n-ar fi făcut decît să amîne nunta, şi
acesta era ultimul lucru pe care şi-1 dorea.
îşi cunoscuse logodnicul în urmă cu doi ani, la o petrecere. Din prima clipă ştiuseră că sunt predestinaţi. Nimic nu-i despărţise şi. pe zi ce trecea, relaţia lor era tot mai strînsă. Atît părinţii ei, cît şi ai lu# fuseseră de acord cu căsătoria lor şi încercaseră să-i ajute cît mai mult. în prezent, pentru că se mutaseră împreună, nu le mai rămăsese decît să facă nunta. De ce s-o fi îmbolnăvit tocmai într-un astfel de moment? se întrebă ea.
Gîndurile îi fură întrerupte de un domn care o atenţiona:
- Trebuie să intraţi! E rîndul dumneavoastră.
Puţin derutată, intră în cabinetul medicului. Acesta citi rezultatele şi-i spuse:
- Aveţi, într-adevăr ulcer, iar situaţia nu este tocmai bună. Cred că ar fi bine să luaţi în calcul o eventuală operaţie. Rana de pe stomac e destul de mare.
- Nu se poate face un tratament?
- Bineînţeles că se poate, dar el nu va vindeca boala, ci doar o va ameliora.
- Aş prefera să încerc. Vreau să ştiu că am făcut tot ce se putea face pentru a evita operaţia.
Medicul îi scrise o reţetă şi o programă peste două luni la un nou control medical.

Geanina părăsi cabinetul, hotărîtă să învingă boala. Va fi mai dificil la început, pentru că trebuia să ţină un regim destul de sever. Era nevoită să renunţe la multe mîncăruri şi la cafeaua pe care o consuma într-o cantitate destul de mare. Era mulţumită că putea găsi ajutor şi sprijin în Sergiu. Se înţelegeau bine, şi situaţia de faţă îi va ajuta să sudeze şi mai mult legătura lor. Mai dificil va fi la serviciu. Lucra la un centru de pîine şi, pe lîngă produsele de panificaţie obişnuite, făcea şi pizza, iar ei îi plăcea să o mănînce foarte condimentată; trebuia să o evite, dacă voia să nu aibă probleme.
Cînd îşi vizită părinţii, le povesti despre problema pe care o avea şi le ceru sfatul.
- E bine că doreşti să încerci să faci un tratament, îi răspunse mama. Poate că medicul a exagerat în privinţa operaţiei şi singurul lui gînd e să-ţi ia banii.
Ea îi făcu un ceai din obligeană, gălbenele şi coada-calului şi i-1 dădu să bea.
- încearcă, pe lîngă medicamente şi regim, să bei şi ceaiuri. De multe ori plantele fac adevărate minuni, o încuraja mama.
* * *
Cele două luni trecură repede, şi Geanina reveni la medic. Se simţea puţin mai bine, dar durerile nu-i dispăruseră definitiv. Gîndurile şi stresul de la serviciu îi anulaseră parcă toate eforturile. Medicul îi propusese să se interneze:
- îţi vom reface analizele şi, în funcţie de rezultate, te vei decide dacă te voi opera sau nu. Este spre binele tău să stai cîteva zile în spital.
Seara, observîndu-i nehotărîrea, Sergiu îi spuse:
- N-are rost să te chinui toată viaţa cu medicamente şi regim. Te operezi, suferi un timp, dar apoi te vei simţi mult mai bine.
A doua zi, după o noapte agitată, în care se tot frămîntase şi se gîn-dise ce să facă, se internă. Mirosul de medicamente şi atmosfera din spital o făcură să-şi regrete decizia. Totul părea rece şi neprimitor. Singurul lucru mulţumitor era faptul că i se dăduse o rezervă unde erau doar două paturi.
Cealaltă pacientă era o femeie în vîrstă, şi se observa că suferă foarte mult. Ea avea ulcer hemoragie şi urma să fie operată în cursul săptă-minii. Cu toate acestea, nu părea să fie deloc îngrijorată. Pe faţă i se putea citi o pace şi linişte adîncă. Curioasă, Geanina o întrebă:
- Cum puteţi fi atît de liniştită, ştiind ce vă aşteaptă?
- Pentru că ştiu că totul este spre binele meu. La început şi eu m-am neliniştit, dar curînd am înţeles că nu rezolv nimic îngrijorîndu-mă, ci doar înrăutăţesc situaţia. Viaţa noastră este în mîna lui Dumnezeu, şi El ne-a spus prin apostolul Pavel: „Nu vă îngrijoraţi de nimic, ci în orice lucru aduceţi cererile voastre la cunoştinţa lui Dumnezeu, prin rugăciuni şi cereri cu mulţumiri. Şi pacea lui Dumnezeu, care întrece orice pricepere, vă va păzi inimile şi gîndurile în Cristos Iesus [Iisus, Isus]" [Filipeni 4:6-7]. Am luat povara ce mă apăsa şi I-am dat-o lui Dumnezeu. Dacă El a spus să nu mă îngrijorez, de ce aş face altfel? El este Atotputernic şi poate rezolva orice situaţie, oricît de grea ar fi.
- Bine, dar cum puteţi să lăsaţi totul în grija lui Dumnezeu? De ce aveţi atîta încredere într-o Persoană, care, dacă există, este la atîta depărtare de noi?
- Depărtare? Greşeşti! El este aici prezent, alături de mine, în suferinţa mea. îi simt mîna plină de iubire asupra mea. E drept, a fost un timp cînd, la fel ca şi tine, mi se părea absurd să-I spun problema mea şi să-L las pe El să Se îngrijească de rezolvarea ei. Cine eram eu, ca Dumnezeu să-mi asculte rugăciunea?
- Ce anume v-a făcut să vă schimbaţi părerea?
- O! exclamă femeia cu durere. E o poveste tristă ce s-a întîmplat cu mulţi ani în urmă, dar care, cu ajutorul lui Dumnezeu, a avut un final fericit.

Ea nu apucă să spună mai mult, pentru că în acel moment uşa se deschise şi intră o pereche tînără. Faţa i se lumină şi, adunînd parcă toată dragostea din lume, ieşi în întîmpinarea lor, strigînd:
- Andreea! Draga mea Andreea!
- Sărut mîna, mamă! o salută aceasta cu căldură. Bine te-am găsit! Daniel, soţul Andreei, îi sărută mîna şi-i dărui un frumos buchet de
trandafiri.
- Cînd aţi venit? Vă aşteptam luna viitoare.
- Sunt vreo două ore de cînd am ajuns şi ne-am grăbit să te vizităm.
- Dar cum de aţi venit mai repede şi fără să mă anunţaţi?
-' Imediat cum am aflat că trebuie să te operezi am făcut tot posibilul ca Daniel să-şi ia concediu mai devreme şi să fim alături de dumneata. N-am vrut să-ţi spunem, pentru că tata ne-a avertizat că nu eşti de acord ca noi să ştim despre operaţie. A făcut bine că nu ne-a ascuns lucrul acesta; am fi fost întristaţi să aflăm mai tîrziu. De altfel, cine ar fi reuşit să te îngrijească cu mai multă dragoste ca mine?
Mama îşi mai îmbrăţişa o dată fiica. Faptul că făcuse atîta drum pentru a o sprijini şi ajuta îi încălzi inima. Andreea rămăsese aceeaşi fată sensibilă la necazurile altora. Totdeauna, cînd aveai mai mare nevoie de ajutor, ea era prezentă.
De cînd plecase în Austria îi simţea tot mai mult lipsa. Nici una din celelalte fiice ale ei nu reuşise să o înlocuiască. Andreea fusese un copil bun şi ascultător, dar ea, mama, apreciase lucrul acesta mult prea tîrziu. încă îşi reamintea modul josnic şi tiranic în care se purtase faţă de fiica ei.
Vizita fu scurtă, dar reuşi să aducă înviorare mamei, care nu înceta să vorbească despre ei mult timp după plecarea lor. Geanina o asculta cu răbdare, făcînd din cînd în cînd cîte un scurt comentariu.
- Se vede că fiica dumneavoastră vă iubeşte mult. A făcut tot posi-
bilul să fie prezentă aici în perioada dificilă prin care treceţi. Soţul ei pare la fel de amabil şi de săritor ca şi ea. Trebuie să fiţi tare mulţumită de ei!
- Chiar sunt! Dacă există o mamă recunoscătoare şi mulţumită pentru astfel de copii, aceea sunt eu. în ciuda atitudinii mele dure şi nedrepte faţă de fiica mea, ea s-a purtat totdeauna ireproşabil faţă de mine. Chiar şi ginerele meu, cu care n-am fost deloc de acord la început, mâ tratează cu mult respect.
- V-aţi purtat dur cu Andreea doar pentru că s-a căsătorit cu Daniel'? întrebă nedumerită Geanina.
- Nu, copila mea; nu acesta a fost motivul. Realitatea e mult mai crudă şi mai dureroasă.
Lacrimile îi brăzdau obrajii şi, după cîteva momente, cu un mic efort, continuă:
- M-ai întrebat mai devreme cum pot să las totul în grija lui Dumnezeu. Am învăţat lucrul acesta de la fiica mea. Ea mi-a demonstrat că o persoană care se încrede în El nu rămîne niciodată de ruşine. Mai mult chiar, şi duşmanii ei sunt nevoiţi să recunoască faptul că Dumnezeu îi păzeşte şi ocroteşte pe toţi cei ce-L iubesc.
- Puteţi să-mi povestiţi ce s-a întîmplat de fapt?
- Desigur. Numai că s-ar putea să-ţi formezi o părere nu tocmai bună despre mine. Nu pot să te condamn. Eu însămi, cînd privesc în urmă, realizez cît de mult am greşit. Dar atunci aveam certitudinea că procedez bine... Am fost învăţată să cred că, dacă îndeplinesc anumite slujbe religioase, mi-am făcut datoria faţă de Dumnezeu. Salvarea sufletului meu, iertarea păcatelor mele nu erau treaba mea, ci a preoţilor. Mergeam la biserică atît cît consideram că este necesar.
- Adică la Paşti şi la Crăciun, completă Geanina. Femeia începu să rîdă.
- Mergeam atît de rar, încît, dacă toată lumea ar fi procedat ca mine, bisericile trebuiau să fie deschise doar de sărbători. Aveam o căsnicie cît de cît reuşită şi trei fete frumoase, pe care le iubeam enorm. îmi vedeam de familia mea şi nu mă amestecam în viaţa altora. Duceam o viaţă

liniştită şi eram mulţumită. Andreea învăţa bine şi an de an lua cîte un premiu. Eram tare mîndră de ea! Am rămas mirată cînd, în-tr-una din zile, dirigintele ei m-a chemat la şcoală. După felul cum vorbea, am înţeles că se întîmplase ceva deosebit. Cînd l-am întîlnit avea faţa întunecată şi o privire dură. Mi-a vorbit pe un ton aspru, cu
care nu eram deloc obişnuită. Atitudinea lui nu mai avea nimic din politeţea cu care mă trata cînd mă întîlnea.
- Doamna Cristescu, vreau să discut cu dumneavoastră o problemă delicată şi extrem de importantă. Vă spun sincer că nu mă aşteptam ca o familie ce părea a avea o viaţă echilibrată, conformă cu idealurile societăţii în care trăim, să aibă asemenea preocupări nedemne.
- Ce vreţi să spuneţi?
- Cum e posibil, doamnă, ca cea mai bună elevă pe care o am, şefa clasei, să mă pună într-o situaţie penibilă şi să mă oblige să iau măsuri radicale cu ea?
- Nu înţeleg unde vreţi să ajungeţi! am replicat eu iritată. Faceţi tot felul de remarci jignitoare, fără măcar să-mi explicaţi de ce.
- Explicaţii?! Cred că eu sunt cel în măsură să vi le cer.
Şi-a pus servieta pe masă şi din ea a scos o cărticică cu coperte din piele. Mi-a dat-o furios.
- Noi ne străduim să-i învăţăm pe elevi adevărata concepţie despre lume şi viaţă, dar eforturile noastre sunt zădărnicite de părinţi inconştienţi, îmi puteţi spune de unde o are fiica dumneavoastră şi de ce vine cu ea la şcoală?
Am luat cartea şi am răsfoit-o nedumerită. Pe prima pagină scria cu litere mari de tipar: NOUL TESTAMENT. Am tresărit.
- Un Nou Testament! De unde îl are Andreea?
- Tocmai asta vreau să ştiu şi eu! Am găsit-o citind din el în timpul pauzei.
- Domnule diriginte, vă rog să mă credeţi că nu ştiu absolut nimic despre această Carte. Nu am mai văzut-o pînă acum. Nu cred că este a ei. O fi împrumutat-o de la cineva.
- Nu. Am întrebat-o şi mi-a spus că îi aparţine. Nu există nici un dubiu în privinţa aceasta.
- Nu pot crede aşa ceva! Trebuie să aflu ce se întîmplă!
Am părăsit supărată şcoala. Nu mi-a plăcut modul în care am fost tratată, şi doream să-i dovedesc acestui profesor arogant cît de mult greşea. Fiica mea era prea inteligentă pentru a avea asemenea preocupări. Rămînea totuşi întrebarea la care nu găsisem încă răspuns: De unde avea Andreea Testamentul?
Cînd a venit acasă, am luat-o repede la întrebări:
- Presupun că ştii despre faptul că dirigintele tău m-a chemat astăzi la şcoală. Cunoşti şi motivul, nu-i aşa?
io
- Da, mamă.
- Acum vreau să-mi spui adevărul. A cui este cartea?
- A mea.
- A ta? De unde o ai? Cine ţi-a dat-o?
- Am primit-o cadou de la mama Oanei.
- Nu minţi! Spune drept, de la cine o ai?
- Dar ţi-am spus: de la mama Oanei.
Am rămas un moment derutată. Persoana despre care îmi vorbea era o doamnă serioasă şi extrem de inteligentă. Ne cunoscusem în urmă cu cîţiva ani într-un concediu, undeva la munte. Şi eu şi soţul meu am rămas surprinşi să constatăm că vecinii noştri din camera de hotel locuiau în acelaşi oraş ca noi. Am petrecut zile minunate împreună, întorşi acasă, ne-am vizitat de cîteva ori, dar în timp relaţia s-a răcit. Nu mai ştiusem nimic de ei, pînă în urmă cu vreo două-trei luni, cînd fiica

mea îmi spusese că se întîlnise cu Oana şi aceasta o invitase pe la ei. De atunci, păreau nedespărţite.
- Bine, am continuat eu şirul întrebărilor, dar de ce ţi-a dat-o? Andreea a ridicat capul, m-a privit în ochi şi mi-a spus calm, dar
hotărît:
- Pentru că Biblia este Cuvîntul lui Dumnezeu, şi toţi creştinii trebuie să citească din ea, pentru a afla ce anume are El de spus fiecăruia în parte.
- Ce spui? am strigat eu indignată. De cînd ai devenit tu atît de importantă, încît Dumnezeu să-ţi vorbească personal?
- Mamă, nu este vorba aici de valoarea pe care o am eu, ci de faptul că Dumnezeu ne iubeşte şi L-a dat pe Singurul Său Fiu să moară ca plată pentru păcatul omenirii. El este Cel ce doreşte o relaţie personală cu noi.
- Din cîte ştiu eu, sunt persoane competente care ne împărtăşesc ceea ce Dumnezeu are de spus. Biblia este o Carte Sfîntă şi nu oricine poate citi din ea. Şi, mă rog, de unde atîta interes pentru astfel de lucruri? Niciodată nu te-a interesat religia, şi deodată, nu numai că ai un Nou Testament, dar mergi cu el şi la şcoală. M-ai făcut de rîs în faţa dirigintelui, care s-a purtat urît cu mine, crezînd că eu sunt cea care te îndemn să ai asemenea preocupări. Ce ai de spus?
- îmi pare rău. N-am vrut să te pun în situaţia de a fi jignită. îmi doream să aflu mai multe, aşa că am folosit recreaţiile pentru a-1 citi.
Andreea a făcut o pauză şi am simţit că are să spună ceva impor-

tant.
- Eu am devenit creştină şi vreau să trăiesc conform voii lui Dumnezeu pînă la sfîrşitul vieţii.
- Creştină? Dar ce, pînă acum ai fost păgînă? Eşti botezată de mică, cum poţi spune aşa ceva?
- Mamă, Biblia spune: „Cine va crede şi se va boteza, va fi mîntu-it, dar cine nu va crede va fi osîndit" [Marcu 16:16]. Eu am fost botezată, dar n-am crezut nimic. Eram prea mică pentru asta. Dacă cineva a crezut şi s-a lepădat de Satan, aceea n-am fost eu, ci naşul meu de botez.
- Andreea! am strigat eu. Vorbeşti la fel ca una din colegele mele pocăite. Spune drept, nu cumva te-ai pocăit?
- Ba da, mamă.
Am simţit cum îmi fuge pămîntul de sub picioare. O furie oarbă a pus stăpînire pe mine.
- Nenorocito! Te-am crescut, ţi-am dăruit tot ce aveai nevoie, şi tu, drept răsplată, ce faci? Te pocăieşti!
Am luat un băţ şi am început să o lovesc fără să ţin cont unde dau. Ţipam şi o loveam. Nu mai era fiica mea, cea pe care o iubeam şi cu care mă mîndrisem atît de mult, ci un duşman, o persoană care mă trădase în cel mai josnic mod. Andreea suporta bătaia fără să spună nimic, şi asta mă enerva şi mai tare. Ţipetele mele l-au alarmat pe soţul meu care, trezit din somn (lucrase de noapte), a crezut că sunt atacată de cineva. Scena 1-a îngrozit. M-a prins de mînă şi m-a împins deoparte.
- Nu eşti sănătoasă, femeie! Ce ai? O omori!
- Să moară! Decît aşa mai bine moartă!
El a ridicat fata şi a dus-o în camera ei. Andrei a fost mereu îngăduitor cu fetele, dar atunci avusese dreptate. In nebunia mea, aş fi ucis-o.
Mi-a venit tare greu să mă liniştesc şi să încerc să gîndesc logic. Andreea îmbrăţişase aceste idei doar după ce s-a întîlnit cu Măria, mama Oanei. Deci, ea era vinovată de tot ce se întîmplase! Trebuia să-i vorbesc şi să-i cer explicaţii.
*

*   *

Ea m-a întîmpinat cu căldură, la fel ca altădată: - Bună, Laura! Cît mă bucur să te revăd!

- Eu nu pot spune acelaşi lucru, am replicat eu acru şi am intrat. Ceva din atitudinea ei, nici eu nu ştiu ce, m-a făcut să mă abţin şi
să nu fac scandal.

- Mana, fiica mea mi-a spus că s-a pocăit şi ştiu că tu nu eşti străină de cele întîmplate. Vreau să ştiu cum s-a ajuns aici.

- S-au petrecut multe lucruri de cînd nu ne-am văzut şi, dacă vrei să cunoşti adevărul, atunci trebuie să asculţi tot ceea ce am de spus.

- Bine, am încuviinţat eu, dar te rog, pe scurt.

- Tu ştii cît de religioasă eram eu. Nu lipseam de la biserică, ţineam posturile şi îndeplineam toate celelalte ritualuri religioase. Păream fericită, dar în adîncul inimii mele sufeream. Purtam zilnic povara păcatelor mele şi nimeni nu reuşea să mi-o ia. La secţia de chirurgie unde lucrez ca asistentă am întîlnit o femeie ce mi-a vorbit de Cristos şi despre faptul că El tocmai pentru aceasta a venit în lume, să ne răscumpere de sub puterea păcatului. Aşa am ajuns să-L cunosc şi să-L urmez.

Eu ţin tare mult la voi şi m-am rugat să am ocazia de a vă spune despre salvarea pe care El a pregătit-o pentru noi. Voiam...

- Destul! am întrerupt-o. N-am venit aici pentru a-ţi asculta predicile. Văd bine că tu eşti cea care ai băgat toate aceste prostii în capul fiicei mele. Vreau să o laşi în pace. Te priveşte ce faci cu viaţa ta, atîta timp cît nu o influenţezi şi pe a altora. Andreea este tînără, are dreptul să se distreze, să-şi trăiască viaţa, nu să şi-o închidă în spatele unei religii. O să fac tot posibilul s-o ajut să-şi revină. Să nu îndrăzneşti să o mai cauţi! în ziua în care o vei face, vei suporta consecinţele.

Măria a încercat să-mi dovedească cît de greşită era atitudinea mea, dar n-am vrut să o ascult. Am plecat trîntind uşa.

N-am revăzut-o decît cîţiva ani mai tîrziu, dar rugăciunile ei m-au urmărit în tot acest timp.

Din acea zi, m-am purtat tot mai aspru cu Andreea. îi dădeam multe sarcini de îndeplinit şi o pedepseam fără milă la cea mai mică greşeală. N-am lăsat-o să meargă la biserică şi nici să se roage. Dintr-o marnă iubitoare am devenit o stăpînă tiranică. Toate acestea însă mi-au măcinat sănătatea. Curînd m-am îmbolnăvit de stomac. Aveam crize puternice şi dese. Am fost internată în spital şi, cînd m-am reîntors

12

13

acasă, Andreea mi-a zis:

- Mamă, văd că te-ai îmbolnăvit în cea mai mare parte din cauza mea, şi asta mă doare. Ştiu cît de mult îţi doreşti să renunţ la credinţa mea, la iubirea mea pentru Dumnezeu. Pentru liniştea şi sănătatea du-mitale, am să fac ce-mi ceri. Nu-ţi voi mai vorbi despre El şi planul Lui de salvare. Renunţ şi la a mai încerca să mă duc la biserică. Şi-ţi mai promit ceva. Cînd voi fi mare, mă voi căsători cu cel mai rău băiat din oraş pe care-1 voi cunoaşte, şi vei vedea că Dumnezeu va face din el copilul Său.

- Cîţi ani avea fiica dumneavoastră? o întrerupse Geanina curioasă.

- Treisprezece ani.

- O! E de la sine înţeles că numai un copil putea să spună aşa ceva.

- Aşa am gîndit şi eu. Promisiunea ei mi s-a părut o răzbunare copilărească ce niciodată nu avea să fie adusă la îndeplinire. Eram mulţumită că reuşisem să o readuc pe dramul cel bun. Un timp am urmărit-o să văd dacă se ţine de cuvînt, dar n-am avut nici un motiv să-i reproşez ceva. A continuat să fie o fată ascultătoare şi o elevă bună. A intrat la unul din cele mai bune licee din

oraş şi speram că va reuşi să intre şi la facultate.
în timpul acesta, una dintre surorile mele s-a pocăit. Simţeam că înnebunesc. M-am dus să-i vorbesc, să o determin să renunţe, dar nu mi-a permis să-i spun prea multe.
- Te rog, Laura, mi-a spus ea, să nu te bagi. Eu nu sunt un copil şi ştiu ce fac. Am cîntărit bine şi aceasta este calea pe care eu şi familia mea vrem să mergem. Orice ai face, nu mă poţi determina să renunţ.
A fost o lovitură cumplită pentru mine. Relaţiile dintre noi s-au răcit şi ura mea împotriva acestei credinţe a crescut.
Doamna Cristescu tăcu. Părea epuizată din pricina efortului şi a emoţiei.
- S-a înnoptat. Cred că ar fi bine să continuăm mîine. E destul de tîrziu acum.
Geanina încuviinţă. Şi-ar fi dorit să afle acum sfîrşitul întîmplării, dar vedea că toate acestea o răscoliseră adînc pe povestitoare, care avea nevoie să se odihnească.
Dimineaţa, după vizita medicului şi ora de masă, femeia îşi continuă şirul relatărilor.
- După cîţiva ani, socrii mei s-au îmbolnăvit şi aveau nevoie de mine şi de soţul meu pentru a-i îngriji. Ei locuiau departe de noi, unde-

14

va la ţară. Am vîndut apartamentul şi ne-am mutat. Andreea era în ultimul an de liceu. Am fost nevoiţi să-i căutăm gazdă şi s-o lăsăm singură în oraş. Absolvise liceul, luase examenul de bacalaureat şi, deşi a început vacanţa, ea nu avea de gînd să vină acasă. Am primit un telefon de la sora mea care, cu o voce îngrijorată, mi-a dat o veste ce m-a îngrozit.
- Laura, ştii că fiica ta s-a măritat? Ştii pe cine a luat? Pe cel mai destrăbălat, mai beţiv şi mai înfocat jucător de poker. Un om mai decăzut ca el n-o să găseşti în tot oraşul. Ai face bine să vii aici cît mai curînd posibil.
Vestea m-a surprins în aşa măsură, încît am leşinat. Mi-am revenit cu greu. Am luat primul tren şi pînă dimineaţă mă şi aflam în casa surorii mele. împreună cu ea am mers s-o vizităm pe Andreea. Ea locuia la periferia oraşului, într-o baracă dărăpănată. Ne-a deschis uşa un tî-nâr, a cărui înfăţişare te-ar fi făcut, dacă îl întîlneai pe stradă, să treci pe partea cealaltă. Era pletos, neglijent îmbrăcat, cu o ţigară aprinsă în mînă şi cu o sticlă de vin în cealaltă. Un cercel îi atîrna în ureche.
- Ce vreţi? Pe cine căutaţi? m-a întrebat el răstit.
- Sunt mama Andreei, am bîiguit eu speriată. E aici? A tresărit şi m-a privit scurt.
- Eu sunt Daniel, ginerele dumneavoastră. N-am avut pînă acum ocazia să ne cunoaştem. Intraţi! Andreea este înăuntru. Eu am să plec. Cred că aveţi multe să discutaţi cu ea.
Cu greu am reuşit să-mi înving teama şi să intru. La vederea feţei atît de familiare a fiicei mele, am început să plîng.
- Ce-ai făcut? Cum ai reuşit să te încurci cu nenorocitul acesta, căruia nici om nu poţi să-i spui?
- Nenorocitul acesta este soţul meu, mamă. îi port numele.
- Eşti oarbă? Nu vezi cum arată? O să te ucidă! Lasă-1 şi vino cu mine acasă!
- Nu, a fost răspunsul ei scurt, dar hotărît. Femeia trebuie să-şi urmeze soţul. îţi aminteşti de promisiunea pe care ţi-am făcut-o cînd te-am ascultat şi am renunţat să-L mai urmez pe Dumnezeu? Un singur lucru nu mi-ai putut lua: credinţa. Ea a rămas mereu vie în inima mea. Credinţa că într-o zi vei reuşi să recunoşti că Dumnezeu există şi mă iubeşte. El poate face minuni mari. Ai acceptat provocarea mea de a te convinge că El este Atotputernic şi poate transforma pe cel mai mare păcătos într-un copil al Său.

15

Cuvintele ei se rostogoleau haotic în mintea mea. Am înlemnit. Promisiunea! Credeam că uitase de ea, că totul fusese ceva de moment, dar mă înşelasem.
- Te-ai căsătorit cu el doar pentru a te răzbuna pe mine?

- Greşeşti! Nu e răzbunare. îmi urmez drumul spre care m-ai împins cu ani în urmă. Atunci n-am avut puterea şi tăria necesară de a alege să-L urmez pe Dumnezeu orice s-ar întîmpla. Bătaia şi purtarea aspră a dumitale am suportat-o, dar gîndul că te îmbolnăveşti din cauza mea a fost prea mult. Am preferat să ascult mai degrabă de mama mea decît de Dumn'ezeu. Pînă să-mi ascunzi Noul Testament, am reuşit să învăţ cîteva versete pe de rost. Ele m-au mustrat în tot acest timp, dar m-au şi mîngîiat. Ştiu că nu sunt vrednică de El. L-am părăsit la încercare. Gîndul că Domnul lesus ar putea reveni oricînd să-Şi răpească Biserica şi eu să nu fiu pregătită mă îngrozea. Ce-aş răspunde la judecată? Alţii au murit pentru credinţa lor, iar eu... Rugăciunea pe care am repetat-o mereu a fost să-mi mai lase timp să pot fi şi eu gata. Crezi că este puţin lucru ascultarea acestei rugăciuni? Cum aş putea eu nesocoti ceea ce a făcut Dumnezeu pentru mine? Dar mi-am dorit ca şi dumneata să-L cunoşti. De aceea am făcut acea promisiune.
Am plîns şi am implorat-o să vină acasă, dar totul a fost în zadar. Andreea refuza cu încăpăţînare. Datorită explicaţiilor ei, mă simţeam extrem de vinovată. Eram conştientă că eu am împins-o să facă pasul acesta nebunesc. M-am despărţit de ea cu sentimentul că mi-am pierdut pentru totdeauna fiica. Mi se părea că am reuşit să o determin să renunţe la credinţa ei cînd era un copil, dar acum situaţia se schimbase. Singura autoritate de care voia să asculte era Dumnezeu, şi El îi cerea supunere faţă de soţul ei. Ce ridicolă mi se părea situaţia! Andreea să fie supusă unei persoane atît de decăzute!
în disperarea mea am cerut ajutorul poliţiei. Un om ca el, cu siguranţă era certat cu legea. Speram să fie vinovat de vreun delict şi să fie închis. Spre surprinderea mea, poliţiştii mi-au spus că nu există nimic care să-1 incrimineze şi că nu mă pot ajuta.
- Dacă fiica dumneavoastră s-a căsătorit cu el, nu aveţi nici un drept legal să interveniţi. Ea este majoră. Pe noi nu ne interesează că ei locuiesc într-o baracă. Pot trăi şi într-o peşteră dacă vor. De la revoluţie s-au schimbat multe lucruri. Nouă nu ne este permis să ne implicăm în vieţile oamenilor atîta timp cît îşi văd de treburile lor.
Ultima speranţă a mea fusese spulberată. Aşa cum mi se spusese,

nu aveam dreptul să intervin în viaţa lor. M-am întors acasă deznădăjduită şi bolnavă de teama că pot oricînd primi vestea că Andreea a fost ucisă. în toamnă, sora mea m-a sunat iar:
- Laura, m-am hotărît să-i iau la mine pe Andreea şi pe soţul ei. în curînd vine iarna. Nu pot rezista la gîndul că eu am tot ce-mi trebuie, iar ei stau în baraca aceea, fără apă şi fără căldură.
- Cum? Nu ţi-e teamă să-1 iei în casă pe vagabondul acela? îţi dai seama la ce riscuri te expui tu şi familia ta?
- Noi suntem creştini şi suntem păziţi de puterea lui Dumnezeu. Nici un rău nu ni se poate face fără ştirea Lui.
- Am să văd eu unde veţi ajunge cu credinţa asta a voastră! am spus drept încuviinţare.
N-au trecut două luni şi am primit un alt telefon.
- Trebuie să-ţi comunic o veste extrem de importantă!
- S-a întîmplat ceva cu Andreea?
- Nu. Ea e mai bine ca oricînd.
- S-a despărţit de soţul ei?
- Nu. Nici asta.
- Atunci?
- Ţii minte promisiunea şi provocarea Andreei?
- Cum le-aş putea uita?
- Ei bine, s-a împlinit şi provocarea ei: Daniel a devenit copilul lui Dumnezeu.
- Ce spui? am strigat eu. Nu te cred.

- Ba trebuie să mă crezi, căci este adevărat. Vino la noi şi ai să te convingi singură!
Am închis telefonul buimăcită. Era ultimul lucru la care mă aşteptam să se întîmple. Eram convinsă că nimeni şi nimic nu l-ar putea transforma pe ginerele meu într-un om civilizat. Vestea că el s-a întors la Dumnezeu a fost de necrezut pentru mine. Era ca şi cum cineva ar fi încercat să-mi spună că lupul a devenit peste noapte cel mai blînd mieluşel. Am plecat împreună cu soţul meu să vedem ce s-a întîmplat. în tren, au apărut primele semne de întrebare. Dar dacă era adevărat? Dacă într-adevăr Daniel a devenit un alt om? Nu, nu se poate. Trebuie să fie un plan al surorii mele pentru a-mi demonstra că am greşit oprind-o pe Andreea să se ţină de credinţă. Lupta mea interioară n-a încetat nici cînd fiica mea ne-a deschis uşa surîzătoare şi ne-a îmbră-

ţişat cu dragoste.
- Cît mă bucur că aţi venit! îmi era tare dor de voi!
Un tînăr a venit în întîmpinarea noastră, ne-a salutat şi ne-a invitat în casă. Nu-1 mai văzusem pînă atunci. Adina, sora mea, ne aşteptase cu masa întinsă. Doar Daniel lipsea. După un timp, am întrebat.
- Unde îţi este soţul, Andreea? Spuneai că va fi acasă cînd vom sosi.
Ea s-a uitat la mine, a făcut ochii mari şi mi-a zis mirată:
- Dar este acasă, mamă. Tocmai ai vorbit cu el.
Abia cînd privirea i s-a îndreptat spre el, am înţeles că tînărul acela necunoscut era soţul ei. înfăţişarea îi era total schimbată. Tuns, spălat şi îmbrăcat cu haine curate era un alt om. Am rămas înmărmurită. Deosebirea dintre el şi cel pe care-1 cunoscusem era atît de mare, încît, dacă altcineva mi-ar fi spus că el e Daniel, aş fi crezut că îşi bate joc de mine.
Judecînd la rece, oricine îşi poate schimba exteriorul, fără să-şi transforme interiorul. Daniel le-a împletit pe amîndouă. Dintr-o persoană vrednică de dispreţ, decăzută şi mînjită de păcat, a devenit cu adevărat un copil al lui Dumnezeu.
Au trecut anii, dar niciodată n-am avut motiv să mă îndoiesc de convertirea lui. Impactul asupra mea a fost foarte mare. Am fost nevoită să recunosc că Dumnezeu intervenise în viaţa lui într-un mod cu totul şi cu totul deosebit.
în plus, Dumnezeu îmi demonstrase că există şi că ascultase rugăciunea Andreei. El îşi îndeplinise partea. Din acea zi n-am mai fugit de El. Iubirea Lui pentru mine era prea mare pentru a-L respinge iar. Am înţeles că viaţa fără Dumnezeu este ca o ninsoare fără fulgi. I-am ascultat chemarea şi, de atunci, n-am avut nici un motiv să mă îndoiesc de purtarea Lui de grijă. Dacă astăzi sunt în pragul unei operaţii, e doar urmarea încăpăţînării şi răutăţii mele. Cum spune soţul meu: culeg ce am semănat.
- Care a fost reacţia dînsului la cele întîmplate? întrebă Geanina.
- Nu cea pe care am dorit-o. S-a bucurat pentru schimbarea atitudinii mele faţă de Andreea şi soţul ei; s-a bucurat şi pentru faptul că lui Daniel i-a venit mintea la cap, dar atît. Pe el nu 1-a interesat niciodată nici un fel de credinţă. Faptul că eu m-am purtat urît cu fiica mea îmi dă motiv să mă pocăiesc. Dar el, cu ce a greşit? Andrei este un om bun şi obişnuieşte să spună că: „Păcatele mele sunt atît de mici, încît

nimeni nu le poate lua în considerare". N-are dreptate. Păcatul rămîne păcat.
După aceste cuvinte, se aşternu liniştea în salon. Femeia se adînci în gîndurile ei, în timp ce Geanina se întrebă cît din ceea ce auzise era adevărat. „Să fi fost Daniel atît de rău, cum spune ea? Dacă da, ce l-o fi determinat să se schimbe?"
*** * ***
în ziua în care fu operată doamna Cristescu, fiica ei vru să stea cu ea pentru a o îngriji. Ii umezea

buzele cînd setea o chinuia prea tare, o ţinea de mînă cînd dormea şi chema asistenta pentru a-i schimba perfuzia sau pentru a-i face un calmant cînd se plîngea de dureri.
Geanina o privea pe Andreea plină de curiozitate, amintindu-şi frîn-turi din povestirea pe care o auzise doar cu cîteva zile înainte. încercă să-şi imagineze scenele în care Andreea era tratată cu asprime şi răutate de către mama ei, dar nu reuşea. Iubirea cu care fiica îşi îngrijea mama bolnavă se suprapunea peste acestea, diminuîndu-le duritatea.
„Ce contradicţie! Să răsplăteşti răul cu atîta bunătate!" nu înceta ea să se minuneze. „în locul ei, şi eu aş reuşi să-mi iert mama pentru ceea ce mi-a făcut, dar să mă port cu atîta iubire, ca şi cum nimic nu s-ar fi întîmplat, e prea mult. Oare asta înseamnă să fii pocăit?"
Gîndurile îi fură întrerupte de sosirea lui Sergiu. Acesta întîrziase pentru că aşteptase să vină medicul cu care dorise să discute despre rezultatele analizelor Geaninei.
- Draga mea, medicul este de părere că trebuie să luăm o hotărîre. El crede că cel mai bine pentru tine ar fi să te operezi şi vrea pînă mîine să-i comunicăm decizia noastră.
- Aşa de repede? Nu mă pot hotărî imediat!
- Totuşi, ai avut timp la dispoziţie să te gîndeşti şi să analizezi situaţia.
- Ai dreptate, însă...
- Ce este? Ţi-e teamă?
- Da, recunoscu aceasta vinovată.
- Dar de ce să să-ţi fie teamă? Vei fi operată de unul dintre cei mai buni chirurgi!
- Ţie îţi este uşor să vorbeşti, numai că eu sunt cea care trebuie să suport toată durerea! Va trece o perioadă pînă mă voi reface şi voi reu-

şi să-mi reiau activitatea. Pînă atunci trebuie să depind de alţii, şi ştii cît urăsc să fiu tratată ca o neputincioasă.
Pentru o clipă, Sergiu o privi derutat. Nu înţelegea de ce logodnica lui îşi făcea atîtea probleme. La urma urmei, orice persoană care este operată are nevoie de ajutor. Era sigur că, dacă el ar fi fost cel bolnav, Geanina l-ar fi îngrijit cu toată dragostea, iar el s-ar fi simţit mulţumit.
- Nu vă supăraţi, interveni cu sfială Andreea, nu trebuie să vă în-spăîmînte o eventuală intervenţie chirurgicală. E adevărat că nu e prea plăcut să treci pe aici, dar dacă staţi şi analizaţi situaţia, o să constataţi că totul e spre binele dumneavoastră. Tăietura în sine produce durere, însă faptul că răul a fost extirpat aduce uşurare şi vindecare.
- Privind lucrurile din acest punct de vedere, aveţi dreptate. Dar eu nu am mai trecut printr-o astfel de experienţă şi e normal să fiu puţin speriată.
- Totdeauna cînd trecem prin situaţii necunoscute avem tendinţa de a ne teme. Este o metodă a celui Rău de a ne distruge. El ştie că teama ne paralizează voinţa. în schimb, încrederea în Dumnezeu ne măreşte puterea.
- Am observat lucrul acesta la mama dumneavoastră. Era convinsă că Dumnezeu Se ocupă de ea personal şi că nimic rău nu i se va întîm-pla.
- Este bolnavă de mulţi ani şi situaţia i s-a înrăutăţit în ultima vreme. Dacă s-ar fi operat din timp, cu siguranţă ar fi fost scutită de multă suferinţă. încercaţi să evitaţi greşeala ei. Sunteţi tînără, iar organismul dumneavoastră se reface mai repede ca al ei.
Geanina îi dădu dreptate. Ea însăşi ştia că nu se simte bine şi că boala nu dădea nici un semn de ameliorare. Se sfătui cu Sergiu şi împreună hotărîră că trebuie să înfrunte inevitabilul. Va fi greu, dar nu imposibil.
Un singur lucru însă îi măcina gîndurile. „Va fi Dumnezeu cu ea prin această încercare? Avea ea siguranţa că El veghează asupra ei?"
- Nu, rosti fără să vrea cu voce tare.

- Poftim? Te-ai şi răzgîndit? o întrebă Sergiu mirat.
- Iartă-mă. Sunt încă derutată. încerc să fac ce este bine şi vreau să analizez toate detaliile pentru a nu uita ceva.

N-avea rost să-i spună că ea se gîndea la cu totul şi cu totul altceva. Auzind-o vorbind despre Dumnezeu, acesta s-ar fi îngrijorat, cre-zînd că se simte mai rău decît în realitate.

L

„Ciudat!" gîndi ea. „Cît de natural vorbesc Andreea şi mama ei despre Dumnezeu! E ca şi cum ar fi Prietenul lor cel mai bun; un Prieten ce nu lipseşte niciodată atunci cînd ai mai mare nevoie de El. Mai poţi să te miri atunci de încrederea lor în El?"

Cînd omul trece prin necazuri are nevoie să ştie că nu este singur; că Dumnezeu veghează asupra lui şi că, la momentul critic, îl ajută. Geanina nu făcea excepţie, fiind însă conştientă că Cel Divin nu este o Persoană la care să apelezi doar în situaţii urgente. Din cele povestite de doamna Cristescu, înţelesese că Dumnezeu doreşte mai mult de la ea. Era oare ea dispusă să afle ce anume vrea El să-i spună?

„Prostii!" îşi zise în cele din urmă. „Am stat prea mult în preajma acestor femei. Am nevoie de puţin aer".

- Ce zici? Mergem la plimbare? îşi întrebă logodnicul.
- Cum să nu? E atît de plăcut afară!

Ieşind în curtea spitalului, Geanina se învioră. Soarele strălucea cu putere, mîngîindu-i faţa cu razele-i catifelate. Vîntul adia uşor, în timp ce păsărelele nepăsătoare de furnicarul din jur îşi susţineau concertul, îşi ridică privirea. Cîţiva norişori, ca nişte bulgări de zăpadă, pictau cerul. Era o imagine minunată ce-ţi fermeca privirea şi-ţi încălzea inima. Un fior îi străbătu fiinţa.

„Undeva, deasupra tuturor acestor lucruri, trebuie să existe un Creator!" gîndi ea.

După cîţiva paşi, Sergiu se opri. O femeie cu privirea blîndă înainta spre ei, ducînd în mînă un coş plin cu bucheţele de flori viu colorate. El îl alese pe cel mai frumos şi i-1 dărui.

- Vreau şi eu flori pentru mami! scînci un copilaş de vreo trei anişori, nu departe de ei.
- Nu mai am bani, îi răspunse sora lui tristă.
- Dar eu vreau flori pentru mami! strigă el mai tare, şi lacrimile îi inundară ochişorii.
- Linişteşte-te! O să-i cumpărăm altă dată.
- Nu! Nu! plîngea el, strîngînd pumnişorii. Vreau acum! Geanina se apropie de el şi-i întinse bucheţelul ei.
- Poftim! Dacă-ţi plac, ia-le pe acestea şi du-le mamei tale. Băieţelul îşi încetă ţipetele. Deodată, faţa i se lumină, iar ochii lui mari, negri, străluciră.
- Sunt pentru mine? Chiar vreţi să mi le daţi? Dar nu vă ceartă nenea? întrebă el, privind neliniştit spre Sergiu.

Acesta zîmbi şi-1 mîngîie uşor pe faţă.

- Nu am de ce să o cert. Eu pot să-i cumpăr altele.
- Vă mulţumim, spuse sora acestuia. Dar nu se cade să le luăm. Nu avem cu ce plăti.
- Nici nu trebuie. Ele sunt un cadou pentru voi.
- Te rog, Ioana, dă-mi voie să le primesc! Sunt aşa de frumoase! înduioşată de stăruinţa fratelui ei,

ea încuviinţă.
Băieţelul luă încîntat florile şi. cu un zîmbet larg ce-i umplea faţa, zise:
- Sunteţi atît de bună! La fel de bună ca şi mama mea, adăugă el repede. Apoi plecă, împreună cu sora lui.
Cei doi începură să rîdă.
- Cît de sinceri sunt copiii!
- Aşa e. Şi ce puţin trebuie să faci pentru a aduce bucurie în sufletul lor!
- Sper că nu te-am ofensat. Mai tîrziu am realizat că trebuia să-ţi cer voie întîi. Micuţul era atît de întristat, încît singurul meu gînd a fost să-1 ajut să fie iar mulţumit.
- Nu-ţi face probleme. Gestul tău m-a surprins plăcut. Revenind în incinta spitalului, Geanina fu copleşită de atmosfera
apăsătoare ce domnea aici. Figuri îndurerate şi triste se perindau peste
tot.
într-un colţ, un tînăr privea deznădăjduit afară. Hainele-i erau curate, dar roase de atîta purtat. Punga pe care o ţinea în mînă şi care părea gata-gata să se rupă era în armonie cu faţa lui brăzdată de durere. Of-tînd, tînărul se întoarse, iar Geanina exclamă uimită:
-George?!
Auzindu-şi numele, acesta tresări. Recunoscîndu-şi fosta colegă de liceu, schiţă un zîmbet slab.
- Ce s-a întîmplat? Ce-i cu tine aici?
- Mama, murmură el. Am adus-o ieri la spital. A avut hipertensiune arterială şi i s-au spart nişte vase de sînge la cap. Centrii nervoşi i-au fost afectaţi şi a făcut pareză pe partea stîngă. Mîna, piciorul şi o parte din faţă i-au paralizat.
- îmi pare rău, răspunse ea încurcată. Să sperăm că medicii o vor ajuta să-şi revină.
- Să te audă Dumnezeu! Dar sunt slabe speranţe. Starea în care se află ea e mult prea gravă pentru a se reface.
Ar fi vrut să-i spună cîteva cuvinte de mîngîiere şi încurajare, dar

ele nu voiau să vină. Oricît s-ar fi străduit, nimic din ce gîndea nu se potrivea cu situaţia de faţă. O cunoscuse pe mama colegului ei la unul din banchetele de sfîrşit de an. Aceasta îi ajutase să organizeze petre-cerea, începînd cu împodobirea sălii şi terminînd cu alegerea diferitelor aperitive şi prăjituri pentru masă. Ii cucerise pe toţi cu felul ei deschis şi vesel. îi era greu să suporte gîndul că o asemenea persoană este condamnată la o astfel de suferinţă. Măcar de-ar fi fost numai atît, dar mai era şi situaţia materială dificilă prin care treceau. Doar George şi tatăl lui lucrau şi din ce cîştigau trebuiau să întreţină doi băieţi la liceu şi o fată la facultate. Cu adevărat o familie deloc de invidiat!
înciudată pe ea însăşi, pe neputinţa ei de a fi de folos, Geanina intră în salon, zicîndu-şi: „Cît de nedreaptă este viaţa pentru unii!"
Gîndurile îi fură întrerupte de cuvintele unei melodii pe care n-o mai auzise pînă atunci. Andreea cînta încet, ţinîndu-şi mama de mînă:
„Prin atîtea valuri grele ce-am trecut,
Numai Tu, Iesuse, Doamne, mi-aifost scut.
Cînd ziceam că sunt pierdut, Tu, Iesuse, mi-ai fost scut
Şi din toate numai Tu m-ai izbăvit
Cînd furtuna s-a abătut în jurul meu Tu ai venit şi Te-ai luptat în locul meu. Valurile le-ai mustrat, pe mine m-ai ridicat, Azi îţi cînt, căci numai Tu m-ai ajutat.
Rana mea era, Iesuse-aşa de grea,
Şi ziceam că să rezist nu voi putea.

Atunci Tu ulei ai pus, ochii mei scăldaţi în plîns
Au putut să vadă strălucirea Ta..."
Cuvintele cîntării se revărsau ca un balsam asupra inimii ei. Ele exprimau îmbărbătare pentru un suflet deznădăjduit ce trece prin încercări grele. Speranţa şi mîngîierea le găseşte doar în Iesus.
Cînd Andreea termină de cîntat, se lăsă pentru un moment tăcerea. Sergiu o întrerupse, luîndu-şi puţin încurcat la revedere.
- Mîine am să încerc să vin mai devreme. Poate chiar imediat cum ies de la serviciu. Ştii, după-amiază este meci şi nu aş vrea să-1 pierd.
Imediat după plecarea lui, Geanina se duse lîngă bolnava proaspăt

operată şi o întrebă:
- Cum vă simţiţi?
- Puţin mai bine, dar încă slăbită.
- Vă pot ajuta cu ceva?
- Acum, nu, mulţumesc. Doar mai tîrziu în timpul nopţii. E posibil să am iar dureri şi trebuie să cheme cineva asistenta să-mi facă un calmant.
- Nu vă deranjăm prea mult? o întrebă fiica ei.
- Nicidecum. Nu vă faceţi probleme; vă ajut cu plăcere.
înainte de vizita medicală, Andreea plecă, asigurîndu-şi mama că va reveni a doua zi.
Seara cobora încet-încet peste oraş. Agitaţia de peste zi încetă. Stelele sclipeau pe cer, în timp ce luna îşi trimitea razele jucăuşe să lumineze drumul trecătorilor întîrziaţi. Somnul se furişa pe nesimţite în fiinţa tuturor, cerîndu-şi drepturile.
Geanina lupta cu el, amintindu-şi că promisese să o ajute pe doamna Cristescu, dacă ea s-ar fi simţit rău. Cu un efort, se ridică şi se duse la patul acesteia. Dar femeia dormea liniştită, adîncită într-un somn binefăcător. Cu inima împăcată, se întoarse la locul ei şi adormi înainte de a apuca să se mai gîndească la ceva.
Tîrziu, cu mult după miezul nopţii, se trezi speriată. Cineva gemea încet lîngă ea.
- Vă este rău? De ce nu m-aţi trezit?
- N-am vrut să te deranjez. Durerea a fost suportabilă. Abia acum începe să crească în intensitate.
- Mă duc să chem asistenta.
într-un sfîrşit, aceasta veni supărată că fusese deranjată din odihna ei.
Trecu un timp pînă ce bolnava începu să se simtă mai bine. Istovită din cauza frămîntărilor, adormi iar.
Somnul o ocolea de data aceasta pe Geanina. Gîndurile îi învăluiau mintea, iar îngrijorarea pusese stăpînire pe ea. Ce se va întîmpla dacă se va opera? O să fie cineva lîngă ea cînd îi va fi rău, sau va trebui să suporte durerea în tăcere, fără să-i pese cuiva? Conturată în negura nopţii, problema ei ameninţa să devină un obstacol de netrecut. Dar, o dată cu sosirea primei gene de lumină, fumul tristeţii începu să se risipească. Lumina zilei îi alungase ultimele temeri. Noi speranţe înfloreau la orizontul vieţii. „Nu sunt singura care trec pe aici. Trebuie să

încetez cu îngrijorarea. Totul se va rezolva la momentul potrivit".
Parcă pentru a-i confirma decizia, un cintezoi bătu uşor cu ciocul în geam. Apropiindu-se să-1 vadă mai bine, el îşi luă zborul şi se refugie în ramurile copacului din faţa clădirii. Urmărindu-1 cu privirea, îl observă cum se furişează spre cuibul lui, unde îl aşteptau doi puişori împreună cu mama lor.
în ochi i se putea citi un sentiment de mulţumire. Ziua începuse cu o surpriză plăcută. Mai jsrivi o dată familia de cintezoi, apoi se întoarse liniştită la locul ei. In treacăt zări pe noptiera de alături o

Biblie. Curiozitatea stîrnise în ea dorinţa de a o studia. Niciodată pînă acum nu avusese ocazia să o facă. Cu oarecare ezitare şi teamă, luă Biblia şi o deschise. Pe prima pagină cineva scrisese un verset.
„Cheamă-Ma, şi-ţi voi răspunde; şi îţi voi vesti lucruri mari, lucruri ascunse, pe care nu le cunoşti" [Ieremia 33:3].
- „Cheamă-Mă!" murmură ea. Pe cine să chem? Şi despre ce lucruri ascunse, pe care nu le cunosc, vorbeşte aici?
îngîndurată, nu observă că între timp doamna Cristescu se trezise şi o urmărea atentă.
- Bună dimineaţa! o salută aceasta cu căldură.
- Bună dimineaţa! îi răspunse ea roşind. Vă rog să mă scuzaţi. Dor-meaţi şi nu am apucat să vă cer voie.
- Fii liniştită! Dar pentru că tot ai Biblia în mînă, n-ai vrea să-mi citeşti şi mie un Psalm?
- Ba da. Numai să-mi arătaţi locul unde se găseşte.
Geanina citea rar şi tare, încercînd să pătrundă înţelesul fiecărui cu-vînt:
- Psalmul 103: „Binecuvîntează, suflete, pe Domnul, şi tot ce este în mine să binecuvînteze Numele Lui cel sfînt! Binecuvîntează, suflete, pe Domnul, şi nu uita nici una din binefacerile Lui! El îţi iartă toate fărădelegile tale, El îţi vindecă toate bolile tale. El îţi izbăveşte viaţa din groapă, El te încununează cu bunătate şi îndurare..."
Versetele curgeau unul după altul, vestind iubirea lui Dumnezeu pentru făptura mîinilor Lui, dar conţineau şi cuvinte de cercetare.
„Omul! Zilele lui sunt ca iarba, şi înfloreşte ca floarea de pe cîmp. Cînd trece un vînt peste ea, nu mai este, şi locul pe care-1 cuprindea, o-o mai cunoaşte!"
Se opri şi medita. Nu se gîndise niciodată să-şi compare viaţa cu floarea de pe cîmp, care astăzi este şi mîine nu mai e.

- Atît? Doar atît valorăm noi? îşi întrebă ea interlocutoarea.
- Aşa ne spune Dumnezeu şi, dacă suntem sinceri, trebuie să recunoaştem că are dreptate.
- Atunci ce vă face să credeţi că El dă importanţă unui firicel de iarbă?
- Citeşte următoarele versete şi vei afla răspunsul.
- „Dar bunătatea Domnului ţine în veci pentru cei ce se tem de El, şi îndurarea Lui pentru copiii copiilor lor, pentru cei ce păzesc legă-mîntul Lui şi îşi aduc aminte poruncile Lui ca să le împlinească".
- Iată motivul pentru care psalmistul începe cu aceste îndemnuri la biîiecuvîntare. Dumnezeu promite să-Şi reverse bunătatea şi îndurarea peste toţi cei ce-I împlinesc voia. Mai mult chiar, Dumnezeu Şi-a trimis unicul Fiu să moară pe cruce la Golgota, ca plată pentru păcatul omenirii. în El, doar în El, omul, acest firicel de praf, capătă valoare.
*
*   *
în acea zi, Andreea îşi vizită mama mult mai devreme ca de obicei. Venise împreună cu soţul ei şi cu fetiţa lor, Daniela, care nu avea mai nrult de patru ani. în obraji îi ardea culoarea bujorilor.
Cu naturaleţe, fetiţa dărui celor două doamne cîte un buchetel de flori. Buchetul Geaninei era însoţit de o cutie mare de bomboane fine.
- Cînd am motive să mă tem, mă rog totdeauna Domnului Iesus să mâ ajute. în aşteptarea răspunsului, îmi place să mănînc ciocolată. Mama mi-a spus că trebuie să vă operaţi curînd. Ne-am rugat pentru dumneavoastră, dar m-am gîndit să vă aduc şi bomboane, ca o încurajare din partea mea.
Geanina, adînc mişcată de vorbele ei, o îmbrăţişa pe fetiţă.

- îţi mulţumesc tare mult. Gestul tău mă onorează. îţi promit că o să mânînc din ele, chiar astăzi, înainte de a merge să discut cu medicul.
- Să nu uiţi de rugăciune! Fără ea, ciocolata nu-şi face efectul. Buna dispoziţie se aşternu în salon. Bunica îşi sărută nepoata şi o
privi încîntată. Crescută departe de ea, era nevoită să o vadă foarte rar. Timpul trecea prea repede cînd erau împreună şi prea încet cînd erau despărţite.
- Te doare tare? o întrebă Daniela.
- Nu. Astăzi mă simt mai bine faţă de ieri.
- Mă bucur atît de mult! Asta înseamnă că poţi să vii cu noi acasă?
26
- Aş vrea eu. Trebuie însă să mai rămîn cîteva zile la spital. Fetiţa o bombarda cu întrebări, dorind să ştie dacă medicul nu-i
făcuse o tăietură prea urîtă şi dacă avusese grijă să nu-i pricinuiască o suferinţă prea mare.
După ce curiozitatea îi fu potolită, se declară mulţumită de răspunsurile primite.
- Domnul doctor trebuie să fie un om tare bun, dacă te-a tratat cu atîta atenţie! O să mă rog lui Dumnezeu ca să-1 binecuvînteze.
Cînd sosi momentul să-şi ia rămas-bun, Andreea îi spuse mamei sale:^
- îmi pare rău că astăzi trebuie să plec mai repede. Am o problemă urgentă de rezolvat. Daniel o să mă înlocuiască. Dacă ai nevoie de ceva, roagă-1 pe el să te ajute.
*** * ***
Cînd Sergiu veni de ta serviciu, Geanina se duse împreună cu el la medic pentru a discuta despre operaţia ei.
- în sfîrşit, îi spuse acesta. Te-ai decis! După ce perioada dificilă va trece, ai să constaţi că ai făcut o alegere bună.
Intervenţia chirurgicală fu programată pentru săptămîna următoare. Pînă atunci, ea trebuia să facă o nouă serie de analize.
După o scurtă plimbare, cei doi se despărţiră, Sergiu grăbindu-se să prindă meciul din acea după-amiază.
Rămasă singură, Geanina se lăsă furată de gînduri. Cuvintele versetului citit dimineaţă, în care omul era comparat cu floarea de pe cîmp şi zilele lui cu firele de iarbă, îi răsunau în minte. Din cauza lor, se simţea atît de mică şi de neînsemnată!
îşi ridică privirea şi văzu cum Daniel discuta liniştit cu soacra lui, ca doi buni prieteni. Deodată, un gînd o străfulgera: „Iată prilejul potrivit pentru a afla dacă ceea ce mi-a povestit doamna Cristescu este adevărat sau nu. îl voi întreba pe ginerele ei, de faţă cu ea, ce anume 1-a determinat să renunţe la viaţa pe care o ducea şi să îmbrăţişeze credinţa soţiei lui".
Se ridică şi merse la geam. Cerul era senin. Nici un nor nu încerca să întunece cu umbra lui strălucirea soarelui. Familia de cintezoi plecase, probabil, să facă cunoştinţă puilor lor cu oraşul în care locuiau.
Se întoarse şi cu paşi uşor se îndreptă spre cei doi.
27
— Dacă-mi permiteţi, aş vrea să vă pun o întrebare, se adresă tînăru-lui "bărbat.
— Cu plăcere. Cu ce vă pot ajuta?
— Soacra dumneavoastră mi-a povestit nişte întîmplări interesante despre întoarcerea ei la Dumnezeu. Am înţeles că schimbarea petrecută în viaţa pe care aţi dus-o a jucat un rol decisiv în hotărîrea ei. Nu mi-a dat, în schimb, nici un amănunt despre modul cum s-a petrecut această transformare. Dacă nu vă deranjează, îmi puteţi satisface curiozitatea?
Daniel zîmbi. Nu era deloc surprins de întrebarea pusă; mama îi relatase în cursul zilei discuţia

avută cu colega ei de suferinţă. Vedea în împrejurarea aceasta un prilej bun de a depune mărturie pentru Cris-tos.
— Pot să vă răspund, dacă aveţi timp să mă ascultaţi. Pentru a înţelege ce s-a petrecut, trebuie să aflaţi întreaga poveste.
Primind încuviinţarea ei, continuă:
— M-am născut într-o familie de creştini. Părinţii mei erau oameni pio&şi, care îl iubeau şi-L serveau cu adevărat pe Dumnezeu. Ei au încercat să-mi dea mie"şi fraţilor mei o educaţie sănătoasă, conformă cu voia Domnului. Cînd eram mic, am frecventat Şcoala Duminicală şi eram fascinat de întîmplările ce ni se povesteau. în mintea mea, mă şi vedeam la fel de curat şi de puternic ca Daniel cel din Biblie. Eram hoitărît să-i urmez exemplul şi să nu mă întinez cu bucatele de la masa împăratului acestei lumi înveninate de păcat.
lDar am crescut, şi noţiunea de bine şi rău a prins un contur distorsionat în mintea mea. Vedeam oameni care săvîrşeau fără remuşcări nemumărate păcate, şi Dumnezeu nu părea să-i pedepsească. Erau chiar fericiţi, şi asta mă contraria. La ce folos să faci binele, dacă cei răi. o duc mai bine decît tine? încetul cu încetul n-am mai avut nici o plăcere la merg la biserică şi să ascult Cuvîntul lui Dumnezeu. Am început a dori să gust viaţa cu poftele ei. Rugăciunea, cîntarea deveniseră o povară prea grea pentru mine. Nu mai voiam să ţin pasul cu familia mea şi uram faptul că mă aflam sub autoritatea lor. Tînjeam du-pă libertate.
La momentul potrivit am fost încorporat în armată, departe de părinţii mei. La început am suportat greu instrucţia şi batjocura celor mai mari şi, pentru un timp, am simţit nevoia ca Dumnezeu să intervină, şi să mă ajute. Primeam bani şi pachete de acasă. Ştiam că ai me'

fac sacrificii pentru a-mi trimite toate aceste bunătăţi. Pentru a-mi linişti conştiinţa, am mers de cîteva ori la biserica din oraşul respectiv, dar predicile mă plictiseau atît de mult, încît am renunţat curînd.
Viaţa de soldat avea şi avantajele ei. Aveam posibilitatea să-mi petrec timpul liber aşa cum voiam. împreună cu doi colegi, ori de cîte ori ieşeam în oraş, mergeam la jocurile electronice sau la poker. Am început să joc din curiozitate. Uneori cîştigam, dar de cele mai multe ori pierdeam toţi banii pe care îi aveam. Dacă ar fi ştiut sărmana mamă pe ce se ducea munca ei!
Cînd m-am eliberat, am vrut să continui să trăiesc conform dorinţelor mele ascunse. Ele intrau în contradicţie cu principiile după care se călăuzeau cei din familia mea, aşa că cel mai bun lucru pentru mine era, credeam eu, să-i părăsesc şi să stau cît mai departe de ei. Dar mai exista ceva de care voiam să fug. Ştiam că nu pot face tot ce mi-am propus dacă simţeam privirea lui Dumnezeu aţintită asupra mea. Cu o atitudine răutăcioasă şi răzvrătitoare I-am spus:
„Dumnezeule, eu sunt tînăr şi vreau să-mi trăiesc viaţa. Lasă-mă să gust plăcerea acestei lumi, să-i sorb nectarul şi, poate, vreodată, dorul după Tine mă va cuprinde şi mă voi întoarce la Tine. Eu vreau să fiu liber, neîngrădit de voia Ta. Nu ştiu ce mă aşteaptă. Voi şti însă că mă iubeşti şi că vrei să fiu al Tău dacă în mijlocul necazului cel mai mare Tu vei fi Cel care mă vei căuta şi mă vei salva. Pînă atunci, lasă-mă în pace."
A fost o rugăciune impertinentă şi egoistă. Voiam să fiu ajutat la vreme de nevoie, dar să nu-L servesc. Am întors spatele Celui ce voia să-mi dăruiască fericirea şi mi-am luat viaţa în propriile

mîini. Am simţit cum El Se îndepărtează de mine şi mă lasă singur. Puteri străine, forţe ale întunericului, mă încolţeau, tîrîndu-mă în abisul suferinţei, al desfrîului.
Ore întregi mi-am făcut planuri peste planuri. Doream să gust viaţa şi nu-mi permiteam să-mi pierd timpul. Aveam un serviciu bine plătit şi credeam că-mi pot permite luxul de a trăi singur.
A doua zi, le-am vorbit părinţilor mei despre hotărîrea mea. Durerea lor mi s-a întipărit în minte, dar m-am străduit să nu mă las influenţat de ea.
Mi-am găsit o gazdă şi m-am mutat. Făceam tot ceea ce îmi plăcea. Plecam cînd voiam şi veneam cînd voiam. Eram, în sfîrşit, liber!
Curînd aveam să descopăr că mă înşelasem; că libertatea era depar-
29
te de mine. Patima jocurilor m-a înrobit. Petreceam ore întregi jucînd şi sperînd că voi da marea lovitură. Banii îmi dispăreau la fel de repede cum îi primeam. Plăteam doar chiria, restul nu mai conta. Am început să fac datorii pe care nu reuşeam să le mai restitui. încetul cu încetul, mi-am înecat necazul în băutură. După un timp, din cauza absenţelor, am rămas fără locul de muncă. N-a trecut o lună, şi proprietarul m-a dat afară din apartament. Consecinţele păcatului înfloreau ca o rană adîncă în sufletul meu. Cunoşteam acum roadele lui amare. Abia în fundul mocirlei am ajuns să preţuiesc dragostea părinţilor mei. Ştiam că mă pot întoarce oricînd, dar aşa cum eram, aş fi îndurerat inima mamei. Eram prea mîndru să capitulez atît de uşor. M-am hotă-rît să părăsesc oraşul.
Neavînd bani, am fost nevoit să schimb mai multe trenuri pînă a ajunge la destinaţie. Flămînd, murdar şi nedormit, m-am prezentat la unu din minele de pe Valea Jiului şi am cerut de lucru. încă de a doua zi am coborît în subteran. Munca era dificilă şi m-am obişnuit greu cu noul meu mod de viaţă. Dar aveam bani şi voiam să mă distrez. împreună cu alţi ortaci mergeam după orele de program şi ne „reînno-iam" forţele, cheltuind cu femeile desfrînate şi pierzînd banii la jocurile de noroc. în scurtele momente cînd conştiinţa mă condamna pentru viaţa pe care o trăiam, îmi simţeam inima pustie. Era un sentiment atît de apăsător, încît a doua zi mă aruncam şi mai tare în iureşul păcatului, vrînd să înăbuş vocea interioară ce mă teroriza.
într-una din zile, am coborît>ca de obicei, în galerie. Lucram din greu şi doream să vină momentul cînd voi urca la suprafaţă, departe de munca aceea istovitoare. Ne pregăteam de plecare, cînd un zgomot asurzitor a umplut încăperea în care mă aflam. Din cauza trepidaţiilor şi a subţierii stratului de cărbune, un perete s-a prăbuşit, blocînd accesul spre ieşire. Am înmărmurit cu toţii. Auzisem despre diferite accidente petrecute în mină, dar niciodată nu mi-am închipuit că va veni momentul cînd eu însumi va trebui să mă confrunt cu o astfel de situaţie.
Şeful de echipă ne-a adunat pe toţi şi, cu un efort de a-şi ascunde adevăratele sentimente, ne-a spus:
- Ne aflăm într-o situaţie critică, însă nu trebuie să lăsăm ca panica să ne cuprindă. Ceilalţi ortaci sunt deja adunaţi; este ora cînd intră în schimb. Ei vor face tot posibilul să ne scoată de aici. Suntem fără mîn-care şi apa pe care o avem este puţină. Vă rog să vă păstraţi calmul.
30
Cuvintele lui erau departe de a ne linişti. Ne priveam îngroziţi, bîn-tuiţi de gînduri negre. Să fie acesta sfîrşitul?
Mi-am căutat un loc retras unde să pot medita nestingherit. De mic copil am fost învăţat că fiecare situaţie, oricît de grea ar fi, se află sub controlul lui Dumnezeu. în mod normal, trebuia să-I cer ajutorul, dar cum să o fac cînd eu îi întorsesem spatele? Am vrut să-mi trăiesc viaţa aşa cum mi-am dorit, iar în planurile mele nu fusese loc pentru El. Băutura, jocurile, femeile m-au atras ca pe un magnet, departe de tot ceea ce era sfînt. Durerea întipărită pe chipul părinţilor mei la despărţirea noastră apăsa asupra mea. îmi era dor de căldura căminului de acasă! Mă şi vedeam

stînd la masă, înconjurat de cei dragi ai mei. Mama aducea tot felul de bunătăţi, îmbiindu-mă să iau din ele. Tata citea ca de obicei din Biblie, iar fraţii mei puneau, din cînd în cînd, întrebări. Durerea şi golul din stomac, însă, m-au trezit la realitate. îmi voi mai vedea vreodată familia sau voi muri ca un şobolan, înghiţit de mina rece?
Deodată, mi-am amintit rugăciunea pe care o rostisem cu mult timp în urmă. O licărire de speranţă încolţea în inima mea. „Acum", gîn-deam eu, „e timpul, Doamne, să-Ţi arăţi dragostea. Dacă într-adevăr mă vrei pentru Tine, mă vei scoate de aici". Aşteptam să se facă o minune şi să aud strigătul după care tînjeam atît de mult: „Suntem salvaţi!", dar el nu venea. Orele se scurgeau încet, şi odată cu ele murea şi încrederea care mă inundase. Simţeam tăcerea lui Dumnezeu şi mă înfioram.
Eram cu toţii conştienţi de faptul că oxigenul era pe terminate. Nici o fisură, oricît de mică ar fi fost, nu îngăduia acestuia să intre. Oare cît ne va mai ajunge? Nu aveam aparate să-1 măsurăm şi panica ce ne cuprinsese distorsiona realitatea.
După ce ultima picătură de combustibil s-a terminat, ne-am cufundat în întuneric. Dar mai negru ca el era realitatea că voi da ochii cu Cel Preaînalt. Ce voi răspunde? „Nu!" striga ceva în mine. „Dumnezeu e vinovat. Dacă te iubeşte, de ce nu te scoate de aici?" Lupta interioară a continuat, pînă ce, toropit de slăbiciune, am intrat în stare de inconştienţă. Cînd mi-am revenit, o mască cu oxigen îmi era aplicată Pe faţă. Mă aflam în salvare împreună cu un alt coleg de al meu. Rînd Pe rînd, toţi minerii am fost transportaţi la spital. Ceilalţi mineri ne-au gâsit chiar în momentul în care nici unul dintre noi nu mai speram să fim salvaţi. Am rămas sub supraveghere medicală pînă a doua zi di-
31
mineaţa.
în drum spre casă, totul mi se părea deosebit. Soarele mă saluta cu căldură, mîngîindu-mi faţa; florile îşi revărsau parfumul, înviorîn-du-mă, iar oamenii pe care îi întîlneam erau mai prietenoşi ca niciodată.
încurajat de atmosfera din jur, încercam să înghesui amintirile coşmarului trăit în mină undeva, într-un colţ îndepărtat al minţii. Pentru aceasta, era necesar să-mi părăsesc locul de muncă şi să plec departe, în locuri necunoscute, unde mă aşteptau noi aventuri. Eram tînăr şi mă credeam puternic.
Am ales la întîmplare un oraş şi am plecat într-acolo, sperînd că de data aceasta voi avea mai mult noroc. Am găsit cu greu de lucru într-un atelier de tîmplărie. Salariul era mic şi nu reuşeam să fac faţă nevoilor mele crescînde. Dacă la început mi-am permis să închiriez o cameră, cu timpul am fost nevoit să renunţ la ea. Multe nopţi le-am petrecut sub privirea stelelor şi avînd drept pat iarba fragedă. Din cauza aceasta arătam jalnic cînd ajungeam la serviciu şi mereu trebuia să suport dojana maistrului.
Am fost de-a dreptul fericit cînd am descoperit la marginea oraşului o baracă părăsită. Mi se părea că visez. Aveam în sfîrşit un loc al meu! Nu conta faptul că îmi lipsea apa şi lumina, iar geamurile erau sparte. Era a mea şi mă simţeam la fel de bogat ca şi proprietarul celei mai luxoase vile.
Dar sufletul îmi era prăfuit de păcat. Nici o rază din lumina divină nu pătrundea în viaţa mea. Eram un obişnuit al barurilor, iar jocurile de noroc mă atrăgeau ca un magnet. La Dumnezeu de mult timp nu mă mai gîndeam. E drept că am rămas în viaţă în urma accidentului, dar nu mă simţeam dator să-I mulţumesc. Puneam salvarea mea pe seama minerilor care au lucrat din greu să ne scoată de acolo. Eram chiar convins că Dumnezeu mă uitase şi că nu reprezentam nimic pentru El, altfel nu m-ar fi lăsat să zac fără conştiinţă în mina rece.
Mă simţeam nefericit şi un gol imens se deschidea în inima mea. Căutam disperat un colac de

salvare care să mă scoată din mizeria în care mă scăldam, dar nu-1 găseam. în locul lui, vedeam cum caracatiţa viciilor îşi trimitea tentaculele să mă cuprindă şi mai strîns.
într-o astfel de stare mă plimbam într-o zi prin parc. Priveam la oamenii ce treceau nepăsători şi aş fi vrut să le citesc în suflet, să văd dacă mai există unul mai dezorientat şi apăsat ca mine.
32
în locul unei astfel de persoane, am zărit pe o bancă o tînără ce era absorbită de scrisoarea pe care o citea. Aşa cum stătea, lumina soarelui i se reflecta pe faţă, dîndu-i o strălucire aparte. Părea o mică zînă, coborîtă tocmai din lumea poveştilor, să aducă o rază de speranţă în inimile celor de pe pămînt.
Am rămas ţintuit locului, privind-o fermecat. Adîncită în lectura ei, nu observase că o studiez cu insistenţă şi nu mi-a acordat nici o atenţie atunci cînd, în sfîrşit, mă hotărîsem să-i vorbesc. Nedorind să primesc un refuz, m-am aşezat lîngă ea fără să-i cer permisiunea. înainte ca să reacţioneze în vreun fel, i-am spus:
- O scrisoare venită din depărtări, de la prietenul tău, bănuiesc. Pentru moment am avut senzaţia că se va ridica şi va pleca fără
să-mi adreseze un cuvînt, dar s-a întors şi m-a privit, cercetîndu-mă cu atenţie.
- Nu, nu este de la prietenul meu.
- Atunci de la cine?
Mi-a zîmbit, dar nu mi-a răspuns.
Nu m-am lăsat intimidat de reţinerea ei şi am continuat discuţia de parcă ne-am fi cunoscut de ani de zile. în tot acest timp, mă întrebam de ce-şi pierde vremea cu mine. Era frumoasă, inteligentă şi cu siguranţă avea mulţi curtezani.
Cînd am observat că ar vrea să plece, am întrebat-o, aparent nepăsător, dacă vrea să se întîlnească cu mine. în aşteptarea răspunsului ei, inima îmi bătea cu putere. Mi s-a părut că trece o veşnicie pînă cînd ea mi-a dat un răspuns afirmativ. Am stabilit ca a doua zi să ne vedem la aceeaşi oră, în acelaşi loc.
Ce mai, eram în al nouălea cer! Simţeam că plutesc! Dar imediat m-a cuprins îndoiala. Dacă şi-a bătut joc de mine şi n-are nici o intenţie de a mă revedea? De altfel, gîndeam eu, ar fi avut dreptate. Eram destul de neglijent în felul meu de a mă îmbrăca şi a mă purta. Hainele îmi erau ponosite. îmi lăsasem părul să crească în voie, dar nu mă ostenisem să-i dau cît de cît o formă. Omeneşte, îmi lipsea acel vi-no-încoace care ar fi făcut o fată ca ea să se uite la mine.
Ajuns acasă, am încercat să fac ceva pentru a-mi îmbunătăţi ţinuta. Existau slabe speranţe pentru a reuşi, dar mă amăgeam cu ideea că o să fie bine. Mi-am îndreptat pletele şi mi-am căutat cămaşa pe care, după multe ezitări, am cumpărat-o cu cîteva luni în urmă.
Pe de altă parte, nu înţelegeam ce se petrece cu mine. Nu eram la
33
prima întîlnire şi niciodată o fată nu reuşise să mă influenţeze atît de mult. Să fi fost din cauza ochilor ei albaştri, sau viaţa căuta să-mi joace o nouă festă? Indiferent de motiv, reuşise să mă pună pe jar.
Dimineaţa următoare am plecat înspre serviciu, continuînd să mă gîndesc la evenimentele de ieri: „Va veni sau nu va veni la întîlnire?" era întrebarea ce se repeta ca un ecou în mintea mea.
Am sosit în parc cu o jumătate de oră mai devreme. Dar ce mai conta faptul că trebuia să aştept? Am rupt un trandafir roşu, catifelat şi m-am îndreptat spre banca pe care stătusem cu o zi mai înainte, sperînd că nu este ocupată. Era liberă, şi liber a rămas şi locul de lîngă mine timp de cel puţin o oră.
După ce au trecut zece minute peste ora fixată, am început să mă neliniştesc. Mă tot uitam în toate părţile, sperînd să o văd pe una din alei, dar în zadar. încetul cu încetul, visele pe care mi le

făurisem se risipeau în vînt.
Trecuse jumătate de oră cînd mi-am zis:
„Daniele, eşti un idiot! Cum ţi-ai închipuit că ea s-ar uita la un ratat ca tine?"
Eram furios pe mine însumi pentru că mă lăsasem luat de val. Trebuia să ştiu că nimic bun nu avea să încălzească viaţa mea nenorocită. Dumnezeu îmi era împotrivă şi eu nu aveam cum să lupt împotriva Lui.
Tocmai cînd mă pregăteam să plec, am zărit-o cum vine grăbită spre locul în care eram. Mi-a făcut de la distanţă cu mîna. Obrajii îi ardeau şi am ştiut că alergase.
Un sentiment cald s-a cuibărit în inima mea. O rază de speranţă îndrăzneaţă îşi făcea loc prin păienjenişul dezamăgirii ce mă stăpînise. Uitasem calvarul aşteptării. Era aici şl doar asta conta.
- Iartă-mă, mi-a zis simplu. Am avut pregătire, şi profesorul ne-a reţinut mai mult ca de obicei.
Atunci am aflat că era în ultimul an de liceu şi că foarte curînd avea să susţină proba de bacalaureat.
Era dificil să găsim un punct comun în discuţiile noastre, de aceea arn lăsat-o să-mi povestească din viaţa ei de elevă. Cele spuse de ea trezeau în mine emoţii şi amintiri pe care le credeam uitate, dar care reînviau, revărsîndu-şi dulceaţa.
Cît de mult mă schimbasem de atunci şi ce întorsătură urîtă luaseră toate lucrurile în scurta mea existenţă! A fost alegerea mea, aşa că nu

aveam dreptul să mă plîng.
Ne-am întîlnit de atunci destul de des, nu atît de des cît aş fi vrut, pentru că trebuia să se pregătească pentru examen. Cel mai rar ne vedeam duminica, cînd Andreea mergea să-şi viziteze mătuşa. Aflasem despre mutarea părinţilor ei din oraş şi mi se părea firesc să-şi dorească să petreacă o zi pe săptămînă cu cineva din familia ei.
Eu continuam să duc aceeaşi viaţă mizeră. Eram un alt om doar cînd Andreea era cu mine. Nu-mi plăcea această identitate dublă care-mi permitea să trăiesc după pofta inimii şi care, totodată, îmi dăruia din cînd în cînd un mic crîmpei dintr-un alt mod de vieţuire. Mă simţeam vinovat şi eram neliniştit la gîndul că toate acestea vor ieşi la iveală şi că voi pierde singurul lucru bun şi minunat pe care-1 aveam.
într-o duminică, am mers ca de obicei cu amicii mei să ne distrăm. Pierdusem vremea prin baruri şi, spre seară, cînd terminaserăm banii, am plecat împleticindu-ne spre casă. Eram bine dispuşi şi cîntam fără să ţinem seama de privirile dezaprobatoare ale celor din jur.
Tocmai cînd mă simţeam mai bine, am zărit-o în faţa mea pe Andreea însoţită de o pereche mai în vîrstă. La început am crezut că nu văd bine, dar nu mă înşelasem; ea era. Se oprise şi mă aştepta. Am înghiţit în sec şi am înaintat, fără să observ o gaură în asfalt. M-am împiedicat şi am căzut cît eram de lung, chiar la picioarele ei. Am auzit hohotele de rîs ale prietenilor mei şi cuvintele lor batjocoritoare.
Cineva m-a ajutat să mă ridic. îmi era ruşine şi am început să plîng. Mă întrebau ceva, dar eu nu înţelegeam. Mă simţeam mizerabil şi capul îmi vuia.
Cu o voce hotărâtă, unchiul Andreei a trimis-o pe aceasta şi pe mătuşa ei acasă. Pe mine voia să mă facă să-i spun unde locuiesc. Cu greu am realizat ce voia şi i-am dat amănuntele necesare. Cum a reuşit să mă ducă acolo, nu mai ştiu.
Mai tîrziu am aflat că întîlnirea aceea i-a făcut să se îngrijoreze foarte mult. Erau de-a dreptul îngroziţi de prietenul nepoatei lor şi, drept urmare, au făcut tot posibilul să mă ţină cît mai departe de ea. Nu-i pot condamna. în locul lor, aş fi procedat la fel.
Dimineaţa m-am trezit mahmur. Pe lîngă durerea de cap pe care o aveam, m-a cuprins îngrijorarea. Nu-mi mai aminteam toată scena petrecută în ajun, însă ştiam că de data aceasta o

făcusem lată.
Timp de două zile n-am reuşit să iau legătura cu Andreea. N-a venit la întîlnire şi n-a răspuns la telefon. Eram disperat. Ea era singurul
35
lucru bun şi deosebit din viaţa mea şi nu voiam să-1 pierd. Cînd, în sfîrşit, am întîlnit-o, am încercat să mă justific şi să-i cer iertare. M-a ascultat fără să intervină şi nu mi-a reproşat nimic. Nu pricepeam cum poate fi atît de calmă şi înţelegătoare, dar eram fericit.
Venise şi vremea cînd Andreea trebuia să-şi dea bacalaureatul şi am avut noi motive de îngrijorare. Ce se va întîmpla după examen? Va pleca să locuiască cu părinţii ei? Dacă da, atunci, cu siguranţă, nu mă vor lăsa să o văd. Sau poate că va da examen la facultate! Dacă ar intra, în acest caz ar părăsi oraşul şi n-ar avea nici un motiv să se mai uite la mine. Mă frămîntam pentru a găsi o cale prin care să o reţin, dar nu găseam.
Deodată, un gînd îndrăzneţ şi-a făcut loc în mintea mea: „Ce-ar fi să o cer în căsătorie?" Numai că nu aveam nici o siguranţă că ea ar accepta. „De ce ar face-o?" mă întrebam eu. Nu am nimic să-i ofer. Ea este cuminte, frumoasă şi inteligentă, iar viaţa îi stătea înainte. Pentru ce ar renunţa la tot şi s-ar încurca cu unul ca mine?
Eram însă hotărît să risc şi, cu prima ocazie cînd ne-am întîlnit, am abordat acest subiect. Mă simţeam stîngaci, emoţionat şi speram să nu-mi observe furtuna din interior. Mi s-a părut că trece o veşnicie pî-nă a zis:
- Lasă-mă să-mi termin examenele şi atunci îţi voi da un răspuns, întrebarea ta e mult prea serioasă pentru a nu-i acorda atenţia necesară. Trebuie să reflectez la ea, şi acum lucrul acesta nu e cu putinţă.
Nu era un răspuns pozitiv, dar nici un refuz. O speranţă tot exista. Aşa că m-am agăţat de ea, chiar dacă am continuat să fiu neliniştit pe tot parcursul acestei perioade. «
Era o elevă bună şi luase bacalaureatul cu o notă foarte mare. N-ar fi fost deci de mirare să-şi dorească să continue studiile, dar speram din suflet să-mi găsesc şi eu un loc în planurile ei de viitor.
în sfîrşit, ziua mult aşteptată a sosit! Era mai frumoasă ca oricînd. Purta o rochie albastru deschis ce-i scotea în evidenţă culoarea ochilor şi se asorta de minune cu mantaua azurie a cerului. Fără să vreau, gîn-dul mi-a zburat în urmă la prima noastră întîlnire, cînd o comparasem cu o mică zînă venită de pe alte tărîmuri.
Răspunsul ei afirmativ m-a lăsat fără grai. O bucurie imensă mi-a inundat inima şi m-am simţit cel mai fericit om de pe pămînt. Exista totuşi în mine teama ca ea să se răzgîndească, şi atunci am încercat să grăbesc lucrurile şi să ne cununăm cît mai repede. A fost de acord.
36
Din moment ce am hotărît să nu anunţăm pe nimeni de decizia noastră, prea multe n-am avut de pregătit. în două săptămîni eram deja căsătoriţi.
în ziua nunţii, am fost destul de stînjenit, privind la celelalte perechi care erau înconjurate de o mulţime de rude şi prieteni. Eram vinovat pentru că îmi privasem mireasa de o asemenea binecuvîntare.
Nici acasă atmosfera n-a fost prea primitoare. Obişnuit fiind cu dezordinea, nu m-am ostenit prea mult să aranjez interiorul. Abia cînd Andreea a privit dezamăgită înjur, am regretat că nu am fost şi eu măcar o dată în stare să fac un lucru cum trebuie.
S-a apucat imediat de treabă şi, pînă seara, baraca noastră avea o altă înfăţişare. Ce-i drept, la fel de sărăcăcioasă, dar strălucitoare.
După cîteva zile, a mers şi şi-a vizitat mătuşa. I-a vorbit despre căsătoria noastră şi a rugat-o să-i anunţe familia. Nu trebuie să mai spun cît de înspăimîntaţi au fost cu toţii! Au încercat să o

convingă că făcuse o nebunie şi că se află într-un mare pericol. Nimic din toate acestea nu i-au schimbat hotărîrea.
Apoi a venit la noi în vizită mama Andreei.
Daniel se întoarse spre soacra lui, îi zîmbi şi-i zise:
- îm amintesc că atunci a fost rîndul meu să fiu îngrijorat. Mă temeam de influenţa pe care o aveaţi asupra ei şi de faptul că eraţi singura care ar fi reuşit să o facă să se răzgîndească şi să mă părăsească.
Am plecat de acasă, îşi continuă el povestirea, certîndu-mă cu Dumnezeu.
„De ce, Doamne, te bagi mereu în viaţa mea? Dacă tot nu mă iubeşti, de ce nu mă laşi în pace?"
Mi-am petrecut timpul singur într-un bar, înecîndu-mi amarul în băutură. Voiam să fiu pregătit pentru a primi lovitura de care mă temeam.
Cînd m-am întors, am zărit de la depărtare lumina lămpii aprinsă. „E acasă", mi-am zis. „O fi plecat soacră-mea sau mă aşteaptă pentru a mă lua la întrebări."
Necunoscînd răspunsul, m-am apropiat încet şi am privit înăuntru. Andrea pregătea cina. Am stat un timp şi am privit-o cu admiraţie, apoi am intrat. Faptul că nu plecase a făcut ca un sentiment de mulţumire să mi se adîncească în inimă. M-a întîmpinat cu căldură ca totdeauna. Nici un cuvînt despre vizita din acea după-amiază n-a fost rostit. Amîndoi ştiam că un hop mare fusese depăşit în căsnicia noastră. Eram tare mîndru de ea!

N-a durat însă mult şi am aflat că mătuşa şi unchiul ei frecventează aceeaşi biserică pe care, cu ani în urmă, am părăsit-o eu. M-am supărat îngrozitor şi nu mi-am mai lăsat soţia să-i viziteze. O vedeam că suferă, dar am rămas neclintit în hotărîrea mea.
Faptul că acum eram familist nu m-a împiedicat să-mi împlinesc viciile şi nu de puţine ori i-am provocat supărare Andreei.
Intr-una din seri, cînd m-am întors acasă, am găsit-o citind. Privirea mi-a căzut pe Cartea pe care o avea în faţă. Era Biblia. M-am înfiorat. Clocotind de mînie, am vrut să i-o arunc, dar ea anticipase gestul meu şi a strîns-o repede la piept.
- Dă-mi-o! i-am poruncit. Aici nu e biserică. Dumnezeu şi Biblia nu-şi au locul în casa mea.
- Nu! a fost răspunsul ei hotărît. Nu ţi-o dau.
Surprins de împotrivirea ei, am înaintat cu dorinţa fermă de a i-o smulge cu orice preţ.
Un Dumnezeu căruia nu-I pasă de mine nu este binevenit aici, am scăpat eu fără să vreau.
- Te înşeli! Tocmai pentru că îi pasă de tine sunt eu astăzi soţia ta. M-am oprit brusc, contrariat.
- De ce spui asta? am întrebat.
- Dumnezeu te iubeşte şi de aceea a sădit în inima mea dragoste pentru tine.
Cuvintele ei m-au lovit în plin. Preţ de cîteva momente am privit-o de parcă atunci am văzut-o pentru prima oară. Fără să comentez, am ieşit. Era noapte şi afară şi în sufletul meu. Am rătăcit fără ţintă pe cîmp, apoi m-am aşezat la rădăcina unui copac şi am început să meditez.
t
„Dumnezeu te iubeşte, de aceea a sădit în inima mea dragoste pentru tine. Dumnezeu te iubeşte..."
- Nu, am zis eu, privind bolta înstelată. Nu poate fi adevărat. Dacă ar fi aşa, mi-ar fi răspuns încă de cînd L-am rugat să mă ajute în împrejurarea aceea cumplită din mină. Numai că El m-a lăsat să zac inconştient, fără să intervină. Asta nu e dragoste...
Mult timp am petrecut aşa, revoltîndu-mă împotriva a tot ce era sfint şi, poate, aş fi continuat să fac asta multă vreme, dacă Duhul lui Dumnezeu nu m-ar fi întrerupt, mustrîndu-mă:
- Cît de mult greşeşti! Eu nu sunt un om ca să mă las amăgit şi influenţat de sentimente. Aminteşte-ţi rugăciunea pe care Mi-ai adre-

sat-o cu ani în urmă! Ai vrut să fii liber să trăieşti cum vrei. M-ai exclus din viaţa ta şi n-ai vrut să mai ştii nimic de Mine. Nu M-ai pus tu la încercare, spunîndu-Mi să-ţi arăt că te iubesc, căutîndu-te şi salvîndu-te din mijlocul necazului cel mai mare? De ce te plîngi acum că ţi-am ascultat rugăciunea? Pentru tine, situaţia cea mai disperată n-a fost atunci în mină, deşi tot Eu sunt Cel ce te-am scos de acolo. Te-am lăsat să-ţi trăieşti viaţa cum vrei, să ajungi să recunoşti că nimic bun nu locuieşte în tine şi, atunci cînd nu mai aveai nici o speranţă şi totul se prăbuşea înaintea ta, am intervenit. Andreea e răspunsul Meu la rugăciunea ta răzvrătită. Prin ea am încercat să-ţi spun ce mult te iubesc şi încă aştept să te întorci la Mine. Dar tu, tot orb şi împietrit ai rămas!
O tăcere apăsătoare s-a lăsat în inima mea. Am rămas năucit de cele auzite. „De ce te plîngi că ţi-am ascultat rugăciunea?" a fost mustrarea Domnului.
Acolo, în bezna nopţii, singur, doar eu cu Dumnezeu, am fost nevoit să reflectez la viaţa mea trecută. Nimic din ce-am gîndit eu nu mai părea plauzibil. Nu aveam cum să neg disperarea şi abisul deznădejdii în care mă aflam cînd mi-am cunoscut soţia. Apoi, toate evenimentele petrecute de atunci strigau cu înflăcărare la mine să-mi recunosc vina, numai că eu eram încă prea încăpăţînat ca să cedez.
Să constat că revolta mea nu fusese decît un castel construit pe nisip peste care a venit apa şi a fost nimicit, nu era deloc uşor. Iubirea divină pe care am descoperit că s-a revărsat peste mine în clipele negre ale vieţii mele îmi vorbea despre nevoia de a mă împăca cu Creatorul meu şi mă îmbia să fac pasul decisiv înspre El, dar nu puteam. Mă obişnuisem prea mult să mă împotrivesc Lui, iar mîndria mă împiedica să recunosc că am greşit.
M-am întors acasă pradă unei furtuni puternice. în noaptea aceea am reuşit cu greu să adorm. Vedeam cum cel rău făcea eforturi disperate să nu mă scape din ghearele lui. îi fusesem prea mult timp un serv fidel pentru a renunţa la mine fără luptă.
Nici sosirea dimineţii n-a reuşit să aducă o îmbunătăţire a stării mele lăuntrice. Nu îndrăzneam să o privesc pe Andreea în ochi, fiindu-mi teamă să citesc iubirea lui Dumnezeu reflectată în ei, aşa că am plecat la serviciu fără să mănînc şi fără să-i vorbesc prea mult.
Ajuns aici, mi-am revărsat toată mînia asupra lemnului, lovind în el cu dalta ca şi cum aş fi făcut-o asupra sufletului meu, pentru a înde-

părta zgura ce se adunase de-a lungul anilor.
Acasă mă aştepta o nouă surpriză. Mătuşa Andreei venise să ne spună că ar fi bine să ne mutăm la ea. Era toamnă, începeau ploile, vremea se răcea, iar noi nu aveam nici o posibilitate de a încălzi baraca. Mă uitam la ea şi vedeam cît de greu îi era să facă toate acestea. Cunoşteam teama ei în ce mă priveşte şi i-am admirat curajul. în afară de soţia mea, era prima persoană care îmi arăta cît de cît încredere.
„Nu accepta!" îmi pulsa un gînd în minte. „O să fii nevoit să le asculţi discursurile despre Dumnezeu şi tu ştii cît de mult te plictiseau ele în casa părintească. Nu din cauza asta ai plecat? Fii bărbat şi nu te lăsa înduioşat de vorbele ei mieroase! O să te descurci tu într-un fel".
Pe de altă parte, simţeam purtarea de grijă a lui Dumnezeu care Se îngrijise de toate. Eram conştient că pentru noi era singura soluţie de a trăi omeneşte pe perioada de iarnă. Apoi, îmi era tare dor să locuiesc într-o casă adevărată, aşa că am acceptat.
Chiar în acea zi ne-am luat puţinele lucruri pe care le aveam şi ne-am mutat. O uşă grea de fier se închidea pentru totdeauna în spatele meu.
Ce m-a frapat pe mine la ei a fost faptul că n-au încercat să mă schimbe şi nici să-mi impună reguli. Niciodată nu m-au chemat să merg cu ei la biserică sau să particip la momentele lor zilnice de citire a Bibliei. Mă tratau ca pe un membru al familiei şi îmi respectau deciziile. Bunătatea lor

mă făcea să mă simt stingher, dar îmi şi vorbea despre puritatea vieţii de creştin. Ştiam că se roagă pentru mine, pentru că lupta din interiorul meu se înteţea.
într-o duminică seara, s-au retras cu toţii în bucătărie. M-am dus să iau un pahar cu apă, cînd i-am auzit povestindu-i Andreei rezumatul predicii din acea zi. Nu-mi amintesc despre ce era vorba, ştiu doar că, brusc, amintiri îndepărtate mi-au inundat fiinţa.
... Cînd eram copii, tata ne aduna lîngă el şi ne ruga să-i povestim despre ceea ce am învăţat la Şcoala Duminicală. Totdeauna găsea cîte o istorioară care să întregească imaginea despre cele studiate. Pe a-tunci, acele momente erau de neegalat pentru mine. îmi promisesem să fac şi eu la fel cînd voi deveni la rîndul meu tătic. Dar ce se alesese din viaţa mea? Oare ce le-aş spune copiilor mei dacă i-aş avea?
M-am dus în camera mea şi am plîns cum de mult n-o mai făcusem. Toată amărăciunea ascunsă în inima mea a ieşit la suprafaţă. Tînjeam să fiu liber, dar nu mai era vorba acum de acea libertate pe care am

căutat-o cu ani în urmă. Doream eliberarea de povara inimii mele, a păcatului ce-mi măcinase viaţa.
„Prea tîrziu!" îmi şoptea cel rău. „Crezi că Dumnezeu te va primi cu braţele deschise după ce L-ai renegat atîta vreme? Trăieşti cum vrei şi pe urmă alergi la El? Acum eşti al meu, şi eu nu sunt dispus să te las să mă părăseşti".
O greutate îmi apăsa sufletul şi m-am văzut pierdut. Lacrimile îmi curgeau pe obraji, dar nu erau lacrimi de pocăinţă, ci lacrimi de disperare. Ca totdeauna, eu eram cel ce căutam să fac ceva şi nu eram dispus să-L las pe Dumnezeu să lucreze.
întreaga săptămînă m-am frămîntat, negăsind soluţia ce ar fi reuşit să-mi dăruiască pacea mult dorită. Mă afundam şi mai mult în noroi, fiind pe deplin conştient de asta.
Cînd am rămas singur acasă şi am ştiut că nu mă va deranja nimeni, am luat cu mîini tremurînde Biblia şi am deschis-o la întîmplare. Cuvintele Psalmului 32 mi-au luminat drumul înspre Dumnezeu. „Ferice de cel cu fărădelegea iertată şi de cel cu păcatul acoperit! Ferice de omul căruia nu-i ţine în seamă Domnul nelegiuirea, şi în duhul căruia nu este viclenie! Cîtă vreme am tăcut, mi se topeau oasele de gemetele mele necurmate. Căci zi şi noapte mîna Ta apăsa asupra mea; mi se usca vlaga cum se usucă pămîntul de seceta verii. Atunci Ţi-am mărturisit păcatul meu şi nu mi-am ascuns fărădelegile! Şi Tu ai iertat vina păcatului meu. De aceea, orice om evlavios să se roage Ţie la vremea potrivită! Şi chiar de s-ar vărsa ape mari, pe el nu-1 vor atinge deloc. Tu eşti ocrotirea mea, Tu mă scoţi din necaz, Tu mă înconjori cu cîntări de izbăvire. ‚Eu - zice Domnul - te voi învăţa şi-ţi voi arăta calea pe care trebuie s-o urmezi, te voi statui şi voi avea privirea îndreptată asupra ta'. Nu fiţi ca un cal sau ca un catîr fără pricepere, pe care-i struneşti cu un friu şi o zăbală cu care-i legi, ca să nu se apropie de tine. De multe dureri are parte cel rău, dar cel ce se încrede în Domnul este înconjurat cu îndurarea Lui. Neprihăniţilor, bucurâţi-vă în Domnul şi veseliţi-vă! Scoateţi strigăte de bucurie, toţi cei cu inima fără prihană!"
„Doamne! am strigat eu. Cît de bine mă cunoşti! Unde aş putea fugi departe de Faţa Ta şi unde m-aş putea ascunde?"
Am citit şi recitit cuvintele ce-mi străpungeau inima ca o săgeată. „Cîtă vreme am tăcut mi se topeau oasele... Atunci Ţi-am mărturisit păcatul meu..." Ce bine ştiuse psalmistul David să-mi descrie starea!

Nici dacă mi-ar fi cunoscut întreaga poveste n-ar fi reuşit să-mi redea mai bine simţămintele. Dar el îmi oferea şi o soluţie. Trebuia doar să o aplic.
Duminica următoare, m-am sculat din pat mai devreme ca de obicei. Am pregătit micul dejun şi

am aşteptat ca ceilalţi să se trezească. Cînd a venit ora de mers la biserică, mi-am întrebat rudele:
- Unde plecaţi?
S-au uitat miraţi unul la altul şi mi-au răspuns:
- La biserică.
- Dar aşa, singuri? La noi nu vă gîndiţi? De ce nu ne invitaţi să mergem împreună?
- Cum să nu ne dorim lucrul acesta? Numai că nu am vrut să crezi că pentru asta am insistat să vă mutaţi.
- Lasă, mătuşă. Am observat eu că nu ăsta a fost motivul. Trebuie însă să ne luaţi şi pe noi!
Andreea rămăsese ca împietrită. Pur şi simplu nu-i venea să creadă că eu, cel care cu puţin timp în urmă îi interzisem să citească Biblia, o rog astăzi să meargă la biserică.
- Vorbeşti serios?
- Bineînţeles că da. Şi ai face bine să te grăbeşti, pentru că altfel o să întîrziem cu toţii.
încercam să-mi ascund temerile şi să înăbuş vocea celui rău care mă îndemna să renunţ la gîndul meu.
Peste jumătate de oră eram cu toţii în drum spre locaşul de închinare. Ce amintiri! Ce emoţii mă încercau! Mergeam să-L întîlnesc pe Cel pe care II alungasem din viaţa mea. Mă va primi El oare înapoi ca pe fiul risipitor? Braţele Lui calde şi iubitoare de Tată mă vor cuprinde oare?
Predicatorul, un om micuţ şi slab, dar plin de Spiritul Celui Prea-înalt, şi-a început cuvîntarea, prezentînd pe Domnul Iesus ca pe Mielul lui Dumnezeu care ridică păcatul lumii (Ioan 1:29): „Pe lemnul crucii blestemate moare Fiul lui Dumnezeu, vărsîndu-Şi sîngele ca preţ de răscumpărare pentru păcatul întregii omeniri. Nici un păcat nu e prea mare pentru ca El să nu-L poată ierta; nici o povară nu e prea grea pentru ca El să nu o poată purta. El vrea să te elibereze de robia păcatului, dar întrebarea pe care o pune astăzi fiecăruia în parte este dacă şi voi aveţi dorinţa de a scăpa de sub robia lui Satan".
Lacrimile îmi curgeau fără să le pot opri. La urma urmei, nu cei

sănătoşi au nevoie de medic, ci cei bolnavi, iar eu eram unul dintre ei. De mult timp căutam vindecarea şi nu o găseam. Lîngă mine, unchiul se ruga, fiind conştient de lupta mea.
La invitaţia de a răspunde chemării lui Dumnezeu, nu m-am mai eschivat. La fel ca psalmistul, am spus: „Atunci Ţi-am mărturisit păcatul meu şi nu mi-am ascuns fărădelegile!" Cerul s-a deschis, şi eu am primit eliberarea.
Năzuinţa mea cea mai mare a fost să fiu liber, numai că nu am ştiut unde să caut această libertate. Am căutat-o în plăceri şi desfrînări şi m-am încătuşat şi mai mult. în Cristos am devenit liber.
Mărturisirea publică pe care am făcut-o a zguduit multe inimi, dar cel mai mult inima soţiei mele. Fără să ştim unul de altul, amîndoi am avut experienţa noastră personală cu El. Tot El a fost Cel ce ne-a călăuzit pas cu pas şi a îngăduit să ne cunoaştem şi să ne unim. De aceea, El a rămas pentru noi cea mai minunată şi dragă Persoană.
După cum vedeţi, îşi încheie Daniel istorisirea, eu n-am îmbrăţişat o religie, ci pur şi simplu m-am întors la Creatorul şi Salvatorul meu.
Geanina, profund mişată de cele auzite, murmură un „mulţumesc" şi se cufundă în tăcere. Ce ar mai fi putut spune? îşi dorise să afle povestea lui Daniel, din cauza celor spuse de doamna Cristescu. Pusese la îndoială relatarea ei; i se păruse că exagerează doar pentru a o impresiona. Acum, se simţea mai încurcată decît la început. Daniel nu numai că îi confirmase cele zise de soacra lui, dar adăugase multe lucruri noi care păreau incredibile. îi vorbise despre Dumnezeu aşa cum vorbeşte un copil despre tatăl lui. Nu părea deloc a se îndoi de existenţa Lui şi de faptul că El este Cel de care omul are atîta nevoie.
îi descrisese viaţa lui mizeră şi nu ştia dacă să-1 creadă sau nu. îl privea şi îi venea greu să vadă

în el fiinţa decăzută care fusese. Cum reuşise oare Andreea să trăiască cu speranţa că soţul ei se va transforma în partenerul de viaţă pe care şi-1 dorea? Nu mai cunoscuse pe nimeni pînă acum cu o credinţă atît de puternică. De unde venea această credinţă şi cine i-o insuflase, era un mister pe care şi l-ar fi dorit să-1 poată înţelege.
Ceea ce tocmai auzise era diferit de ceea ce cunoscuse de mică. îi
43
plăcea să meargă la biserică de Paşte şi de Crăciun. Atunci, atmosfera era încărcată de un aer misterios, mirific. Oamenii păreau mai buni şi cuprinşi de un spirit de bunătate şi pietate. îşi dăruiau cadouri şi se comportau de parcă făceau parte dintr-o mare familie. Era ca şi cum, pentru cîteva zile, ar fi pătruns într-o lume nouă, total diferită de cea în care trăiau.
Rămîneau singurele momente pe an cînd îşi aminteau de Iesus, Fiul lui Dumnezeu. La Crăciun, El Se năştea, iar la Paşte murea şi după trei zile învia. După aceea, totul intra în uitare. Nimeni nu mai pomenea de El şi, dacă cineva o făcea, era privit de ceilalţi ca fiind puţin ciudat.
Aici descoperise că existau oameni care trăiau în prezenţa lui Dumnezeu. El participa la evenimentele din viaţa lor şi pe ei nu-i deranja lucrul acesta; erau chiar fericiţi.
Niciodată nu se gîndise să-I dea lui Dumnezeu şi Fiului Său un loc deosebit în viaţa ei. De ce ar fi făcut-o? Părinţii ei o iubeau şi mereu îi dăruiseră ceea ce-i trebuia. Avea parte de un serviciu bun şi de un logodnic minunat.
Rămînea un lucru pe care îi era greu să-1 recunoască, care era prezent în existenţa ei: golul din inimă, despre care îi vorbise şi Daniel. La fel ca şi el, dorea să-1 umple, dar nu ştia cu ce.
întîmpină sosirea serii cu un aer meditativ. încercă să-şi facă ordine în gînduri şi să privească cu încredere în viaţă. O aştepta o operaţie grea şi nu voia să se lase copleşită de evenimente ce i-ar fi perturbat liniştea de care avea nevoie.
Prin fereastră observă cerul înstelat. Deseori se desfată contemplîn-du-1. în copilărie, cu greu reuşise să înţeleagă apariţia şi dispariţia stelelor pe cer. „De ce", se întreba mereu, „se ivesc atunci cînd toată lumea trebuie să doarmă şi nu le poate admira nimeni? Care-«era cauza plecării lor la culcare cînd ea abia apuca să se trezească? Şi de ce erau aşa de dezordonate şi îşi schimbau mereu locul?"
împreună cu surorile ei inventaseră o mulţime de jocuri doar privin-du-le. De multe ori se întrecuseră în a găsi imaginea cea mai superbă pe care o formau. îşi lăsa imaginaţia să lucreze şi, după multe încercări, reuşea să modeleze aştrii cereşti în zîne, castele şi chiar pitici.
Cu trecerea anilor, ele îşi schimbaseră semnificaţia. E drept, îi rămăseseră la fel de dragi şi încă îi plăcea să le vadă strălucind, dar îşi pierduseră atracţia de la început.
44
Astăzi, i-ar fi plăcut^ să poată da perdeaua de stele deoparte şi să vadă ce mister ascund. în adîncul inimii, ştia că Dumnezeu era prezent acolo, veghind asupra tuturor lucrurilor. îşi dorea să afle cum este în prezenţa Lui şi să cunoască motivul pentru care, dintre toate fiinţele create, a dat valoare omului, acestui fir neînsemnat ce înfloreşte ca iarba de pe cîmp, care astăzi este şi mîine nu mai e.
în tot acest timp, luna se instalase în tronul stelar, intensificîndu-şi strălucirea. Trimise o rază să mîngîie faţa răvăşită de gîndluri a Geani-nei, îndemnînd-o la odihnă. Fără să bage de seamă, adormi, cufundîn-du-se într-un somn binecuvîntat.
*** * ***
Săptămîna trecu repede pentru Geanina. îşi termină de făcut analizele şi era tot mai pregătită sufleteşte pentru intervenţia chirurgicală. Doamna Cristescu se simţea bine, şi faptul acesta era o încurajare pentru ea.
- Dacă doamna aceasta care a avut ulcer într-o stare mult mai avansată decît a mea a suportat

operaţia şi se reface destul de repede, înseamnă că şi eu voi reuşi. în plus, am tinereţea de partea mea. E cunoscut faptul că un organism tînăr luptă mai bine cu boala şi are mai multe şanse de a-şi reveni, îi spuse într-o zi lui Sergiu.
- Aici ai perfectă dreptate, o aprobă el. Nu ai de ce să te temi. Gîn-deşte-te la faptul că vei scăpa în curînd de aceste dureri supărătoare. Vei fi lipsită de teama ce te-a măcinat că oricînd poate începe o nouă criză.
- Să nu exagerăm. Va trebui să ţin regim toată viaţa.
- Asta nu te împiedică să fii mulţumită că ai fost elibexată de stres. Regimul nu va fi chiar atît de strict.
Geanina zîmbi. Era de acord cu el, dar îi plăcea să-1 necăjească. îi făcea bine să-1 ştie alături de ea. în ciuda protestelor şi vociferărilor cu privire la îngrijirea de care va avea nevoie în curînd, în adîncul sufletului îi era recunoscătoare. Ce poate fi mai plăcut decît să ai lîngă tine, în încercare, persoana care îţi este cea mai dragă? Rana se vindecă mai repede şi poţi trece mai uşor prin toate. între timp, Andreea şi Daniel îşi vizitară regulat mama. O încurajau şi o sprijineau cu dragoste. De fiecare dată, îşi făceau timp să-i adre-

seze şi tinerei femei un cuvînt de îmbărbătare.
Aceasta simţea un sentiment cald pătrunzîndu-i în suflet ori de cîte ori discuta cu ei. Faptul că nişte străini se interesau de starea sănătăţii ei era o mîngîiere în plus pentru ea. Se întrista cînd, cu o zi înainte de a se opera, medicul îi făcu externarea doamnei Cristescu. Chiar şi cerul se întunecă, iar nori negri ameninţau văzduhul.
Daniela, fiica Andreei, îi aduse şi de data aceasta un buchet de flori.
- îmi pare rău că rămîneţi singură şi nu mergeţi cu noi acasă. O să ne fie dor de dumneavoastră.
- Şi mie îmi pare rău, dar trebuie să stau pînă o să mă fac bine.
- însănătoşire grabnică! îi ură fetiţa, luîndu-şi rămas bun.
Afară se auzeau tunete îndepărtate. O manta cenuşie se aşternuse peste oraş, vestind sosirea iminentă a ploii. Trecătorii se grăbeau să-şi caute un adăpost. în apropiere, se auzi un geam trîntit şi zgomotul înfundat de sticlă spartă.
Picuri mari loveau nemiloşi fereastra, compunînd o simfonie a furiei. Aveai senzaţia că vor să nimicească pe oricine şi orice îndrăznea să le stea împotrivă.
Odată cu sosirea amiezei, vremea îşi reveni. Cerul deveni luminos, iar soarele reapăru triumfător, trimiţîndu-şi razele jucăuşe să înviorеze natura.
Geanina se hotărî să facă o mică plimbare. Merse în părculeţul din curtea spitalului şi se aşeză pe o bancă cu gîndul de a termina cartea pe care o începuse cu o zi înainte. Un cîine, cu părul încă ud, veni la picioarele ei şi începu să schelălăie. Cu ochi rugători, cerşea de mîn-care. Dădu din coadă în semn de mulţumire cînd, la cererea lui, tînăra îi aruncă cîţiva biscuiţi. îi mîncă grăbit şi îşi reîncepu rugămintea. Nu se declară satisfăcut decît atunci cînd termină tot pachetul. Dădu ver-tiginos din coadă şi plecă să-şi încerce norocul în altă parte.
Pe alee, Sergiu venea grăbit spre ea.
- M-ai făcut să mă neliniştesc puţin. Am intrat ca de obicei în salon şi în locul tău am întîlnit o altă tînără. Prima dată am crezut că am nimerit greşit, dar ţi-am observat lucrurile pe patul şi pe noptiera ta. Mi-a spus că abia s-a internat şi nu te văzuse încă. Aşa că nu mi-a mai rămas decît să te caut prin curtea spitalului. Deci, ai o nouă colegă de cameră. Ce s-a întîmplat cu cealaltă pacientă?
- A fost externată azi. Sincer, regret plecarea ei. Mă obişnuisem cu ea.

- E mai bine aşa. îmi displăcea faptul că petreceai atîta timp în preajma unei pocăite. M-am

temut să nu te influenţeze şi să te facă să o iei razna.
- Stai liniştit. N-a încercat şi nici nu ar fi reuşit să-mi schimbe convingerile. Ştii că am un caracter puternic şi nu mă las dusă uşor de val. Oricum, acum am alte preocupări. Mîine va fi o zi dificilă pentru mine şi am nevoie de tine. Mai greu va fi noaptea. Nu ştiu dacă fata pe care ai întîlnit-o este la fel de amabilă ca doamna Cristescu. în sfîrşit, cum zicea ea: „Mare este Dumnezeu!"
Cuvintele acestea sunară straniu pentru mintea lui Sergiu, care era obişnuit ca logodnica lui să folosească cuvinte vulgare în orice moment.
„Nu e cazul să-mi fac griji", îşi spuse el. „O aşteaptă o experienţă nu tocmai plăcută şi e drept să-şi îndrepte gîndul mai mult înspre Dumnezeu!"
După-amiaza trecu neobişnuit de repede pentru amîndoi. Erau conştienţi că lucrurile se vor schimba pentru o vreme şi voiau să profite mai mult de acest timp liniştit. Nimic din jur nu reuşi să le strice momentele plăcute. Doar cînd soarele plecă spre asfinţit, tînărul părăsi spitalul, iar bolnava se retrase spre locul ce-i devenise deja familiar.
Noua ei tovarăşă de suferinţă era o fată ceva mai tînără decît ea. O gastroduodenită îi făcea probleme de ceva timp. Chiar şi în clipa de faţă, poziţia în care stătea trăda suferinţa pe care o avea.
Geaninei îi era milă de ea. Cunoştea calvarul bolii şi de aceea dorea să o ajute cu ceva. Se duse şi o căută pe asistentă, care îi dădu nişte calmante. I le aduse şi o îndemnă să le ia.
încet-încet, spasmele încetară şi paloarea dispăru de pe faţa Irinei.
- îţi mulţumesc. Mă simţeam atît de rău, încît nu eram în stare să-ţi răspund la întrebări.
- Nu-i nimic. Cunosc simptomele. Mă bucur că am reuşit să-ţi fiu de folos. De altfel, şi eu o să am nevoie de tine în curînd. Mîine mă operez. în cursul zilei o să fie cineva cu mine, dar seara o să rămîn singură.
- Poţi conta pe mine.
Cele două se împrieteniră destul de repede. Sunt momente cînd, în lipsa celor dragi, omul necunoscut de lîngă noi devine un bun sprijin. Situaţiile critice din viaţă îţi modelează fiinţa, făcîndu-te receptiv la nevoile altora, dăruindu-ţi în schimb un amic pentru viitor.
47
Somnul veni pe neaşteptate, punînd capăt oricăror frămîntări şi discuţii. Zgomotul încetă şi, în curînd, în salon nu se mai auzea decît respiraţia fetelor.
Dimineaţa se anunţă surîzătoare. Oraşul ce rămăsese încremenit pe timp de noapte era inundat acum de multitudinea de oameni grăbiţi să-şi reia activităţile.
Geanina se trezi mai devreme ca de obicei. Pentru că îngrijorarea bătea cu stăruinţă la poarta inimii ei, îngenunchie şi îşi spuse rugăciunea, îşi dorea ca Dumnezeu să o asculte şi să vegheze asupra ei. Se simţea ciudat, gîndindu-se că, fără să-şi propună, ajunsese să imite felul de a fi al doamnei Cristescu. Şi-ar fi dorit să o ştie alături de ea. îi făcea bine simpla ei prezenţă şi era sigură că ar fi ştiut să-i adreseze un cuvînt de încurajare.
Sergiu reuşi să se strecoare în salon înainte de vizita de dimineaţă. Se învoise de la serviciu pentru a-i fi alături. Stîngaci în gesturi, arăta la fel de emoţionat ca un şcolar la prima oră de curs. Pentru a-i canaliza gîndurile în altă parte, îi povestea despre vizita pe care o făcuse părinţilor ei la ţară, în cursul săptămînii trecute. Amănunte nesemnificative căpătau importanţă, iar întîmplări mărunte primeau valoare. îi vorbea întruna de parcă s-ar fi temut că, încetînd, zîmbetul ce înflorise pe faţa ei s-ar fi stins prea timpuriu.
Fură întrerupţi de cadrele medicale venite pentru a pregăti pacientele, una pentru intervenţia chirurgicală, cealaltă pentru diverse analize. Tînărul părăsi încăperea, nu înainte de a promite că va reveni.
Plină de sentimente contradictorii, Geanina intră în sala de operaţii. Alături se auzeau zgomote de

instrumente. Privi în jur cu nelinişte. „Oare ce calvar mă aşteaptă?" se întrebă. Nu avu timp să se adînceas-că prea mult în gînduri sumbre că apăru asistenta şi îi făcu o injecţie.
Medicul veni imediat şi începu să discute cu ea lucruri aparent banale. Deodată, îşi simţi pleoapele grele, şi cuvintele care se rosteau deveneau tot mai îndepărtate pînă nu se mai auzeau delo^Fără să bage de seamă, se cufundă într-un somn adînc.
Cînd se trezi nu realiză *în* ce loc se află. Cineva o ţinea de mînă şi se interesa cum se simte. încercă să răspundă, dar era prea moleşită, închise ochii şi adormi la loc.
După două ore, deschise iar ochii şi, privind în jur, întrebă încet:
- Unde mă aflu?
- Eşti în camera ta. Ai fost adusă aici imediat după operaţie. în-

cearcă să nu faci mişcări bruşte, pentru că te afli în perfuzie, îi explică Sergiu.
- Nu-mi amintesc nimic.
- Nici nu ai cum. Ţi s-a făcut anestezie generală, şi de atunci dormi întruna.
- Mi-e sete.
îi dădu puţin ceai neîndulcit.
- Mai vreau!
- îmi pare rău, dar nu ai voie prea mult. Trebuie să te mulţumeşti cu atît.
Luă batista, o udă şi îi umezi buzele. îi mîngîie faţa, încercînd să o încurajeze.
- Am o surpriză pentru tine.
- Ce anume?
- Ghici!
- Nu ştiu. Spune-mi tu.
îi arătă două casete: „Anotimpurile" de Vivaldi şi „Valsuri renumite" de Strauss.
- N-am uitat că asculţi muzică cînd eşti întristată. îţi surîde ideea?
- Cum să nu?
- Ce preferi?
- Strauss.
Cînd medicul intră în salon pentru a-şi vizita pacienta, le zise pe un ton glumeţ, uşor dojenitor:
- Din greşeală am crezut că am nimerit la un concert. Bravo! Se pare că bolnava noastră se simte bine. Mai rămîne să-mi ceară voie să meargă la teatru diseară.
O consultă şi se declară satisfăcut.
- Organismul tău reacţionează perfect. După cum te prezinţi ar trebui să te refaci repede. Sper numai să nu te apuci să dansezi. îmi dai peste cap toată munca.
întorcîndu-se spre Sergiu, continuă:
- Tinere, ţi-o încredinţez. încearcă să nu o oboseşti prea mult. Are nevoie de multă odihnă.
- Aş bea o cafea! rosti ea imediat după plecarea lui.
- Asta-i bună! Ştii bine că nu ai voie. Mă tem că o să-ţi amîi dorinţa pentru un timp. De fapt, trebuie să o răreşti cu cafeaua, poate chiar să renunţi de tot.

Timpul se scurse încetişor nebăgat în seamă de nimeni. Multe vise şi planuri fură făurite. Totul părea posibil de realizat pentru inimile lor tinere. Tîrziu, cînd bucătăreasa veni să anunţe ora cinei, ştiură că era vremea ca Sergiu să părăsească spitalul. Orele de vizită se încheiaseră de mult.
Irina se apropie de patul bolnavei imediat cum rămaseră singure.
- Eşti palidă.
- Cred şi eu. Operaţia a fost destul de dificilă.
- Te pot ajuta cu ceva?

- Deocamdată nu. Doar dacă o să am dureri mai mari, o să fie nevoie să chemi asistenta să-mi facă un calmant. Acum aş vrea să dorm. Mi-e somn.
Noaptea trecu fără evenimente deosebite. Fără ca pacienta noastră să fie conştientă de aceasta, Cineva, sus în cer, îi ascultase rugăciunea şi veghea asupra ei.
Prima parte a zilei următoare fu obositoare pentru cele două tinere.
Geanina era slăbită şi reuşi cu greu să se dea jos din pat şi să facă cîţiva paşi. în salon^ era cald şi îi curgea transpiraţia pe faţă, accentu-îndu-i indispoziţia. în plus, îi era foame. Se săturase să tot bea ceai neîndulcit şi ar fi mîncat cu plăcere măcar nişte fructe.
Irina merse să facă tubaj. Cînd se întoarse, pe faţă i se citea suferinţa.
- A fost îngrozitor! Să înghiţi un furtun subţire, lung şi cu o bobită de fier în vîrf e o adevărată tortură! se plînse ea. Să sperăm că n-o să mai fiu nevoită să repet experienţa.
Un ciocănit uşor se auzi în uşă. O fetiţă cu ochi zglobii, urmată de mama ei, intră, căutînd cu privirea pe cineva.
- Daniela! Andreea! Ce-i cu voi aici? întrebă Geanina imediat cum le zări.
- Am venit cu mami ca să te vedem, îi răspunse copila veselă, dă-ruindu-i, ca totdeauna, un buchet de flori.
- Mulţumesc. Eşti tare drăguţă.
Vizita celor două aduse un aer de înviorare şi toată plictiseala i se risipi.
*
- Ce face doamna Cristescu? Cum se simte?
- Mulţumim lui Dumnezeu! E bine. îţi transmite salutări şi te roagă să o ierţi pentru că nu a avut cum să ne însoţească. Ar fi fost un efort prea mare pentru ea.
50
- O, dar nici nu are pentru ce să-şi ceară scuze. Pentru mine face mult faptul că v-aţi gîndit la mine. Vă sunt recunoscătoare.
După un timp sosi şi Sergiu, care rămase surprins cînd observă musafirele logodnicii lui. Le salută fără prea multă tragere de inimă şi răsuflă uşurat după plecarea lor.
- Nici acum nu te lasă în pace! răbufni iritat. Ce-au vrut?
- Nimic. Pur şi simplu au vrut să mă vadă. Nu ştiu de ce te-ai supărat. Gestul lor a fost frumos şi, sinceră să fiu, eu sunt mulţumită de vizita lor.
- Bine, bine..., spuse el împăciuitor. N-are rost să mai vorbim. Dacă pe tine nu te deranjează, e în regulă.
*** * ***
Veni şi clipa mult aşteptată cînd Geanina părăsi spitalul, nu înainte ca medicul să-i dea ultimele indicaţii cu privire la regimul de protecţie gastrică pe care trebuia să-1 ţină. Mai era nevoită să revină peste două zile la cabinet să-şi scoată firele. în rest, nu avea decît să profite de luna de concediu medical pentru a se reface.
Coborînd din taxi, simţi cum mulţumirea i se cuibăreşte în suflet. Era din nou acasă, eliberată de atmosfera din spital.
Sergiu o ajută să urce scările şi îi ură bun venit, imediat cum trecu pragul apartamentului. Aici o aştepta o altă surpriză plăcută. Părinţii îşi lăsaseră gospodăria în grija unei rude şi ajunsseră la timp pentru a o întîmpina. Mama îi pregătea o supă de pasăre, iar tata îi împodobea camera cu flori de cîmp aduse tocmai de pe meleagurile ei natale.
Fu o după-amiază plăcută şi plină de satisfacţii pentru toţi. Erau din nou împreună, gata să înfrunte orice problemă ar fi apărut în familia lor. Ştiau că greul nu trecuse; Geanina trebuia să înveţe să se adapteze unui nou stil de viaţă şi nu era deloc uşor.
Mama rămase la ei şi-şi însoţi fiica la vizita medicală, la spital. Operaţia se prezenta bine după

spusele medicului, aşa că hotărîră ca tînăra să meargă pentru vreo două săptămîni la părinţi acasă. Considerau că aerul curat şi mîncarea de la ţară erau un remediu bun pentru ea.
Un prieten de-al lor veni şi îi luă cu maşina. Pe uliţa satului, abia dacă întîlniră cîţiva copii şi vreo două-trei bătrîne. Era zi lucrătoare, şi ţăranii se aflau de mult la treburile cîmpului.
Prin geamul deschis, mirosul de fin cosit pătrunse pînă la ei, gîdilîn-

du-le nările. Cîteva gîşte gălăgioase băteau iritate din aripi. Norul de praf stîrnit le spori nemulţumirea. Gîgîitul lor atrase atenţia unui cîi-ne, care începu să latre furios.
Plecată de cîţiva ani la oraş, Geanina trăia un sentiment de bucurie ori de cîte ori se reîntorcea acasă. Liniştea ce domnea aici îi inunda fiinţa, invitînd-o la odihnă. Astăzi, cerul părea mai limpede ca altă dată, iar soarele, care îşi revenise din meditaţie, îşi trimise razele jucăuşe să întîmpine musafirii. Un vînt prietenos mătura aleea ce ducea înspre prispa casei. Cîteva găini zburdalnice li se încurcau printre picioare. Nici Lăbuş nu rămase indiferent. Alergă spre ei, grăbit să-şi salute vechea prietenă. Se ridică în două labe, lătrînd necontenit şi mişcîn-du-şi coada cu o viteză ameţitoare. Tata îl îndepărtă, conştient fiind că acesta putea să o determine pe fiica lui să facă vreo mişcare bruscă ce i-ar fi pricinuit dureri.
Sergiu stătu puţină vreme cu ei, serviciul nepermiţîndu-i o vizită prelungită. Cu părere de rău, îşi luă rămas bun, încredinţîndu-şi logodnica în mîna părinţilor ei.
Timpul în casa părintească trecu repede pentru Geanina. Atît cît îi permitea sănătatea, încerca să profite de orice clipă pentru a explora locul copilăriei. Deseori, ochiul vigilent al mamei îi tăia din elanul tineresc, amintindu-i că odihna era un element esenţial în refacerea ei. Surorile îi erau complice şi, împreună, se furişau prin curte pentru a merge în livadă. Le plăcea să colinde desculţe printre pomii încărcaţi cu fructe şi să admire natura în frumuseţea şi complexitatea ei. Cînd ea obosea, se întindea pe pătură privind cerul şi visînd cu ochii deschişi. Deseori stăteau pur şi simplu la taifas, povestind fiecare din întîmplările trăite.
Una din surori o rugă să povestească mai mult despre familia viitorului ei soţ. Era un subiect interesant pentru ea. Rudele lui o îndrăgiseră de la început şi reuşiseră să-şi construiască o relaţie bazată pe bună înţelegere. Printre altele, îşi aminti şi de o întîmplare petrecută cu un an în urmă.
- Să vă spun o întîmplare nostimă cu unul dintre nepoţii lui Sergiu. Eram mai multe persoane adunate la o verişoară de-alui. Locuia la casă şi era pe vremea cînd toamna îşi revărsa belşugul. Cum era şi firesc, printre altele ne-au servit şi cu fructe. Din nu ştiu care motive, n-am vrut să mănînc. Mai în glumă, mai în serios, cel ce servea s-a uitat la mine şi mi-a spus:

- Pentru că m-ai refuzat, nici nu-ţi mai ofer a doua oară!
N-am băgat prea mult în seamă vorbele lui şi mi-am continuat discuţia cu vecina mea. La un moment dat, unul dintre copiii gazdei, un băieţel blonduţ, simpatic, de vreo 8-9 anişori, s-a urcat cu agilitate pe un colţ al acoperişului casei. Cîţiva butuci de vie, ale căror mlădiţe se înălţaseră destul de mult, fuseseră ridicaţi, astfel încît să se formeze o mică copertină din frunzele viţei. Culoarea rubinie a fructelor contrasta cu verdele odihnitor al frunzelor.
- Ia priviţi la Cristi! Nu-i mai plac strugurii de aici! S-a căţărat tocmai sus pentru a-şi lua unul, ne-a atras atenţia o fată.
Copilul, fără să ţină cont de comentariile celor de jos, şi-a ales cel mai frumos strugure şi a coborît încet. S-a dus apoi la pompă şi a început să-1 spele cu grijă. Ochelarii care se încadrau armonios pe faţă îi accentuau seriozitatea, dîndu-i un aer de student tocilar.
- Frate, dar ce-1 mai spală! Parcă ar avea o tonă de praf pe el! Ce pretenţios e! a continuat să remarce aceeaşi persoană.
La fel de indiferent la cei din jur şi fără să spună măcar un cuvînt, Cristi s-a îndreptat spre mine şi

mi 1-a dat. Gestul lui a surprins pe toată lumea şi în special pe mine.
Am înţeles atunci că, atent la cele petrecute, băieţelului i s-a făcut milă de mine. A luat în serios ameninţarea celui ce refuzase să-mi mai ofere fructe şi a dorit să facă ceva pentru a corecta pedeapsa care i se păruse nedreaptă.
- Interesant, zise sora mai mică. Copiii sunt foarte sensibili şi au darul de a da atenţie amănuntelor, accentuîndu-le semnificaţia.
- Tocmai modul de a percepe lucrurile dă farmec vieţii lor. Cînd te aştepţi mai puţin scot din vistieria copilăriei lor perle de înţelepciune pentru adulţi. Te uimesc pur şi simplu.
Discuţia alunecă de pe făgaşul iniţial şi înainta spre tărîmul viselor şi al planurilor de viitor. Fiecare avea ceva de spus aici şi, dacă mama n-ar fi venit să le caute, cu siguranţă ar fi continuat pînă cînd foamea ar fi pus stăpînire pe ele, izgonindu-le în casă.
îmbrăţişată de căldura căminului părintesc, Geanina se refăcea încetul cu încetul. Fiind o fire dinamică, considera pierdere de vreme repausul prelungit. Se putea odihni şi activ, după cum spunea ea. Era destul de întremată pentru a ajuta la unele din treburile gospodăriei. Cînd obosea sau nu se simţea tocmai bine, îşi lua pauză, revenind apoi în mijlocul activităţilor.

Seara, cînd luna izbucnea în explozii de bucurie, împrăştiind raze strălucitoare pe bolta întunecată, se adunau cu toţii. Masa de sub nucul din faţa casei se umplea atunci de bunătăţi. Atentă la regimul fiicei ei, mama reuşea să le surprindă mereu cu cîte ceva nou. De mult timp casa nu-i mai fusese umplută cu toţi copiii şi dorea să le facă şederea cît mai plăcută.
Cina se prelungea pînă tîrziu, dar nimeni nu încerca să o scurteze, conştienţi fiind de unicitatea acestor clipe şi de satisfacţiile ce înfloreau de aici. Tata, chiar dacă era obosit după o zi de muncă grea, se străduia să înveselească atmosfera, aşa cum făcuse totdeauna de cînd se născuseră copilele sale.
Sergiu era prezent în fiecare sfîrşit de săptămînă. Deseori se plîngea de singurătatea pe care era nevoit să o suporte. Viaţa nu avea farmec de unul singur şi nimic nu-i îndepărta apăsarea sufletească. Nopţile erau chinuitor de lungi, iar zilele păreau seci, lipsite de farmec. Regreta că nu fusese mai insistent şi nu reuşise să-şi convingă şeful pentru a-şi lua concediu. Ar fi rămas şi el la ţară, iar necazul lui s-ar fi rezolvat de la sine.
Nisipul din clepsidra vremii se scurgea uşor, nelăsînd loc de regrete. Vrem, nu vrem, el îşi face datoria, fiind de secole o mărturie despre importanţa fiecărei clipe trăite, dar şi despre felul cum ne alunecă printre degete, neputînd fi controlat de nimeni. Timpul vindecă sau adînceşte rănile, după cum îi călăuzim paşii.
în cazul acesta, el aduse vindecare şi alin. Tînăra femeie se refăcea încet, dar sigur. Aerul curat, odihna şi mai ales dragostea celor din jur o mîngîiară şi îi ţesură drumul spre sănătate. Culoarea macilor îi îmbujora obrajii, iar puterea îi reveni, înzdrăvenind-o.
In ultima zi petrecută la ţară colindă peste tot, dorind să-şi ia ră-mas-bun de la orice vietate sau colţişor drag. Făcu scurte vizite şi împărtăşi cu mama ultimele dorinţe şi sentimente rămase nerostite.
Cu un amestec de bucurie şi tristeţe părăsi căminul de altădată, îndreptîndu-se spre oraşul aglomerat ce o aştepta nerăbdător. Mai a-vea puţin şi trebuia să-şi reia munca.
***   ***
*   *

In ziua cînd Geanina reîncepu serviciul, vremea fusese capricioasă încă de dimineaţă. Nori negri, uriaşi ameninţau văzduhul, acoperind cerul, nelăsînd nici o şansă soarelui de a se ivi. Tunete puternice îşi ur-

Iau melodia, asurzindu-te şi vestind sosirea furtunii. Ploaia se dezlăn-ţui furioasă, vărsîndu-şi mînia asupra oraşului. In scurt timp, apele se revărsau din belşug pe străzile pustii.

în secţie, oamenii priveau îngrijoraţi afară. Aveau şi de ce. Vîntul puternic rupsese copaci şi reuşise să smulgă ţigle din acoperişul de pe blocul din faţă, tîrîndu-le sute de metri. Fiecare se gîndea la familia pe care o avea şi la dezastrele care îi puteau întîmpina cînd se vor întoarce acasă.

„O fi ajuns copilul cu bine la şcoală? Se află el în siguranţă? A închis toate geamurile înainte de a pleca?" Erau întrebări care se rosteau fără ca cineva să le dăruiască răspunsul.

într-un tîrziu, ploaia începu să dea semne de oboseală şi, încet-în-cet, se rări pînă încetă de tot. Oraşul îşi reveni, fremătînd de viaţă. în faţa magazinelor, angajaţii ieşiră pentru a înlătura apa ce încerca să se strecoare înăuntru şi pentru a strînge cioburile de sticlă de la geamurile sparte.

Maşina patronului îşi făcu apariţia de după colţ. Acesta coborî grăbit şi, ocolind cu grijă bălţile, intră să vadă dacă furtuna îi produsese stricăciuni. Cum totul era în regulă, le dădu ultimele instrucţiuni şi plecă la fel de rapid precum venise.

Geanina ieşi în pragul uşii, cercetînd cu atenţie strada. Nu era deloc o imagine încurajatoare, dar, ridicîndu-şi ochii, zări curcubeul. Panglica multicoloră străbătea cerul, încadrîndu-se într-un imens semicerc, în jurul lui, norii fumurii se grăbeau să se risipească. Simpla lui prezenţă sfîşiase mahrama întunecată şi invitase soarele să-şi reia locul pe cer.

Imaginea superbă o impresiona mult. I-ar fi plăcut să aibă iscusinţa unui pictor şi să reuşească să imortalizeze pe pînză acest minunat moment.

Liniştea şi bucuria care-i pătrunseră în suflet contrastau în mod vădit cu realitatea dezolantă de pe pămînt. Cu regret, se întoarse la îndatoririle ei.

Orele de muncă trecură obositor de greu. Mîinile îi lucrau necontenit, dar mintea îi zburda cu frenezie. Frînturi de amintiri din perioada de spital reînviau mereu. Fuseseră clipe triste, dar şi vesele. Datorită operaţiei, avusese ocazia de a petrece mai multă vreme în familie, şi lucrul acesta fusese benefic pentru ea. Tînjise după o asemenea oază de linişte şi era recunoscătoare pentru oportunitatea avută. Acum

privea cu încredere în viitor şi încerca să se bucure din plin de viaţă.

Sergiu veni să o ia de la serviciu. Termina programul înaintea ei şi îşi făcuse un obicei în a o aştepta şi a merge împreună acasă.

într-una din zilele următoare, patronul veni şi le dădu o comandă urgentă. Numi una din fete să se îngrijească să fie totul gata la timp. Pentru că nu reuşea să facă faţă singură, Geanina se oferi să o ajute.

Aveau mult de muncă şi amîndouă lucrau cu conştiinciozitate. Este-ra era una din acele persoane în prezenţa căreia nu-ţi permiteai să-ţi dai drumul la gură necontrolat. Dar Geanina era o excepţie. De felul ei folosea un limbaj colorat, presărat cu numeroase glume cu două înţelesuri, şi nici acum nu reuşea să-1 îndrepte spre bine.

Ştia despre colega ei că are aceeaşi credinţă cu doamna Cristescu şi aceasta o determinase să n-o mai evite. înainte de a cunoaşte mai multe despre viaţa acestor oameni, o dispreţuise pe Estera. O privise ca pe ceva ciudat ce trăia într-o lume închisă, ce nu se potrivea cu realitatea.

O observa pe furiş şi vedea strălucind pe faţa ei aceeaşi pace şi linişte interioară care se reflecta şi în viaţa Andreei şi a lui Daniel. Realiza că ei aveau ceva ce ei îi lipsea. Dar ce anume?

Parcă citindu-i gîndurile, Estera îi zîmbi şi o întrebă:

- Ce ţi-ai propus să faci în duminica ce urmează?

- Nimic special. Voi sta acasă, mă voi odihni şi mă voi uita la televizor. De ce întrebi?

- Mă gîndeam dacă nu ţi-ar plăcea să participi la inaugurarea bisericii noastre. Vin persoane din

mai multe localităţi şi o să fie frumos. M-aş bucura să vii şi tu.
- Poate să vină oricine? Nu deranjează?
- Deloc. Chiar ne place să avem musafiri.
- Uite ce e. O să mă gîndesc la propunerea ta şi sîmbătă o să-ţi dau un răspuns.
Pe Geanina o încercau sentimente contradictorii. Era mulţumită de invitaţia primită. Curiozitatea pusese stăpînire pe ea şi-şi dorea să meargă, dar nici în ruptul capului n-ar fi recunoscut că această idee încolţise de mult în inima ei. Pe de altă parte, se gîndea şi la reacţia pe care o va avea Sergiu. îi cunoştea poziţia, dar se baza pe faptul că acesta o iubea şi, în general, o lăsa să facă tot ceea ce voia.
Discută şi cu lulia, o altă colegă de serviciu, cerîndu-i părerea.
- Nu văd de ce nu te-ai duce. Nu este nimic greşit în asta.
- Crezi?

- Bineînţeles. Aş putea chiar să te însoţesc.
La început, tînărul ei tovarăş de viaţă păru indignat şi protestă, dar auzind că nu este singura care va merge, cedă.
- Ai grijă însă! Nu vreau ca oamenii aceia să te schimbe şi să-ţi bage în cap tot felul de prostii!
- Ţi-am spus să stai liniştit. Nu există acest pericol.
Duminică dimineaţă, cele trei femei se îndreptară spre locaşul de închinare. Gînduri fragile, nerostite, roiau în fiinţele lor. Un trecător neavizat s-ar fi putut lăsa amăgit de prima impresie şi ar fi văzut în ele nişte prietene bune ce s-au sfătuit să-şi petreacă ziua liberă împreună. Nimic rău în asta. Numai că adevărul era cu totul altul.
Singurul lucru pe care îl aveau în comun era serviciul. Relaţiile dintre ele erau seci, lipsite de viaţă. Nu-şi cunoşteau bucuriile şi nici tristeţile. Erau asemenea unor pietre reci ce sălăşluiau pe fundul mării. Aceeaşi apă le înghiţise, dar nu reuşise să le contopească şi să le transforme într-un tot unitar. Scoţîndu-le din mediul lor, ar fi rămas independente, neîndurerate după prezenţa celorlalte.
Chiar şi acum, momentele pe care aveau să le petreacă împreună erau privite din punct de vedere diferit. Geanina era curioasă să afle mai multe despre această credinţă şi despre modul ei de manifestare. Nu reuşea să uite de golul din interiorul ei ce striga necontenit că vrea să fie umplut cu ceva. Dar cu ce? Pînă acum, orice crezuse că-1 va satisface îi pustiise sufletul, uscîndu-1. Era conştientă că aceşti oameni deţineau acel ceva pe care ea încă îl mai căuta.
Pe de altă parte, lulia era deja plictisită. Se arătase entuziasmată la mceput, dar pe urmă regretase. Nu renunţase, pentru că nu voia ca ceilalţi să creadă că ia hotărîri în chip uşuratic.
Cît priveşte pe Estera... O, cine ar putea spune ce se petrecea cu ea? Simţămintele i se învolburau dîndu-i cînd speranţă, cînd dezamăgire. Se rugase ca vizita la Casa Domnului să nu fie zadarnică pentru cele două colege ale ei. îşi dorea ca ele să aibă inima deschisă pentru Cu-vîntul lui Dumnezeu şi iubirea Lui.
Drumul fu străbătut mai mult în linişte. O adiere de vînt jucăuşă le mîngîia obrajii, în timp ce soarele le zîmbea prietenos, însoţindu-le pînă la destinaţie.
Ajunse aici, nimic extraordinar nu le întîmpină. Clădirea era simplă şi modestă, dar plină cu oameni. Se strecurară printre ei, pînă în rîn-durile din faţă, unde erau cîteva locuri libere. Serviciul religios înce-

puse şi corul cînta o cîntare.
Geanina cerceta curioasă încăperea. Lipseau icoanele, lumînările şi fastul obişnuit. Doar un

amvon simplu, o orgă şi un pastor aminteau de faptul că se aflau într-o biserică.
încercă să fie atentă la predică, dar nu reuşea să înţeleagă nimic. Cuvintele treceau pe lîngă ea, neatingînd-o cu nimic. Cu toate acestea, era impresionată că majoritatea celor din jur aveau Biblia şi reuşeau să găsească cu uşurinţă versetele pe care predicatorul le menţiona. Aceasta demonstra că ei erau familiarizaţi cu ea.
După predică, corul se ridică să cînte. Cîntarea îi atinse corzile sensibile ale sufletului. Simţămintele i se stinseră brusc cînd Iulia îi dădu un ghiont, şoptindu-i că sosise vremea să plece. Fără să se .împotrivească, consimţi, şi amîndouă părăsiră adunarea. Pe drumul de întoarcere îşi bătură joc de cele auzite şi văzute.
- Predicatorul a reuşit să mă plictisească îngrozitor! N-am priceput nimic din ce spunea şi am crezut că nu mai termină. Mă enerva şi faptul că privea înspre noi de parcă se adresa numai nouă.
- Era şi normal. Văzîndu-ne străine şi în primele rînduri şi-a închipuit că o să-i acordăm o atenţie deosebită.
- Bine că nu am rămas pînă la sfîrşit! La un moment dat, văzîndu-te atît de concentrată, mă gîndeam că vrei să rămîi pînă se termină.
- Fii serioasă! Nici eu n-am înţeles mare lucru.
- Ciudate mai sunt fiinţele astea! Ce le-or fi plăcut acolo? Pentru că în faţa lor se conturau turlele bisericii ortodoxe şi pentru
că mai aveau încă timp, intrară să aprindă o luminare. Se întîlniră cu cîteva cunoştinţe şi, pentru moment, vizita pe care o făcuseră de dimineaţă fu dată uitării.
Sergiu nu era deloc curios să afle amănunte despre locul de închinare a unor persoane cu o credinţă diferită de a lui. Nu-1 interesa şi nu voia să-şi încarce mintea cu lucruri de nimic, cum le numea el.
Geanina nu insistă, fiind pe deplin încredinţată că ceea ce văzuse nu merita a fi amintit. De fapt, o stăpînea un sentiment de dezamăgire. Sperase să găseacă un răspuns la căutarea ei. Sperase să fie ceva emoţionant care să o mişte adînc, dar nimic din toate acestea nu se întîm-plase.
Un gînd încolţise în mintea ei. Voia să citească Biblia. Nu dedea că dorinţa ei ar fi greşită, din moment ce însuşi preotul o citea şi le explica din ea.
58
Cîteva zile evită să discute cu Estera. Se salutau doar şi fiecare îşi vedea de treaba ei. Dorea să aibă o Biblie, dar nu ştia cum să abordeze acest subiect cu colega ei, fără a-i da de bănuit cît de mult era interesată de aceasta. Aştepta un moment prielnic, şi acesta nu întîrzie să apară.
Pentru că amîndouă se pricepeau şi erau rapide, patronul le dădu în grijă să termine la timp cele cîteva comenzi de colaci împletiţi pe care tocmai le primise. Inevitabil, Estera o întrebă cum i se păruse la biserică. Sinceră şi fără menajamente ca totdeauna, ea răspunse:
- Plictisitor.
Printr-un singur cuvînt spusese tot şi tăiase orice posibilitate de a continua o discuţie ce o deranja. Avea darul de a-şi descuraja interlocutorul şi de a-1 pune astfel la punct. îi plăcea să conducă conversaţiile pe făgaşul dorit de ea, indiferent dacă acţiunea ei producea răni în celălalt.
După cîteva momente, continuă cu aparentă indiferenţă:
- Crezi că poţi să-mi faci rost de o Biblie? Am nevoie de una.
- Bănuiesc că da. Pentru cine o vrei?
- Pentru mine, bineînţeles. M-am gîndit că ar fi bine să mă familiarizez cu ea.
- E o idee bună. Dacă o să fie nevoie, pot să-ţi dau anumite indicaţii care te vor ajuta să o înţelegi.
Geanina ridică din umeri. Spera să se poată descurca singură. La urma urmei, ce putea fi atît de greu?
Cînd, după un timp, Estera îi aduse o Biblie mică, cu copertele de vinilin roşu, inima i se umplu

de bucurie.
- Cît mă costă?
- Nimic. Este un cadou din partea mea.
- Nu e corect. Eu te-am rugat să-mi faci rost de ea, nu tu te-ai oferit să mi-o dai.
- Stai liniştită! N-am plătit nimic, aşa că nu pot primi bani de la
tine.
- Mulţumesc. Rămîn datoare.
Rămasă singură, deschise Cartea şi citi versetul pe care cineva îl scrisese pe prima pagină:
„Şi viaţa veşnică este aceasta: să Te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat, şi pe Iesus Cristos, pe care L-ai trimis Tu" (Ioan 17:3).
59
Pentru o clipă, rămase nedumerită. Auzise multe lucruri despre viaţa eternă care începe imediat după moarte. Capete luminate îşi dăduseră părerea şi emiseseră zeci de teorii privitoare la existenţa în lumea de dincolo. Idei abstracte şi lipsite de logică te făceau să devii neliniştit cu privire la ce va urma.
Pentru prima oară citi definiţia vieţii eterne din perspectiva biblică: „Să Te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat, şi pe Iesus Cristos, pe care L-ai trimis Tu".
în seara aceea, petrecu multe ore încercînd să desluşească înţelesul acestui mesaj. O întrebare atrăgea după sine o altă întrebare, legîn-du-se una de alta ca într-un lanţ lung şi greu. „Cum poţi să-L cunoşti pe Dumnezeu? De unde ştiu care este adevăratul Dumnezeu? Cine este de fapt Iesus?"
Era conştientă că Biblia conţinea răspunsurile pe care ea le căuta, dar cum să le găsească?
îşi aduse aminte că cineva îi spusese despre Apocalipsa că în ea sunt descrise evenimente privitoare la vremea sfîrşitului. Căută la cuprins şi deschise la primul capitol, unde citi că cele scrise în cartea aceasta sunt revelaţia lucrurilor viitoare pe care Iesus Cristos le-a făcut cunoscute lui Ioan, prin îngerul Său.
Curioasă, îşi continuă lectura, dar, spre surprinderea ei, constată că înaintează pe un teren necunoscut, presărat cu nenumărate enigme. Diferite făpturi vii, îngeri, fiare sălbatice şi altele de felul acesta pătrundeau în scenă, creînd în jurul lor o adevărată nebuloasă. Peceţile rupte ce aduceau cu sine urgii îngrozitoare o înfiorau.
Cartea se apropia de încheiere cu descrierea Ierusalimului, a oraşului sfînt, coborît din cer pe pămînt. Dumnezeu era prezent în el şi nu oricine avea dreptul să intre în interiorul ei.
„Nimic întinat nu va intra în ea, nimeni care trăieşte în spurcăciune şi minciună, ci numai cei scrişi în cartea vieţii Mielului!" [Apocalipsa 21:27]
„Afară sunt cîinii, vrăjitorii, curvarii, ucigaşii, închinătorii la idoli şi oricine iubeşte minciuna şi trăieşte în minciună" [22:15].
Cuvinte dure ce nu lăsau loc la nici un fel de negocieri. Ori eşti plăcut înaintea lui Dumnezeu şi ai parte de binecuvîntările pregătite de El, ori faci parte din categoria celor ce-şi vor petrece eternitatea în locul de chin. Cale de mijloc nu există.
Geanina închise Biblia. Nu voia să mai citească. Era destul de în-
60
curcată şi nu ştia ce să mai creadă. A doua zi, o căută pe Estera şi-i spuse că lecturase Apocalipsa.
- Este adevărat ce scrie acolo? Toate acele lucruri îngrozitoare descrise în ea se vor întîmpla aievea?
- Bineînţeles. Dumnezeu nu minte niciodată. Dacă stai puţin şi analizezi ceea ce se întîmpla astăzi în lume, poţi constata că toate aceste evenimente pregătesc calea împlinirii Scripturii.
- Da, cred că ai dreptate. Totuşi, cum poate un Dumnezeu plin de iubire să condamne atîta lume?

Unde este iubirea Lui?
- Permite-mi să-ţi dau un sfat. Cînd începi să citeşti Biblia, nu începi niciodată cu Apocalipsa. Necunoscînd cele scrise pînă atunci, te afunzi într-o ceaţă deasă.
- Asta cam aşa e.
Estera tăcu un moment, apoi continuă:
- Dacă eşti interesată să afli adevărul, am posibilitatea să te ajut. Vorbesc cu pastorul şi împreună putem face un studiu care să te lămurească. Ce zici?
- De felul meu, îmi place să mă documentez şi să cercetez. Dacă tu crezi că el îmi poate răspunde la întrebări, sunt de acord.
Pastorul, o persoană în vîrstă, de o înălţime medie, bine făcut, era un om deosebit. Trata pe fiecare cu respectul cuvenit şi nu pregeta să-şi ofere serviciile atunci cînd cineva avea nevoie de ajutorul lui. îi plăcea să facă faţă provocărilor, nedîndu-se niciodată bătut.
Acceptă propunerea, şi chiar în acea săptămînă cele două colege merseră pentru a discuta cu el. Geanina îşi spuse pe scurt problemele ce o frămîntau. Bărbatul o ascultă atent, apoi i se adresă:
- Dacă eşti cu adevărat sinceră, Dumnezeu te va ajuta să te lămureşti.
- Normal că sunt sinceră, altfel nu m-aş afla aici! ripostă aceasta, puţin iritată.
- Bun. Mă bucur să aflu asta, îi răspunse fără să bage în seamă tonul ei.
Se ridică. Merse la birou şi luă Biblia.
- Pe tine te interesează să afli cum se poate împăca iubirea lui Dumnezeu cu mînia Lui. Pentru aceasta cred că e necesar să ne întoarcem puţin în Vechiul Testament şi să studiem despre modul în care Domnul a lucrat cu făptura mîinilor Lui. Bănuiesc că ştii istoria căderii în

păcat a lui Adam şi a Evei. Poţi să-mi spui care a fost consecinţa neascultării lor?
- Izgonirea din Eden, blestemarea Evei, blestemarea pămîntului...
- Ai uitat ce era mai important. Ei şi-au schimbat stăpînul: au murit spiritual faţă de Creatorul lor şi au înviat faţă de păcat. Păcatul şi-a făcut mereu simţită prezenţa de atunci şi omul a început să păcătuias-că fără a-1 mai putea ţine sub control. Din acel moment, moartea şi-a făcut apariţia, iar fiecare persoană care s-a născut pe pămînt a moştenit păcatul adamic. Relaţia om-Dumnezeu s-a rupt. între ei s-a creat o prăpastie, pe care omul n-a reuşit niciodată să o astupe. Dumnezeu însă este iubire. El n-a lăsat făptura mîinilor Lui fără ajutor. Imediat a promis un Răscumpărător, şi promisiunea venirii Lui a fost repetată pînă la momentul împlinirii ei.
Hai să privim acum la poporul Israel. Am să încerc să-ţi relatez pe scurt istoria lui. Tot ceea ce îţi spun este scris în Cartea Sfîntă. Tu îţi vei nota referinţele pe care ţi le voi da şi cînd vei merge acasă vei putea să cercetezi pentru a te convinge.
Pastorul luă o foaie de hîrtie şi un pix pe care i le dădu Geaninei, apoi continuă:
- Dumnezeu a făcut un legămînt cu Avraam, legămînt descris în Geneza capitolul 12 şi repetat în capitolul 17. Cel Preaînalt promite că va fi Dumnezeul lui Avraam şi al urmaşilor lui după el [Geneza 17:7], că va face din el un neam mare [Geneza 12:2] şi urmaşii lui vor moşteni ţara Canaan [Geneza 12:7; 17:8], iar toate familiile pămîntului vor fi binecuvîntate în El [Geneza 12:3]. Mai mult, El a promis că va binecuvînta pe oricine îl va binecuvînta pe Avraam şi că va blestema pe oricine îl va blestema pe el şi implicit pe urmaşii lui după el [Geneza 12:3].
Dintre urmaşii lui, Domnul 1-a ales pe Iacob şi a făcut din el un popor prin care să-Şi oglindească gloria. S-a ocupat în mod special de Israel, arătînd celorlalte naţiuni cît de mult îl iubeşte. L-a scos cu braţ puternic din Egipt, folosindu-Se de Moise şi Aaron, fratele său. Egiptenii, din cauza împietririi inimii lui Faraon, au fost loviţi cu cele zece urgii sau calamităţi trimise de Dumnezeu împotriva lor. Toate naţiunile au ajuns să afle că Israelul este poporul Său ales şi că El a dăruit acestuia ţara Canaan ca şi moştenire.

Ca orice domnitor, Dumnezeu a rînduit pentru popor anumite legi, pe care i le-a dezvăluit lui Moise pe muntele Sinai [Exod 20]. Atunci,
62
El a dăruit cele zece porunci scrise pe două table de piatră cu însuşi degetul Lui.
Le-a pus în faţă două alternative: binecuvîntarea şi blestemul, în-demnîndu-i să asculte pentru a fi binecuvîntaţi. Le-a revelat că nu există alt Dumnezeu afară de El, că idolii celorlalte popoare nu sunt altceva decît deşertăciune. Ca un Tată, Şi-a învăţat copiii, dîndu-le legi după care să-şi coordoneze viaţa şi activitatea [Levitic 26:1-3]. Au fost introduse numeroase ofrande pentru vină, ispăşire, chiar şi pentru păcatul fără voie [Levitic 4].
Respectarea tuturor poruncilor Lui ar fi atras după sine binecuvîntarea, dar consecinţele nerespectării legilor atrăgea blestemul. Domnul îşi va întoarce faţa împotriva lor, vor fi bătuţi de duşmani şi vor fi nimiciţi ca persoană şi ca popor; puţinii oameni rămaşi în ţară vor fi plini de frică, iar între cei risipiţi printre naţiuni va începe pocăinţa. Dar Domnul le-a promis că nu va rupe de tot legămîntul Lui cu ei. Chiar acolo, risipiţi printre naţiuni, El îşi va aduce aminte de ei ca să fie Dumnezeul lor [Levitic 26].
Vedem însă că poporul Israel, care trebuia să fie oglindirea gloriei lui Dumnezeu, a strălucit prin neascultare; a nesocotit poruncile divine şi, fără nici o sfială, a împrumutat modul păgîn de închinare al naţiunilor. Toată munca şi vlaga lor le-au pus în serviciul celor ce nu erau dumnezei şi nu puteau să-i ajute cu nimic.
Pe vremea cînd judecătorii erau în fruntea ţării, evreii s-au adîncit în apostazie, fiind deseori pedepsiţi şi daţi în mîinile duşmanilor lor. Din cînd în cînd, la strigătele lor de pocăinţă şi de durere, Dumnezeu le ridica cîte un salvator.
Apoi, ei au dorit să aibă un rege ca toate celelalte popoare din jur. Ei L-au ignorat pe Cel Sfint şi I-au nesocotit rolul de Conducător al lor [1 Samuel 8:7-8]. Saul, primul rege al Israelului, a fost lepădat din cauza neascultării, şi în locul lui a fost ales David, om după inima lui Dumnezeu.
Sub domnia lui Solomon, care a fost binecuvîntat de Cel Preaînalt cu o deosebită înţelepciune, faimă şi bogăţie, este construit templul de la Ierusalim, cel ce avea să devină principalul loc de închinare al evreilor. Dar chiar şi Solomon s-a lăsat tîrît de iubire şi a ajuns la bătrîneţe să facă ce este rău înaintea Domnului. A construit pe munte altare pentru toţi dumnezeii soţiilor lui şi şi-a plecat inima spre ei [l.Regi 11:1-8].
63
Atitudinea lui L-a determinat pe adevăratul Dumnezeu să hotărască divizarea naţiunii: două triburi [Iuda şi Beniamin] au format regatul Iuda, iar celelalte zece triburi au format regatul Israel.
Dintre regii ridicaţi pe tronul Israelului, nici unul nu L-a urmat pe Domnul. Toţi au condus poporul într-o mare idolatrie. Griul, mustul, uleiul, argintul şi aurul cu care erau binecuvîntaţi au fost închinate lui Baal şi altor idoli. Sărbătoarea a fost unită cu nelegiuirea, iar sabatele au fost încălcate.
Chiar şi dintre succesorii la tronul lui David, mulţi au avut inima împărţită şi au servit atît Domnului, cît şi dumnezeilor păgîni.
Nici un ciivînt rostit de El nu rămîne nepedepsit şi, pentru că a dorit să ferească poporul de pedeapsa pe care o atrăgea neascultarea, şi-a trimis profeţii să-i avertizeze. Mesajul lor a fost acelaşi, sub diferite forme: îndemnuri la pocăinţă şi de întoarcere la Cel Preasfînt, altfel mînia divină se va dezlănţui împotriva lor.
Evreii n-au vrut să asculte, ei au comis adulter cu bună ştiinţă, în-chinîndu-se în faţa tuturor idolilor, lepădînd pe Domnul. Mai mult de atît, nu s-au sfiit să-i persecute şi chiar să-i omoare pe cei ce le vorbeau. De aceea, Dumnezeu a trimis împotriva lor toate calamităţile anunţate.
Poporul evreu a fost dus în sclavie. Cei din nord au mers în Asiria şi nu s-au mai întors niciodată,

iar cei din sud au mers în Babilon. Dintre ei, după şaptezeci de ani de exil, o rămăşiţă a revenit în ţară. Cu multă greutate şi numeroase piedici au reuşit să reconstruiască templul ce fusese dărîmat şi să repare zidurile Ierusalimului.
Cel Divin este iubire. El a făcut tot posibilul să-i cruţe pe evrei de consecinţele nefaste ale răutăţii lor. Dar ei s-au alipit din toată inima de nelegiuire şi au refuzat binecuvîntările Creatorului.
Dumnezeu nu avea cum să-i lase nepedepsiţi. Dreptatea şi sfinţenia Lui se cereau satisfăcute.
Acum, dacă privim la societatea în care trăim, vedem că ea se conduce după legi promovate de guvern. Oricine le încalcă trebuie să suporte rigorile ei. Un judecător care condamnă un inculpat se face oare vinovat de nedreptate? Nu, ci aplică el codul penal aflat în vigoare.
- Bineînţeles că da.
- Atunci, crezi că e corect să-I reproşăm lui Dumnezeu lipsă de iubire în modul cum S-a comportat cu poporul Său?
în cameră s-a aşternut tăcerea. întrebarea era pe deplin îndreptăţită
64
şi răspunsul era evident.
- înainte de a merge mai departe în studiul nostru, cred că este bine ca să cercetezi acasă ce ţi-am spus. Cînd ai terminat, poţi reveni să continuăm.
Geanina era de acord. Avea nevoie de timp pentru a verifica cele auzite. I-a plăcut faptul că acest om simpatic era deschis şi i-a dat posibilitatea de a-i verifica spusele. S-ar fi simţit jignită să fie tratată ca o persoană care nu este în stare să judece singură anumite fapte şi să tragă o concluzie. Nu-i plăcea ca cineva să-i impună modul lui de gîndi-re. Nu era o maşină pe care să o programezi şi care să execute automat comenzile.
în ea s-a născut dorinţa de a cerceta Cuvîntul lui Dumnezeu şi istoria poporului evreu. Israelul se află astăzi în centrul vieţii politice. Poate că, cercetîndu-i trecutul, va reuşi să-i înţeleagă actuala poziţie faţă de ţările din jurul său.
Sergiu era exaspefet cînd o vedea cu Biblia şi carneţelul în mînă.
- Te-ai prostit! obişnuia el să spună. Ce te interesează pe tine ce s-a întîmplat cu evreii cu mii de ani în urmă? Trăieşte în prezent şi lasă trecutul!
Degeaba încerca să-i spună ce anume o determinase să studieze; el nu voia să înţeleagă şi, pentru prima oară, simţi că între ei ceva se fisurase. O durea neîncrederea şi lipsa lui de interes pentru preocupările ei.
Toate acestea nu reuşiră să-i schimbe dorinţa ci, din contra, o impulsionară să cerceteze mai mult.
Nu-i era uşor. La început încercă să citească Vechiul Testament, carte după carte. Era prea dificil şi de neînţeles pentru ea, aşa că se hotărî să se rezume doar la referinţele pe care şi le notase. Citi despre Avraam şi legămîntul pe care îl făcuse Domnul cu el, despre Iacob şi sclavia la care fuseseră supuşi urmaşii lui după el. despre calamităţile care au venit asupra egiptenilor şi ieşirea poporului ales din Egipt.
Era uimită să descopere cît de mult a iubit Dumnezeu această naţiune. S-a îngrijit de ea şi i-a dăruit o mulţime de binecuvîntări, care au fost răsplătite doar cu neascultare şi răzvrătire.
Omeneşte, poporul evreu merita de mult să fie pedepsit. Acţiunea Celui Preaînalt împotriva lui a fost pe deplin îndreptăţită.
împreună cu Estera reveni la pastor. Acesta era bucuros să o revadă şi să constate că sfatul lui fusese urmat întocmai.
65
- Trebuie să ştii, spuse el, că tema principală a Vechiului Testament nu o constituie viaţa evreilor, ci lucrarea de salvare ce avea să fie înfăptuită de Mesia. Faptul că primii oameni au ascultat şoapta lui Satan şi au nesocotit porunca divină a atras după sine moartea şi despărţirea de

Creatorul lor.
Dumnezeu a făcut promisiunea din Geneza 3:15, dar nu S-a oprit aici. Pe măsură ce citim Scriptura, vedem că El revelează planul Său de salvare pe întreg parcursul ei. El ţine mereu trează în mintea poporului Său faptul că le va trimite un Salvator care-i va salva de păcatele lor. Domnul, cu fiecare înnoire a promisiunii Sale, dăruieşte noi amănunte cu privire la Fiul Său ce avea să vină. Amănuntele sunt aşa de exacte, încît avem impresia că cei ce le-au scris au fost prezenţi la fiecare eveniment în parte.
Domnul Iesus S-a născut pe pămînt în momentul ales de Tatăl, a-tunci cînd totul era pregătit pentru venirea Sa. Sosise timpul cînd Dumnezeu hotărîse să intervină şi să ajute omul păcătos să revină într-o stare după voia Lui. Dar, de neînţeles pentru mintea umană, e faptul că Fiul Său S-a născut într-un loc umil, fără gloria şi fără onoarea care I se cuveneau.
Biblia aminteşte în Filipeni 2:6-8 despre Domnul Iesus care, avînd forma lui Dumnezeu, S-a umilit şi a luat formă de om. A avut o naştere miraculoasă: născut din fecioară cu ajutorul Spiritului Sfînt. Ceea ce s-a conceput în corpul Măriei nu avea nimic din sămînţa păcătoasă transmisă din generaţie în generaţie. Iesus era trimis într-o natură asemănătoare cu a păcatului [Romani 8:3], El nemoştenind păcatul adamic.
Fiul lui Dumnezeu a coborît din cer, El, Cel fără păcat, pentru a locui un timp printre oameni, identificîndu-Se cu ei. Adesea îl vedem retrăgîndu-Se în munţi, rugîndu-Se şi pregătindu-Se de lucrarea pentru care venise pe pămînt. A dus o viaţă de ascultare deplină de Tatăl şi a ales de bunăvoie să Se identifice cu păcătosul.
Pus în numărul celor fărădelege, batjocorit şi lovit, a purtat cununa de spini, mergînd spre cruce ca un miel pe care-1 duci la măcelărie. Pe Golgota a luat asupra Sa tot păcatul omenirii. Pe umerii Lui a apăsat tot bagajul nelegiuirilor înfăptuite de la Adam pînă în ziua de azi. A intrat sub blestemul legii, facîndu-Se blestem în locul nostru [Galateni 3:13]. Domnul Iesus Şi-a dat viaţa ca sacrificiu, plătind preţul răscumpărării în locul nostru.
66
Atîrnînd între cer şi pămînt, Fiul Celui Binecuvîntat a adus cel mai important şi superb cadou omenirii: eliberarea de sub puterea păcatului şi calea deschisă înspre Dumnezeu. Luînd asupra Lui vina noastră, privirile Tatălui ceresc s-au întors pentru o clipă de la El. Dumnezeu, în sfinţenia Lui, nu putea privi păcatul. Strigătul sfîşietor de pe cruce confirmă durerea şi suferinţa Salvatorului: „Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, de ce M-ai părăsit?" Pămîntul S-a cutremurat, şi întunericul a cuprins lumea. Dar Domnul Iesus a cîştigat bătălia cu cel rău, apoi Şi-a încredinţat spiritul în mîna Tatălui.
Perdeaua din interiorul templului s-a rupt. Ispăşirea s-a realizat, s-a încheiat; lanţul păcatului a fost rupt. Soldatul roman I-a străpuns coasta cu o suliţă, lăsînd să-I curgă sîngele pe pămînt. Trebuia să se împlinească Scriptura: „... Fără vărsare de sînge nu este iertare" [Evrei 9: 22b].
Mai mult de atît, Domnul Iesus nu a rămas în moarte; El a înviat, pentru că noi am fost consideraţi drepţi, adică conformi standardului Său divin [Romani 4:25]. Moartea nu a avut nici o putere asupra Lui. El a trecut prin ea doar pentru a împlini cerinţele legii, pentru a plăti şi ispăşi păcatul. El S-a înălţat la cer şi stă la dreapta Celui Preaînalt.
Plata păcatului a fost plătită. Preţul răscumpărării a fost achitat de către Dumnezeu Fiul. Dar El şi Tatăl sunt una, după cum sublinia chiar Domnul Iesus în rugăciunea Sa din Ioan 17. Drept urmare, Dumnezeu e Cel care a plătit preţul: dreptatea şi sfinţenia Lui l-au cerut, iar iubirea 1-a plătit, dăruindu-Se.
Iubirea nemărginit de mare a Creatorului pentru făptura mîinilor Lui a zdrobit lanţul lui Satan care a încătuşat lumea în păcat. Dumnezeu n-a găsit o cale de răscumpărare desăvîrşită decît viaţa

Fiului Său. Preţul plătit de bunăvoie L-a costat scump pe Dumnezeu. Viaţa Fiului Său e tot ce putea oferi Tatăl mai bun pentru noi, pentru că în viaţa Fiului Său era prezentă Dumnezeirea. Omul, fiinţa răzvrătită, are astfel posibilitatea de a intra iar în comuniune şi armonie cu Creatorul Său.
Pastorul, după un moment, o întrebă pe Geanina:
- Este vreun lucru pe care nu l-ai înţeles pînă aici şi vrei să ţi—1 explic mai bine?
Nu, nu era nimic neînţeles. Totul fusese cît se poate de clar, mai ales că, pentru fiecare idee expusă, pastorul citise versetele ce confirmau prezentarea.
67
- Bine. Atunci vom merge mai departe. Am încercat să-ţi arăt iubirea pe care Dumnezeu o are pentru omenire. El a fost Cel care a dărî-mat zidul păcatului, dîndu-L pe Fiul Său să moară în locul nostru. Sîn-gele Lui are putere să ierte orice nelegiuire.
Acum, aş vrea să fii foarte atentă. Faptul acesta nu înseamnă că orice om beneficiază în mod automat de graţia sau graţierea lui Dumnezeu. Păcătosul, pentru a fi iertat şi salvat, trebuie să creadă în Domnul Iesus şi să accepte sacrificiul Său ca fiind singura cale prin care omul poate fi împăcat cu Dumnezeu.
în Romani 3:23-26 scrie: „Căci toţi au păcătuit şi sunt lipsiţi de slava lui Dumnezeu, şi sunt socotiţi neprihăniţi, fără plată, prin harul Său, prin răscumpărarea care este în Cristos Iesus. Pe El, Dumnezeu L-a rînduit mai dinainte să fie, prin credinţa în sîngele Lui, o jertfa de ispăşire, ca să-Şi arate neprihănirea Lui, căci trecuse cu vederea păcatele dinainte, în vremea îndelungii răbdări a lui Dumnezeu; pentru ca, în vremea de acum, să-Şi arate neprihănirea Lui, în aşa fel încît să fie neprihănit, şi totuşi să socotească neprihănit pe cel ce crede în Iesus". Sunt două căi în lumea asta: calea credinţei pe care ţi-am descris-o mai sus, numită şi calea cea îngustă, şi care duce direct la Dumnezeu, şi calea lată, pe care merg toţi cei ce au refuzat oferta divină, dar care duce în iad, în pedeapsa eternă [Matei 7:13-14].
Prin Cuvîntul Său, Biblia, Domnul pune şi astăzi în faţa fiecărui om binecuvîntarea şi blestemul: binecuvîntarea pentru cei ce vor să-L asculte şi blestemul pentru cei ce-I nesocotesc oferta. Fiecare are posibilitatea să aleagă unde îşi va petrece eternitatea.
Ceea ce ai citit în Apocalipsa, fiecare cuvînt scris acolo, se va împlini întocmai. Şi acesta va fi doar începutul durerilor, pentru că adevăratul chin pentru omul care a întors spatele lui Dumnezeu începe în eternitate.
Răspunsul la întrebarea pe care mi-ai pus-o la începutul studiului este următorul: Dumnezeu Şi-a arătat iubirea şi bunătatea la cruce, la Golgota. El a dat tot ce a avut mai scump pentru a salva omul din păcatul său. Dar El este şi drept, iar dreptatea Lui cere ca oricine îi întoarce spatele, refuzîndu-I oferta de graţiere, să suporte consecinţele alegerii lui: chinul etern.
Ne-am obişnuit să credem că un Dumnezeu bun nu poate îngădui ca făptura creată de El să ajungă în iad. Să nu uităm că nici unul dintre cuvintele Lui nu rămîn neîmplinite. Istoria poporului evreu ne stă
68
mărturie. Poate cineva nega realitatea?
Cuvintele întrebării fură rostite clar şi îşi găsiră ecoul în inima Gea-ninei. Era rîndul ei să-şi dea un răspuns, dar îi era teamă să-1 formuleze. Realiza că nu ştie multe despre Dumnezeu. Cele auzite în acea dupâ-amiază erau lucruri noi, despre care nimeni nu-i mai vorbise. Era o iubire jertfitoare pe care nu o cunoscuse, împletită cu dreptatea şi asprimea divină.
- Nici un om, continuă pastorul, nu se poate dezvinovăţi înaintea Domnului. Cuvintele spuse de apostolul Pavel celor din Atena în Faptele Apostolilor 13:30-31 sunt valabile şi astăzi: „Dumnezeu nu ţine seama de vremurile de neştiinţă şi porunceşte acum tuturor oamenilor de

pretutindeni să se pocăiască, pentru că a rînduit o zi în care va judeca lumea după dreptate, prin Omul [Iesus] pe care L-a rînduit pentru aceasta şi despre care a dat tuturor oamenilor o dovadă de netăgăduit prin faptul că L-a înviat din morţi..."
Dar aşa cum cei ce l-au ascultat pe Pavel atunci au rîs de el şi au luat în batjocură aceste cuvinte, aşa se întîmplă şi astăzi. Oamenii iau aceste cuvinte ca pe o glumă sau ca nişte vorbe zise de un om care nu ştia ce spune. Evenimentele viitoare le vor demonstra acestor persoane că Biblia e adevărată şi că, indiferent de voinţa lor, va veni o zi în care se vor înfăţişa înaintea scaunului de judecată al lui Dumnezeu.
în săptămîna aceea, Geanina reflectă mult la cele ce i se spuseseră. Ar fi dorit să discute cu Sergiu şi să-i cunoască părerea, dar el nu era dispus să audă noi „discursuri religioase"! De aceea, îşi luă Biblia şi începu să recitească versetele pe care şi le notase. Nu avea cum să nu vadă iubirea nespus de mare pe care Creatorul a avut-o şi o are faţă de făptura mîinilor Lui. Moartea Fiului Său ca plată pentru păcatul omenirii era cea mai mare dovadă de netăgăduit.
Geanina avea însă o problemă. în viaţa ei nu reuşea să găsească nici un păcat şi nu i se părea corect să fie trasă la răspundere pentru neascultarea lui Adam şi a Evei. Şi ce dacă moştenise păcatul adamic şi avea o natură păcătoasă? Ea era destul de bună: nu furase, nu dăduse în cap nimănui şi nu „stricase" nici o casă. Atunci de ce să se pocăiască?
Ceva o împingea totuşi să meargă duminica cu Estera la biserică. îi plăcea să asculte cîntările şi încet-încet, predicile începură să n-o mai plictisească. în ea se năştea dorinţa de a-L cunoaşte pe Dumnezeu şi de a primi binecuvîntările pe care El le avea pregătite pentru toţi cei

ce-L urmau. Continua să cerceteze Biblia cu mult interes.
Odată, cînd pastorul puse întrebarea în cadrul unui serviciu divin, dacă este cineva în sală care doreşte să devină copilul lui Dumnezeu şi să primească în dar salvarea Lui, Geanina se ridică în picioare, răspunzînd afirmativ. Pentru ea, faptul acesta nu era deloc echivalent cu a se pocăi şi a-şi schimba stilul de viaţă. Nu, ea făcuse toate acestea pentru a-şi asigura un loc în paradisul lui Dumnezeu. Ţinu chiar să-i precizeze lucrul acesta colegei ei:
- Să nu-ţi închipui că m-am pocăit! Nu am de ce să o fac; nu sunt o păcătoasă. Vreau doar să fiu copilul Domnului.
Estera nu-i răspunse, dar continuă să se roage şi să fie alături de ea. Geanina voia să-L aibă pe Dumnezeu ca Tată, dar nu era dispusă să-L asculte şi îşi continua viaţa după aceleaşi tipare. Dar omul care este cu adevărat sincer, cînd se apropie de Creatorul său, începe să se vadă pe sine aşa cum este el în realitate: plin de păcate.
Citind în Biblie, ea descoperi nişte versete care o făcură să se gîn-dească:
„Dacă zicem că n-avem păcat, ne înşelăm singuri şi adevărul nu este în noi. Dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios şi drept ca să ne ierte păcatele şi să ne curăţească de orice nelegiuire. Dacă zicem că n-am păcătuit, îl facem mincinos şi Cuvîntul Lui nu este în noi" [1 Ioan 1:8-10].
Duhul Sfînt, cînd a insuflat aceste cuvinte lui Ioan, i-a avut în vedere şi pe cei care se cred buni şi nu au nevoie de sîngele Domnului Iesus pentru a fi curăţaţi. Geanina era pe deplin încredinţată că Biblia este Cuvîntul lui Dumnezeu şi că aceste versete o acuzau că îl face mincinos.
Pentru moment, rămase împietrită. „Nu se poate aşa ceva!" gîndi ea. „Ceva nu e în regulă. Dar ce anume?" Reciti versetele. Nu era nici urmă de îndoială. Ele îi spuneau clar că păcătuieşte şi că nu vrea să recunoască şi să vină la Domnul Iesus pentru a fi iertată.
„Doamne", începu ea să se roage, „îmi spui că am păcate şi că le ascund de Tine. Problema e că nu ştiu despre ce vorbeşti. Sunt un om bun şi nu cunosc în viaţa mea nici o nelegiuire, dar Tu ştii mai bine. Dacă vezi în mine păcate, arată-mi-le şi mie!"
Simţea că Dumnezeu doreşte ca ea să fie sinceră cu ea însăşi, că o îndeamnă să privească în

interiorul ei, în ungherele cele mai ascunse ale inimii pentru a afla adevărul. Ceea ce şi făcu. încercă să fie obiec-

tivă şi îşi analiză cu atenţie comportamentul ei zilnic. Aici descoperi un lucru care o făcu să protesteze imediat: faptul că ea trăia cu Sergiu fără a fi cununată. Biblia numea lucrul acesta curvie.
- Dar, Doamne, hai să fim serioşi! Nu mă poţi învinui de asta! în ziua de azi lucrurile nu mai sunt ca în trecut. Trăim alte vremuri. Nimeni nu mai priveşte fapta asta ca pe un păcat. Acum este ceva normal dacă doi tineri se iubesc să trăiască împreună, mai ales dacă vor să se căsătorească. Eşti privit anormal dacă n-o faci!
Răspunsul Domnului veni blînd, dar categoric:
- Nu, Geanina. Legile şi principiile Mele nu s-au schimbat. Ele sunt aceleaşi. Voi sunteţi cei ce v-aţi schimbat atitudinea faţă de ele şi v-aţi făcut legi după poftele voastre. Am spus că nici un curvar nu va intra în împărăţia Mea, şi Eu nu sunt un om ca să-Mi calc cuvîntul. în ziua judecăţii, omenirea va avea surpriza să constate că s-a înşelat. Dar atunci va fi prea tîrziu pentru a repara răul care s-a înfăptuit.
O tăcere dureroasă se lăsă peste fiinţa ei. Nu-i plăcea deloc ce descoperise. Nu se sinaţea confortabil, ştiind că păcătuieşte şi continuă să trăiască în păcat. Intrase în rîndurile celor ce aveau nevoie de curăţare.
îi era greu să se conformeze cerinţelor divine, dar trebuia să recunoască faptul că ele rămăseseră aceleaşi de cînd au fost formulate. Pentru ea era normal să fie împreună cu logodnicul ei, dar Domnul era categoric în această privinţă. El a spus clar că nimic întinat nu va intra
în cer.
Chiar dacă îşi exprimase public dorinţa de a avea parte de binecu-vîntările Lui, păcatul punea un zid de despărţire între ea şi Dumnezeu. Se înfiora. Merita oare să lase plăcerile ei să o conducă departe de tot ce era sfînt? îşi dorea oare să ajungă în iad, acolo unde vor fi toţi cei ce nu vor să se pocăiască? Cu siguranţă că nu!
Acum era pe deplin conştientă că bunătatea cu care se lăudase era asemenea unui balon de săpun ce se sparge imediat ce este atins. Plata păcatului este moartea, citise ea în Romani 6:23, şi ştia că Dumnezeu nu negociază preţul.
Cel Binecuvîntat a plătit El însuşi preţul răscumpărării noastre. Trebuie doar să acceptăm darul ce ni s-a oferit. Respingerea lui echivalează cu separarea eternă de El.
în acel moment înţelese că nu poţi beneficia de salvare dacă refuzi să urmezi calea pe care însuşi Salvatorul a trasat-o. îngenunchie şi ceru iertare lui Dumnezeu. Aduse înaintea Lui toată necredinţa şi povara

păcatului ei. Abia atunci simţi cum lanţul celui rău este rupt şi este eliberată din mreaja lui.
O bucurie şi pace fără margini îi inundară fiinţa. Era pe deplin încredinţată că făcuse ceea ce trebuia şi se îndreptă spre locuinţa colegei ei. Trebuia să-i spună ce se petrecuse cu ea. Nu fu însă nevoie să folosească cuvintele. Esterei îi fu de-ajuns să-i privească faţa şi să înţeleagă. Se îmbrăţişară, şi amîndouă începură să plîngă. Erau lacrimi de mulţumire şi recunoştinţă faţă de Domnul lor.
Erau momente unice cînd puteau percepe prezenţa lui Dumnezeu într-un mod deosebit, ca şi cum, pentru o fracţiune de timp, frumuseţea cerului coborîse pe pâmînt. Spinul sau ghimpele păcatului era îndepărtat, şi puritatea divină îi luase locul.
Pentru prima oară, Geanina ştiu că găsise ceea ce căutase atîta timp. Golul din inimă dispăruse, locul lui fiind acum luat de existenţa divină. O cîntare de laudă la adresa Celui Preaînalt izvorî de

pe buzele ei. Pe drumul de întoarcere avea impresia că zboară. Aluneca uşor pe străzile oraşului străjuite de plopi înalţi, grăbindu-se acasă. Voia să vorbească cu Sergiu şi să-i împărtăşească experienţa ei. Ştia că nu va fi uşor şi se aştepta din partea lui la împotrivire, dar spera să-1 poată convinge că ea alesese să meargă pe calea cea dreaptă.
Sergiu o aştepta. Remarcă imediat că ceva deosebit se petrecuse cu ea.
- Arăţi minunat! îi zise.
- Vorbeşti serios?
- Bineînţeles. Ochii îţi strălucesc într-un fel aparte, de parcă ai fi găsit o comoară. Spune-mi şi mie, care e cauza acestei schimbări?
încurajată de vorbele lui, se hotărî să fie cît mai deschisă şi sinceră cu el.
- E simplu. Toate astea se datorează faptului că m-am împăcat cu Dumnezeu. De azi înainte doresc să fac doar voia Lui şi să trăiesc conform standardelor cerute de El.
Ochii tînărului se măriră din cauza surprizei.
- Ce-ai spus? răcni el. Nu cumva te-ai pocăit?!?
- Ba da, veni răspunsul neaşteptat de blînd.
- Nu-mi vine să cred că tu eşti cea care rosteşte asemenea cuvinte! Ai luat-o razna! Sigur! Acum îmi dau seama; eu sunt cel vinovat. Dacă aş fi ştiut să pun piciorul în prag de la început şi nu te-aş fi lăsat să mergi în mijlocul oamenilor ălora, astăzi n-ai fi fost una dintre ei!
72
Se plimba nervos prin casă, izbind şi trîntind lucrurile pe care le în-tîlnea. Nu reuşea să se calmeze.
- Nu vreau să te mai aud vorbind de asta! M-ai făcut de rîs. îţi interzic să mai mergi acolo! S-a terminat!
- îmi pare rău, dar nu mă poţi opri. Mă cunoşti şi ştii că nu iau ho-tărîri la întîmplare. Am analizat bine şi cred că decizia mea nu este greşită.
Faţa lui Sergiu trăda furtuna din interiorul lui. îşi iubea logodnica, dar de data asta i se părea că mersese prea departe. încercă să-şi păstreze calmul, dorind să evalueze corect situaţia.
- Ce te-a apucat să faci pasul acesta?
Geanina îl privi cu căldură. Sosise un moment important cînd trebuia să-i explice alegerea ei şi, ce era mai de valoare, trebuia să-i vorbească despre iubirea jertfitoare a Domnului Iesus.
- în interiorul inimii mele a existat un gol imens pe care totdeauna am încercat să-1 umplu cu ceva: dans, petreceri, dragoste... Nimic n-a mers. Toate îmi lăsau un gust amar. Cînd m-am internat pentru operaţie şi am cunoscut-o pe doamna Cristescu şi familia sa, am observat la ei o satisfacţie sufletească care mie îmi lipsea. Din discuţiile pe care le-am avut am înţeles că fiecare dintre ei a avut parte de experienţa lui cu Dumnezeu şi numai în momentul în care s-au împăcat cu El a încetat zbuciumul. Mi-am dorit să am pacea şi bucuria lor.
- N-am ştiut că erai certată cu Dumnezeu! o întrerupse el ironic.
- Nici eu n-am ştiut că sunt într-o stare care nu e după voia Lui pînă nu L-am cunoscut. Ţii minte că am încercat să discut cu tine aceste probleme, dar n-ai vrut să mă asculţi? Nu te-au interesat nevoile mele sufleteşti, aşa că am fost nevoită să descopăr singură ceea ce îmi lipsea. Am citit capitole din Biblie şi am constatat că am nevoie de cineva care să mă ajute să o înţeleg. împreună cu Estera am mers la pastor şi am primit răspuns la întrebările mele.
- Sigur! El ţi-a explicat lucrurile din punctul lui de vedere, şi tu, repede, l-ai şi crezut!
- Tot ceea ce mi-a spus el a fost susţinut cu versete biblice. Mi-am notat referinţele şi am verificat acasă. A avut dreptate în toate.
- Pot să ştiu şi eu care sunt întrebările pe care i le-ai pus?
- Prima şi cea mai importantă a fost: Cum poate Dumnezeu, care este iubire, să permită ca fiinţa

pe care a creat-o să fie supusă la toate acele nenorociri descrise în Apocalipsa?
73
- Care a fost răspunsul lui?
- Unul foarte lung, dar care a reuşit să mă lămurească. Am să-ţi fac cunoscut doar esenţa lui, deşi mi-ar plăcea să ne facem timp o dată şi să-1 analizăm în profunzime.
- N-am chef de dezbateri religioase! Vreau doar să aflu ce anume te-a făcut să te prosteşti în halul ăsta. Scurt!
Geanina era uimită de tonul pe care îl folosea el. Niciodată nu fusese atît de dur ca acum şi îi era greu să-i vorbească despre iubirea divină unei persoane plină de ranchiună. în gînd, îi adresă o rugăciune Domnului, cerîndu-I ajutorul. Cu mult curaj, continuă:
- Fiecare om este păcătos şi prin natura lui coruptă trăieşte departe de Dumnezeu. Pentru el nu exista nici o cale prin care să se împace cu Creatorul său. Dumnezeu cunoştea această neputinţă şi, din iubire pentru fiinţa răzvrătită, L-a trimis pe unicul Său Fiu să moară la cruce, la Golgota, plătind astfel preţul răscumpărării noastre. Prin această ofrandă, a pus la dispoziţia omului singura cale prin care poate fi salvat. Oricine vine la El, cu sinceritate, şi crede în Domnul Iesus, beneficiază de iertarea Lui.
La început mi-am zis că toate acestea sunt valabile doar pentru cei răi. Eu mă simţeam bună, curată, şi nu aveam nevoie de nici un sacrificiu al cuiva pentru a fi salvată. Nu eram deloc sinceră, pentru că foarte curînd am descoperit că sunt la fel de murdară ca orice alt om.
- Murdară? De ce?
- De păcate, evident. Oricît de mici ar fi acestea în viaţa unui om, ele îl despart de Cel Sfînt. Abia cînd am recunoscut că am nevoie de El şi am căzut la picioarele Lui ca să-mi cer iertare pentru viaţa pe care o duceam am primit pacea după care tînjeam. Astăzi, golul din inima mea a fost umplut de prezenţa lui Dumnezeu. Tu însuţi ai recunoscut că ceva deosebit s-a întîmplat cu mine.
Sergiu o privea de parcă acum o vedea pentru prima oară. Era atît de năucit, încît nu ştia ce să spună.
- Am stat şi m-am gîndit bine, şi cred că trebuie să ne grăbim să ne căsătorim. Am amînat prea mult, şi relaţia noastră nu este după voia Domnului.
- Şi mă rog, de ce nu este după voia Domnului?
- Trăim de cîteva luni împreună fără a fi cununaţi.
- Şi ce dacă? Din cîte îmi amintesc, niciodată nu te-a deranjat.
- Aceasta a fost înainte de a înţelege că e păcat. Acum ştiu şi nu
74
vreau să mai continui aşa.
- Eşti nebună! E adevărat că vreau să ne căsătorim, dar pînă nu-ţi vine iar mintea la cap, nici să nu te gîndeşti!
Logodnicul drăgăstos, care se purtase totdeauna cu blîndeţe, părea înfricoşător aşa cum stătea în faţa ei. Era o latură a caracterului lui pe care nu i-o cunoscuse.
Sergiu reîncepu să se mişte agitat prin casă, asemenea unui animal închis în cuşcă. înjura şi trîntea fără a se putea controla. Vestea primită îl atinsese în plin, întorcîndu-1 pe dos.
Ea se apropie, încercînd să-1 calmeze, dar el îşi ridică ameninţător mîna, pregătit s-o lovească.
Tînăra rămase ţintuită pe loc cu o expresie de uimire şi de durere întipărită pe faţă.
Privind-o, el înţelese că întrecuse măsura. Folosind forţa, rezultatul ar fi fost opus celui pe care îl aştepta. încercă din răsputeri să se abţină de a mai face ceva pentru a nu înrăutăţi situaţia. în plus, văzînd-o speriată, îi fu milă de ea.
- Iartă-mă, şopti el. Faptul că te-ai pocăit m-a făcut pur şi simplu să-mi ies din minţi.
Pentru ea, fisura pe care o simţise cu puţin timp în urmă că apăruse între ei ameninţa să devină o

prăpastie. Atitudinea lui pricinuise răni despre care nu ştia dacă se vor mai vindeca.
„De ce nu vrea să mă asculte? Sunt sigură că, dacă m-ar lăsa să-i vorbesc despre iubirea lui Dumnezeu aşa cum am ajuns să o cunosc eu, m-ar înţelege şi nu m-ar mai condamna".
Era clar că ruşinea de oameni era un zid de care se lovea şi îl determina să se comporte violent.
„Oare pînă cînd acţiunile lui se vor lăsa conduse de ceea ce gîndesc alţii?"
Tristă, Geanina părăsi încăperea, mergînd în camera alăturată să se roage. Dorea să aducă înaintea Tatălui ceresc toată povara ce-i apăsa sufletul sfîşiat. Cu lacrimi amare îşi plînse durerea, cerîndu-I iubitului ei Salvator ajutor în încercare şi înţelepciune de a se purta după voia Lui. „Doamne, Tu ştii că astăzi am capitulat şi am venit înaintea Ta ca o păcătoasă. Multă vreme am stat nepăsătoare şi am fugit de Tine, dar acum m-am predat Ţie şi doresc să Te servesc pînă la capăt, oricît de greu mi-ar fi. Te rog şi pentru Sergiu. El este plin de amărăciune şi tulburat de vestea pe care a primit-o. Nu-1 condamn; aş vrea să-l ajut să înţeleagă adevărul. Are nevoie de Tine şi de iertare, dar refuză salvarea Ta. Nici măcar nu vrea să audă ceea ce vrei să-i spui, şi blîndeţea

lui s-a transformat în răutate. Dă-mi putere să rabd totul şi să nu dau înapoi, orice ar fi să se întîmple".
Aşa cum era îngenunchiată, simţi mîngîierea divină cuprinzîndu-i sufletul. Plină de speranţă, se ridică şi se duse la bucătărie pentru a pregăti cina.
în acea seară, masa fu întunecată de problema ce apăruse între ei. Mîncarea îşi pierduse gustul, iar cuvintele se rosteau cu greu, pierzîn-du-şi înţelesul. Nici unul dintre ei nu căuta să animeze discuţia, conştienţi fiind de inutilitatea acestei încercări.
Doar cînd sosi momentul să se pregătească de culcare, Geanina îi dădu de înţeles că va dormi în cealaltă cameră. Pentru ea era limpede că, atîta timp cît nu erau căsătoriţi, nu era permis să stea împreună cu el. Dumnezeu avea principii stricte, iar ea nu voia să le încalce.
Sergiu o privi scurt. O umbră îi trecut peste faţă. încuviinţă, fiind pe deplin încredinţat că n-are rost să se împotrivească. în plus, avea nevoie să mediteze şi să găsească o soluţie pentru a ieşi din criza în care intraseră.
Nici unul dintre ei nu reuşi să se odihnească bine în noaptea aceea. Era pentru prima oară cînd în legătura lor apăruse o dispută atît de mare. Se aflau la poluri opuse, răniţi şi copleşiţi de suferinţă. Vor reuşi oare să înlăture distanţa ce-i despărţise, sau orice punte începea să se prăbuşească?
Geanina încerca să-şi amintească cuvintele ce-i fuseseră adresate de omul pe care-1 iubea. Era mîhnită de reacţia lui. Nu-1 mai văzuse niciodată atît de îndîrjit şi furios. Puţin lipsise să nu o lovească... Cel mai mult o chinuia hotărîrea lui de a nu se cununa pînă cînd ea nu va renunţa la credinţa ei.
Acesta era un punct foarte important, şi de atitudinea pe care o va adopta el depindea însăşi viitorul lor! Pînă acum realizaseră multe lucruri împreună, şi ea crezuse că relaţia pe care o dezvoltaseră era destul de solidă şi frumoasă. Mulţi îi învidiau şi se interesau care este secretul reuşitei lor. Părinţii de ambele părţi se implicaseră şi îi ajutaseră extrem de mult, mai ales atunci cînd cumpăraseră apartamentul şi îl mobilaseră.
Ce se va întîmpla dacă Sergiu va continua să se împotrivească căsătoriei atîta timp cît ea va rămîne tare în hotărîrea ei? Ca şi copil al lui Dumnezeu, era conştientă că trebuie să trăiască după principiile Lui şi că El nu aprobă o „căsnicie" de formă. Era nevoită să ia o decizie: ori

îşi va continua viaţa ca pînă acum, dar va pierde binecuvîntările Domnului, ori va rupe orice contact cu păcatul pentru a rămîne curată
înaintea Lui.
Nu se punea problema să se întoarcă de pe drumul pe care tocmai începuse să păşească. A-L avea

pe Dumnezeu ca Tată valora mai mult decît orice comoară de pe pămîntul acesta. Nimic nu avea să o despartă de El, indiferent care ar fi preţul pe care trebuia să-1 plătească. Va face tot posibilul să-şi salveze dragostea pentru omul cu care convie-ţuise atîtat timp, dar nu va face nici un compromis.
înainte ca zorii să apară, Geanina se aşeză pe genunchi, vărsîndu-şi necazul înaintea Celui ce avea puterea să o întărească şi să o ocrotească. Ştia că nu este singură, şi mîngîierea pe care o găsea în El o ajuta să facă faţă unei noi zile încărcată de încercări.
între timp, Sergiu se trezise şi pregătea micul dejun. Arăta obosit, ca după o noapte de nesomn. Făcea eforturi să se poarte cît mai natural şi mai destins, dar fără prea multe rezultate. Tremurai din vocea lui îi trăda adevărata stare.
Tînăra femeie aprecie străduinţa lui şi luă lucrul acesta ca pe un semn că el încearcă să se obişnuiască cu noua situaţie. Spera că va reuşi să-i atingă corzile sensibile ale sufletului prin cuvîntul Scripturii şi să meargă astfel împreună pe calea cea îngustă, dar sigură. Iubirea pe care i-o purta o îndemna să se poarte cu înţelepciune şi să aibă îngăduinţă faţă de comportarea lui rece. Nu cu mult timp în urmă, şi ea se răzvrătise la gîndul de a se recunoaşte păcătoasă şi de a primi în dar salvarea lui Dumnezeu.
La serviciu, Estera încercă să o încurajeze şi o impulsiona să nu se dea bătută; să aibă încredere că Dumnezeu veghează asupra ei şi că situaţia în care ea se află nu este necunoscută de El.
- A lăsa deznădejdea să te cuprindă e ca şi cum te-ai recunoaşte deja înfrîntă. Diavolul prinde prilejul să te lovească şi se bucură dacă
reuşeşte să-ţi fure pacea.
Avea dreptate. Oricît de greu i-ar fi, n-o să se lase copleşită de durere. Nu era în firea ei să-şi plîngă singură de milă. Totdeauna trecuse . prin împrejurările vitrege ale vieţii, conştientă fiind că toate vor trece.
Unii dintre colegi se uitau curioşi la ea. Vedeau că ceva se întîm-plase, dar nu ştiau ce. Nu mai era aceeaşi persoană slobodă la gură, care folosea fără reţinere cuvinte vulgare. Era mai tăcută şi evita să se lase antrenată în glumele de altădată. Cineva chiar o întrebă dacă se

simte bine sau nu e cumva bolnavă.
- Nu sunt bolnavă, îi răspunse ea, doar că eu nu mai sunt cea pe care ai cunoscut-o tu. Mi-am schimbat Stăpînul, şi acum nu mai găsesc plăcere în lucrurile pe care le făceam altădată.
Ei o priviră şi mai nedumeriţi. Ce însemnau vorbele acestea? Cine era Stăpînul de care le spunea?
Geanina nu le dădu prea multe amănunte. De cînd se hotărîse să-L lase pe Dumnezeu să-i transforme viaţa, descoperise că pînă atunci se complăcuse în a trăi în tot felul de nelegiuiri. Nu de puţine ori, oamenii din jur îşi întorseseră capul în altă parte, ruşinaţi de spusele ei. Era decisă ca astfel de situaţii să nu mai existe. De azi înainte, alte cuvinte îi vor fi pe buze. Noua comportare va demonstra modificarea survenită, mai mult decît ar fi făcut-o dîndu-le explicaţii.
Se pregăti de plecare cu siguranţa că adevărata luptă abia începe. Sergiu o aştepta în faţa uşii de la intrare. Se bucură cînd îl zări. Poate că totul se va aranja de la sine şi vor rămîne la fel de uniţi ca altădată. Merseră împreună să facă cumpărăturile. Părea că relaţia lor nu fusese afectată de discuţia aprinsă ce avusese loc cu o zi înainte. Dar liniştea se sparse imediat după ce stătură la masă. El o privi insistent şi drăgăstos.
- Spune-mi, mă iubeşti la fel de mult ca altă dată?
- Ştii bine că da.
- Atunci, presupun că te-ai mai gîndit la ceea ce mi-ai spus ieri. Eu vreau să ne căsătorim, dar tu trebuie să-ţi revii. Nu pot accepta gîndul că soţia mea s-a pocăit. E prea mult pentru mine. Nu vreau să fiu ţinta batjocurii colegilor mei.

Geaninei îi dispăru culoarea din obraji.
- Dragul meu, ştii bine că nu pot. Am pornit pe un drum ce nu are întoarcere pentru mine. Destul am trăit în neascultare faţă de Dumnezeu! Nu-mi cere asta.
- De ce-i atît de greu pentru tine? Nu merită dragostea noastră un mic sacrificiu din partea ta? Fericirea mea şi a ta nu contează pentru
tine?
- Ba contează, şi încă foarte mult. Tocmai pentru că mă gîndesc la fericirea noastră, doresc să mergem împreună pe acelaşi drum.
- Şi eu vreau asta, dar pe drumul pe care am mers pînă acum. Fii iarăşi fata de care m-am îndrăgostit şi cu care mă mîndream atît de mult!
78
Ochii tînărului se umplură de lacrimi.
- Te rog, iubito, ascultă-mă!
Lacrimile lui o mişcară profund. Niciodată de cînd erau împreună nu-1 văzuse plîngînd. Cu toatea acestea, nu avea cum să dea înapoi. Gustase din fericirea divină şi era pe deplin conştientă că nimic din lumea aceasta nu o egala. Cum să-1 facă să înţeleagă?
- îmi pare rău, şopti. Nu pot. Mi-ar plăcea să-ţi arăt la ce încerci să mâ faci să renunţ. A-L scoate pe Dumnezeu din viaţa mea echivalează cu a lua mingea dintr-un joc de handbal.
El nu se lăsă impresionat de cele auzite. îngenunchie în faţa ei, în-noindu-şi rugăminţile. Era din ce în ce mai insistent.
Inima Geaninei se frîngea încetul cu încetul. Era tot mai greu să-i reziste. O voce interioară îi spunea necontenit: „Nu fi proastă! Acceptă propunerea lui. Lasă-1 să creadă că faci cum îţi cere şi, după ce vă căsătoriţi, tu îţi continui drumul început. Cu timpul vei reuşi să-1 a-tragi şi pe el".
Lupta lăuntrică se înteţea, dar realiza că, cedînd acum, nu va avea mai tîrziu puterea de a se reabilita. De ce să amîne rezolvarea problemei? Cu cît ar fi lăsat vremea să treacă, cu atît rănile produse ar fi fost mai adînci.
- îmi ceri imposibilul!
încercările ambelor părţi de a ajunge la o înţelegere eşuară. Nici unul nu era dispus să cedeze. El nu era curios să afle ce anume îi captase atenţia logodnicii lui. Nu voia să audă de oferta lui Dumnezeu; se simţea bine aşa cum era.
Pe de altă parte, ea rămînea de neclintit în hotărîrea ei. Era în joc însăşi viaţa ei. încercînd să pună capăt unei discuţii inutile ce nu avea să ducă nicăieri, merse în dormitor. Momentele de linişte îi fură întrerupte de sosirea mamei lui Sergiu. Anunţată încă de dimineaţă de fiul ei, venise să vadă ce se petrece.
- Geanina, ce-i cu tine? Ce s-a întîmplat? Ce înseamnă zvonul că te-ai pocăit? E o glumă proastă, nu-i aşa?
Tînăra era încolţită. Dacă nu reuşise să-şi lămurească partenerul de viaţă, cum avea să-i explice soacrei ei? Nu voia însă să se dea bătută. Cu mult curaj, îi răspunse:
- Nu, mamă; nu este un zvon. Eu chiar m-am pocăit.
înainte de a apuca să mai adauge ceva, un potop de cuvinte se abătu asupra ei.
79
- Eşti inconştientă! Cum ai îndrăznit să faci aşa ceva? Ţie chiar nu-ţi pasă de cîte am făcut pentru tine, de ne sfidezi în halul ăsta? Neam de neamul nostru n-am avut o ruşine atît de mare. Mai ai curajul să stai senină înaintea mea şi să recunoşti?
Cuvintele se rostogoleau haotic, lovind în ea cu putere. Dar, ciudat! Nu simţea nici măcar un resentiment faţă de cea care le rostea. Din contră, îi era milă. Numai o minte orbită de dumnezeul acestui veac putea rosti vorbe tăioase fără nici o reţinere. - Ce te-a împins să faci asta? Ce ţi-a

lipsit? Răspunde! Cu toată atmosfera încărcată, Geanina simţi o pace dulce cuprinzîn-du-i inima. Puţin reţinută la început, ea îl mărturisi apoi cu îndrăznea- I lă pe Cristos şi lumina măreaţă pe care Acesta o adusese în viaţa ei. Nu omise nimic şi accentua nevoia crescîndă a omului de a se împăca cu Creatorul său. Toţi, fără excepţie, aveau întipărit în ei dorul după Dumnezeu. Cînd explica toate acestea, în ochi îi licărea o lumină neasemuită, iar faţa îi strălucea.
Toate astea avură un ecou negativ în mintea acuzatoarei ei.
- Eşti complet nebună! veni verdictul. Cine te crezi de mă învinuieşti pe mine că trăiesc aşa cum îmi place?
întorcîndu-se spre Sergiu, îi zise:
- Nu ajungi la nici un rezultat cu ea.
Fără să o mai ia în seamă, cei doi merseră în camera alăturată pentru a găsi o soluţie care să-i ajute să depăşească conflictul apărut.
Geanina prinse prilejul şi deschise Biblia pentru a se delecta cu mesajul ei. Citirea devenea tot mai captivantă cu fiecare verset pe care-1 parcurgea. Iubirea lui Dumnezeu revelată în Fiul Său era tot mai reală pentru ea. Salvatorul îi devenea tot mai drag, şi cu fiecare pagină răsfoită, amintirea discuţiei avute se stingea încet, asemenea unei lumî-nări ce se topea.
Avea datoria să ierte şi să-i iubească pe cei ce se purtau nedrept faţă de ea. Dacă Domnul S-a rugat pentru cei ce-L crucificaseră şi-L batjocoriseră, trebuia şi ea să-I urmeze exemplul. El îi va da putere să rabde totul şi să-L servească fără a da înapoi.
După un timp, îşi dădu seama că rămăsese singură în casă. Nu se mai auzea nici un zgomot. Pentru prima oară fusese ignorată total de ceilalţi, dar nu regretă. Momentele de comuniune cu Tatăl ceresc erau adevărate oaze pentru ea.
Deodată, o străfulgera un gînd. Dacă va pierde tot ce avea din cauză

că nu renunţase la credinţa ei? Să fie acesta sfîrşitul „căsniciei" ei? Şi, dacă da, ce va face? îngrijorarea pătrundea în sufletul ei, dar un îndemn o alungă repede. Nu era ea cea care îşi predase întreaga viaţă Domnului? Nu însemna aceasta să-L urmeze pe El, indiferent de preţul pe care trebuia să-1 plătească?
înainte de întoarcerea lui Sergiu, ea îşi recăpătase liniştea sufletească, îl întîmpină senină, ca şi cum nimic nu i-ar fi răvăşit sufletul.
Calmul de care dădea dovadă îl deranja în mod vădit pe el:
- Cum poţi fi atît de indiferentă? Ţie chiar nu-ţi pasă că ne distrugi vieţile?
- îmi pare rău, dragul meu. Nu faci decît să mă acuzi şi nu depui nici un efort pentru a mă înţelege. Pentru tine contează mai mult părerea lumii şi mai puţin fericirea mea.
- Nu-i adevărat!
- Atunci, de ce nu vrei să afli ce s-a petrecut cu mine în realitate?
- Ba vreau!
- Dacă e aşa, hai duminică cu mine la biserică! Vezi şi tu unde merg eu şi ai astfel posibilitatea să cercetezi dacă ceea ce fac e bine sau nu.
- Ni«i nu vreau să aud!
- Vezi! Mă condamni indiferent dacă am greşit sau nu.
- întreci măsura! Răbdarea mea are şi ea o limită.
Tînăra femeie tăcu. Era evident că singurul lucru care l-ar fi mulţumit era ca ea să renunţe la credinţa pe care o îmbrăţişase. Ori lucrul acesta o punea serios pe gînduri. Pînă în acest moment, relaţia lor fusese de invidiat. Aceasta atîta timp cît el luase în considerare faptul că şi ea are dreptul la opinii personale. Acum începea să nu-1 mai recunoască. Nu mai era sigură că el este persoana de care se îndrăgostise.

Era clar că nu mai putea continua aşa. Trebuia să ia o hotărîre.
în rugăciunea din seara aceea, Geanina aduse înaintea lui Dumnezeu toate temerile ei. Avea nevoie de călăuzire pe drumul pe care avea să păşească în continuare. Se rugă în special pentru Sergiu, ca Dumnezeu să-i înmoaie inima şi să fie receptiv la chemarea divină. Iar dacă Domnul găsea de cuviinţă ca ei să se despartă, ea cerea pricepere ca să acţioneze după voia Lui. Nu era uşor, de aceea avea nevoie ca Cel Preaînalt să o ia în mîna Lui plină de iubire şi să o ocrotească de toate intemperiile. Ştia că Tatăl Se va îngriji de toate, şi pentru aceasta era recunoscătoare.
Nu uită nici de părinţii şi surorile pe care le avea. Pocăinţa ei îi va

afecta, dar spera că în bine şi nu în rău. întotdeauna, familia îi fusese alături, şi o atitudine negativă din partea lor ar fi îndurerat-o peste măsură de mult.
încheie, adresînd Salvatorului ei cîteva cuvinte de mulţumire şi lauda. Apoi, plină de încredere, adormi.
... Se făcea că se află pe un coridor întunecat şi rece. De o parte şi de alta a lui se aflau numeroase uşi. înjur se auzeau sunete sinistre ce o înfiorau. încercă să intre în prima încăpere, dar uşa era încuiată, la fel şi următoarele. Ajunsă în dreptul ultimei camere, verifică clanţa, şi aceasta se deschise.
Un miros ciudat îi gîdilă nările. Fără tragere de inimă, înainta. într-un colţ, zăcea un bărbat legat de mîini şi de picioare cu lanţuri grele. Gemea. Geanina se apropie şi, cu stupefacţie, îşi recunoscu propriul logodnic.
- Sergiu! îl strigă ea şi se apropie în grabă. Sergiu, ce-i cu tine aici? El îşi ridică privirea îngheţată şi schiţă un zîmbet slab.
~ Nimic. Mă odihnesc un moment. De ce eşti atît de speriată?
- Eşti în lanţuri şi arăţi îngrozitor! Cum să nu fiu speriată?
Ea privi în jur, încercînd să găsească ceva care să o ajute să-1 poată elibera.
- Ce faci? o întrebă curios.
- încerc să te scap.
- Nu, să nu faci asta! izbucni supărat. Cine ţi-a zis că vreau să plec? îmi place aici. Mă simt foarte bine aşa cum sunt!
- Ai înnebunit? Cum să-ţi placă să stai într-o celulă? Eşti legat şi corpul îţi este plin de răni. Ai nevoie de îngrijire medicală.
- E viaţa mea şi fac ce vreau cu ea. Toţi prietenii mei sunt în aceeaşi situaţie şi nici unul dintre ei nu doreşte să fie descătuşat. De ce m-aş găsi eu mai deştept ca ceilalţi?
Degeaba încerca să-1 convingă că starea lui e gravă şi că va ajunge să moară dacă nu vrea să asculte.
- Ce-ţi pasă ţie? îi replică el. Dacă m-ai iubi într-adevăr precum te lauzi, ai rămîne cu mine!
Intrigată de cele ce auzea, se dădu cîţiva paşi înapoi.
- Cum poţi să-mi ceri asta? Tu chiar nu realizezi în ce situaţie te afli?
^
înainte ca să-i audă răspunsul, se întoarse, deschise uşa şi ieşi. Lacrimile îi curgeau şiroaie pe obraji...

Geanina se trezi speriată. încercă sâ-şi dea seama unde se află. Privi în jur şi înţelese că totul fusese doar un vis. „Doamne, ce-o fi însem-nînd? Ce vrei să-mi comunici prin el?"
Cu multă greutate reuşi să se liniştească şi după un timp adormi iar.
Dimineaţa era cît pe ce să întîrzie la serviciu. Grăbită să le facă pe toate, vărsă laptele în foc şi prăji pîinea prea tare.

Sergiu ţipă la ea, reproşîndu-i că toate le face pe dos de la o vreme încoace.
- Vezi ce se întîmplă dacă eşti cu capul în nori? Revino cu picioarele pe pămînt, şi atunci ai să reuşeşti să-ţi faci treburile fără să fie nevoie să strici tot pe ce pui mîna.
Era limpede că stresul acumulat îl determinase să acţioneze violent. Nu-i purta pică. Situaţia devenea imposibilă şi trebuia să ia o decizie înainte de a ajunge să se rănească şi mai mult unul pe altul.
Ajunsă la locul de muncă, încercă să judece la rece punctul de răscruce în care ajunsese. îşi iubea mult logodnicul şi viaţa îi era strîns legată de el, dar mai presus îl iubea pe Dumnezeu care nu pregetase să dea tot ce a avut mai scump pentru a face din ea un copil al Lui.
Era încă răscolită de visul din noaptea precedentă. Pe Sergiu îl înfă-şurase păcatul, legîndu-1 cu lanţuri grele, iar el nici măcar nu înţelegea cît de grave erau împrejurările în care se găsea. Se obişnuise cu această postură, încît ajunsese să-i placă. Mai mult, nu voia să iasă din mediul lui. Refuzul de a fi ajutat îi prelungea sclavia.
Pînă nu de mult, ea crezuse că trebuie să fii plin de păcate pentru a avea nevoie de salvare, dar nu era aşa. Dumnezeu a spus că toată lumea, fără excepţie, zace în cel Rău. La El nu există grade de comparaţie: păcătos, puţin păcătos, cel mai păcătos. Toţi fac parte din aceeaşi categorie care-i desparte de Cel Sfînt. Nu există om care să nu fi păcătuit măcar o dată în scurta lui existenţă. Unii oameni vin aşa cum sunt la El şi sunt salvaţi. Alţii care - în general - se consideră destul de buni, refuză să asculte chemarea divină. Cei din urmă vor fi judecaţi şi condamnaţi nu di;* cauza nelegiuirilor lor, ci datorită faptului că au respins oferta care li s-a făcut. Dacă eşti sclav şi nu vrei să primeşti eliberarea, rămîi sclav nu pentru că nu există posibilitatea de a fi eliberat, ci pentru că ignori cu bună ştiinţă eliberarea. Nimeni altcineva nu este vinovat de despărţirea de Dumnezeu decît persoana în cauză.
Sergiu nu voia să se cunune atîta timp cît ea nu redevenea cea care

fusese înainte de convertire. Era imposibil de îndeplinit dorinţa lui. Ca şi cum ai cere unui fluture să redevină vierme. Natura noua nu se mai poate întoarce la vechea natură, indiferent cît de multă presiune se va exercita asupra ei.
Cu durere, Geanina luă singura hotărîre care îi stătea în putinţă: despărţirea de bărbatul drag. Inima i se frîngea, dar nu avea de ales. Un fluture vrea să zboare, în timp ce un vierme vrea să se tîrască. Convieţuirea le e imposibilă, pînă cînd viermele îmbracă un alt corp.
Trebuia să se mute, dar unde? Cu ce bani? Toată averea şi economiile părinţilor erau investite în apartamentul pe care-1 va părăsi. Legal, ea nu avea nici un drept să ceară ceva din valoarea lui, casa fiind trecută pe numele lui Sergiu. Nu conta aportul ei. Nu fusese înscrisă în acte, deci nu figura ca şi coproprietar.
încercă să dea la o parte gîndul care o tulbura. Acum era mai important să-şi găsească o gazdă.
îi vorbi Esterei de problema pe care o avea. Oare putea să găsească pe cineva disponibil să o primească cît mai repede posibil?
- Ai putea locui cu mine, îi propuse aceasta. Am închiriat un apartament şi sunt singură. Chiar mi-ar face plăcere să fim împreună. Pentru amîndouă ar fi mai uşor.
- Adevărat?
- Cum să nu!
- Of! Mi-ai luat o piatră de pe suflet! Cînd aş putea veni?
- Oricînd vrei. Chiar şi azi.
- Ei, chiar azi nu se poate! Am de făcut bagajul şi e necesar să am o ultimă discuţie cu domnul meu.
- Atunci, mă anunţi tu. Vedem cum facem şi o să găsim pe cineva să vină cu maşina să te ajute.

Sunt momente în viaţă cînd eşti pe deplin conştient că ai luat hotă-rîrea cea bună, dar îţi este enorm de greu să o duci la îndeplinire. Pentru Geanina nu era simplu să renunţe la tot ce avea. Se dăruise în totalitate lui Sergiu, şi acum îi era dificil să strîngă cioburile care rămăseseră. Convieţuirea lor îşi pusese amprenta asupra ei şi nu avea cum să şteargă trecutul cu buretele. îşi dorise să evite această separare, dar inevitabilul era imposibil de ocolit.
„Doamne, dă-mi putere! se rugă în drum spre casă. încercarea e dificilă şi nu pot trece prin ea decît întărită de Tine. Tu cunoşti viitorul şi poate că această despărţire este ocazia potrivită pentru Sergiu de a

se cerceta înaintea Ta. Cunoşti speranţa inimii mele ca şi el să Te urmeze. Poate că va reuşi să înţeleagă cît de mult îl iubeşti şi doreşti să faci din el un fiu al Tău. îl încredinţez în mîna Ta. Fă cum ştii că este mai bine pentru amîndoi!"
Era o după-amiază plăcută de toamnă. Soarele, mai palid ca în lunile trecute, zîmbea încurajator de pe cerul lipsit de umbre. Cîteva păsărele îşi cîntau nestingherite ultimele melodii. Frunzele copacilor erau ruginii, avertizînd trecătorii de necesitatea pregătirii pentru sosirea anotimpului rece. Doar cîţiva copii îi sfidau înştiinţările, profitînd din plin de fiecare moment liber pentru a născoci noi ştrengării ce le bucurau copilăria.
Ajunsă acasă, găti una dintre mîncările preferate ale lui Sergiu, nereuşind să nu se gîndească că poate fi ultima oară cînd o mai face. Aranja masa cît mai plăcut posibil, meditînd la momentele de discuţii inevitabile ce vor urma. Cu cît se scurgeau minutele, cu atît amărăciunea din suflet îi dispărea.
Cînd tînărul veni de la serviciu, rămase impresionat de primirea care i se făcuse, dar se abţinu de la vreun comentariu. Mîncară în tăcere, evitînd orice conversaţie în contradictoriu. Totul părea în armonie. Era numai calmul dinaintea furtunii.
De data aceasta, Geanina fu cea care deschise subiectul ce-i arunca în tabere opuse.
- Am reflectat mult la tot ce s-a întîmplat în ultima vreme. Este evident că nu putem continua la nesfîrşit aşa. Pentru mine nu există cale de întoarcere. Atîta timp cît tu refuzi să mă accepţi aşa cum sunt şi nu doreşti să ne căsătorim, cred că ruperea relaţiei noastre este necesară. Nu are rost să ne chinuim singuri.
- Ai de gînd să mă părăseşti? întrebă el cu evidentă îngrijorare în glas.
- Da. E singura soluţie.
- Nu vorbeşti serios! Vrei doar să mă sperii pentru a mă face să mă însor cu tine.
- Nu-i adevărat! Hotărîrea mea e definitivă.
- Tu chiar te-ai prostit de tot? Cum poţi să renunţi la tot ce ai pentru nişte idei religioase?
- E viitorul meu în joc. Dacă tu ţi-ai fi făcut timp să cercetezi măcar puţin calea pe care merg şi nu m-ai fi condamnat din start, sunt sigură că n-am fi ajuns aici.

"^
- Sigur! Ţi-e uşor să dai vina pe mine! Tu de ce nu vrei să înţelegi că lumea va rîde de noi şi eu nu suport asta?
- Niciodată n-ai să reuşeşti să fii pe placul tuturor. Apoi, fericirea mea contează mai mult decît orice ar crede cei din jur.
- Cum poţi vorbi de fericire? Eşti pe punctul de a pierde tot: bărbat, casă, stimă... Sper că nu te aştepţi să-ţi înapoiez banii investiţi în apartament. L-am cumpărat împreună pentru a locui în el şi nu pentru a-1 vinde. Nu vezi nimic de la mine! Mobila o putem împărţi, dar nimic mai mult.
El miza pe faptul că locuinţele erau foarte scumpe şi ea n-o să-şi mai permită să cumpere vreodată una. Ştia că nu are cu ce. Voia astfel să o | constrîngă să se lepede de credinţa ei. Nu

luase însă în calcul un fapt j important. Chiar dacă lucrurile acestea pămînteşti sunt necesare, ele îşi pierd valoarea în faţa comorilor cereşti. Punînd în balanţă eternitatea cu timpul trecător al vieţii omului, acesta din urmă îşi pierde strălucirea.

- Nu e corectă decizia ta, dar ştii că nu o pot schimba. Chiar şi aşa, I n-am să dau înapoi. Dumnezeu îmi va purta de grijă! -Mai vedem noi!

■

Enervat pentru că planul lui nu dăduse rezultatele aşteptate, îşi modifică tactica.

- Pînă la urmă mă faci să cred că pioşenia ta e doar o faţadă. Nici o persoană cu mintea întreagă nu-şi abandonează tot ce are pentru nimic. Tu, de fapt, mă laşi pentru un alt bărbat. Recunoaşte! Ţi s-au aprins călcîiele după altcineva.

Şocată, Geanina încremeni. La multe se aştepta, dar nicidecum la o asemenea învinuire nedreaptă, încurajat de tăcerea ei, continuă:

- Vezi! Am dreptate! Nu ţi-ai închipuit că o să te descopăr aşa de repede!
- Greşeşti! Născoceşti tot felul de prostii pentru a mă acuza.
- Am tot dreptul să o fac.

Iubirea ce şi-o purtaseră unul pentru altul murea cu fiecare cuvînt rostit, producînd răni adînci. Duelul verbal poate că ar fi continuat mult timp, dacă n-ar fi fost întrerupţi de sunetul soneriei. Mama Geaninei venise pentru a vedea ce se întîmplase cu fiica ei. Era ultima şansă pe care o mai avea Ser-giu.

Fata bănuia scopul vizitei şi cine fusese cel ce-i alarmase părinţii. Era conştientă că mai devreme sau mai tîrziu aceştia ar fi aflat despre schimbarea petrecută cu ea, aşa că prefera să le spună ea însăşi adevărul.

Imediat după ce se îmbrăţişară, mama o întrebă îngrijorată:

- Geani, ce-i cu tine? Eşti bolnavă?
- Nicidecum. Ai fost informată greşit. Vino, te rog. Vreau să vorbim.

Cu îndrăzneală şi mult tact, tînăra relată întregul şir de evenimente petrecut de cînd nu se mai întîlniseră. Insistă asupra nevoii de a-şi umple golul pe care îl avusese în suflet şi care o făcuse nefericită. Prin pasul pe care-1 făcuse primise convingerea că Dumnezeu o iertase şi o salvase.

- Nu e bine să-ţi părăseşti credinţa în care te-ai născut. Ne faci de rîs! Lumea în sat va vorbi, şi toţi o să te arate cu degetul.
- îmi pare rău, dar nu putem fi totdeauna pe placul lumii. Mama era contrariată şi supărată. Nu ştia ce să facă. Cînd mai auzi

şi despre hotărîrea fetei de a se despărţi, se prăbuşi sub povara loviturii.

- Ai înnebunit de tot? Unde vrei să pleci?

Geanina era obosită de atîta luptă. O dureau învinuirile celor dragi şi ar fi vrut să-i facă să înţeleagă cît de mult greşesc. Oricît le explica, nu reuşea să-i convingă. Lacrimile lor şi mustrările primite îi ardeau sufletul.

Mama făcu tot posibilul pentru a-i schimba decizia.

- Nu te gîndeşti că rămîi fără nimic? Toată munca noastră se pierde datorită încăpăţînării tale!
- Ştiu asta, dar n-am ce face. Sergiu nu vrea să-mi dea partea mea, şi eu nu-1 pot obliga.
- Crezi că e prost! Tu eşti cea care-1 părăseşti. Dacă rămîi, el nu te dă afară.
- Numai că nu vrea să se căsătorească cu mine. Ţii minte că mereu mi-ai spus că trăiesc în păcat şi că nu e bine ce fac? îmi băteam joc de spusele dumitale. Acum îţi dau dreptate. Dumnezeu nu binecuvîn-tează o casă clădită pe imoralitate.
- Nu înţeleg! Sunteţi logodiţi! Cum adică nu vrea să se însoare cu tine?
- îmi pune o condiţie: aceea de a renunţa la convingerile mele pen-

tru el.
- Şi de ce nu o faci?
- Pentru că aş fi asemenea unui fluture căruia i-ai rupt aripile şi pe care l-ai condamna astfel la moarte.
- Mă uit la tine şi nu te mai recunosc. Nu te gîndeşti că prin comportarea ta ne aduci amărăciune şi mie şi tatălui tău? Cum o să-i spun ce-ai făcut? Eşti complet nebună!
Nimic din ce ziseră şi făcură ceilalţi n-o determinară pe Geanina să cedeze. Ea rămînea de neclintit. Caracterul ei puternic o ajută să reziste loviturilor pe care le primea. Pe faţa ei se citea o decizie de neclintit, chiar dacă interiorul îi era zbuciumat. Nu-i era uşor să ştie că prin atitudinea ei alţii suferă, dar ştia că, cedînd acum, va pierde tăria de a se restabili mai tîrziu.
Mama nu rămase decît puţin timp la ei. Munca cîmpului era în toi şi nu-şi permitea să lipsească de acasă. Se grăbi să prindă ultimul tren. Fiica ei o conduse la gară.
A doua zi dimineaţa, Sergiu ţinu să-i precizeze:
- Nu vreau ca să pleci. Dacă o faci, să nu speri să primeşti ceva de la mine. Spusesem că o să împărţim mobila, dar ea a fost plătită cu banii noştri şi nu ai tăi, aşa că nimic nu-ţi aparţine pe deplin. Nu descompletez nimic; totul rămîne aşa cum e.
- Dar, mi-ai promis!
- Şi ce dacă? N-am de gînd să mobilez casa unui alt bărbat.
- Iar începi cu gelozia? înţelege o dată că nu pentru un altul te părăsesc!
- Atunci, unde te muţi? Pot să ştiu şi eu?
- Nu, nu cred că e necesar.
- Vezi! Nici măcar nu vrei să-mi spui unde!
- Nu are rost. Atîta timp cît îţi menţii pretenţiile, între noi totul s-a terminat.
- Nu mă iubeşti! îi reproşa el.
- Nu-i adevărat!
- O să vedem care dintre noi se va căsători primul. Acela va da dovadă că n-a ţinut la celălalt.
Ea nu-i răspunse nimic. Era treaba lui ce gîndea. Plecară la serviciu, conştienţi fiind că totul se încheiase între ei. Geanina o rugă pe Estera să-i caute pe cineva care să o ajute să-şi ducă lucrurile la noua locuinţă, înainte ca Sergiu să se întoarcă. Vorbi
cu patronul, şi acesta le învoi pe amîndouă. Avea, aşadar, cîteva ore la dispoziţie.
împachetatul hainelor nu dură prea mult. Din celelalte lucruri nu luă decît o măsuţă fantezie pe care tocmai o cumpărase, iar din bani îşi luă suma pe care o pusese la salariu.
înainte de a pleca, se uită pentru ultima oară prin casă. Pentru o clipă o cuprinse nostalgia. Avea atîtea amintiri legate de locul acesta! Atîtea bucurii trăise aici! Pe atunci crezuse că totul va ţine la nesfîrşit. Niciodată nu-şi închipuise că va ajunge în acest punct dificil. Acum, faptul că se afla pentru ultima oară acolo îi sfîşia inima. O voce îi şoptea: „încă mai ai timp să te răzgîndeşti. Nu pleca! Nu renunţa la ceea ce ai! Poate că niciodată n-ai să mai întîineşti o dragoste atît de profundă".
Scutură din cap, dorind să alunge gîndurile ce încercau să-i înmoaie inima. Luă o bucată de hîrtie şi un pix şi scrise un scurt bileţel. Era ultimul pe care îl mai scria celui cu care îşi împărţise viaţa în ultimele luni. Alături, aşezase Biblia pe care o primise de la colega ei. Cu siguranţă că va reuşi să-şi facă rost de alta.
Mutatul propriu-zis nu-i luă prea mult. Ajutată de vreo două persoane, reuşi repede să urce lucrurile pînă la etajul al doilea unde era situat apartamentul.
Munci toată după-amiaza pentru a-şi reaşeza hainele şi celelalte obiecte la locul lor. Se mişca ca un robot programat să-şi facă treaba, încercînd să înăbuşe orice sentiment ce o încerca.

Abia după ce termină, nemaiputîndu-se stăpîni, izbucni în plîns. Ştia că procedase corect, dar oare de ce durea atît de tare? De ce despărţirea de omul drag o făcea să se simtă ca mergînd pe marginea subţire a unui podeţ ce sta gata-gata să se prăbuşească în fundul prăpasti-ei?
Era destul de inteligentă să înţeleagă că toate aceste gînduri îi furau pacea. Avea nevoie de timp pentru a se obişnui cu noua situaţie şi pentru ca rănile să se cicatrizeze. Nimeni nu-i cerea să fie de piatră, dar era necesar ca ea să uite trecutul. Trebuia să privească înainte cu încredere.
Pe Sergiu îl încredinţase în mîna Tatălui ceresc. Doar El putea să-i zdrobească încăpăţînarea şi să-1 facă conştient că viaţa aceasta e trecătoare.
Va veni un timp cînd ne vom înfăţişa cu toţii înaintea scaunului de

judecată al lui Dumnezeu. îşi dorea ca el să fie pregătit pentru acel moment. De decizia pe care o lua acum depindea locul unde îşi va petrece eternitatea: în cer sau iad.
îi lăsase Biblia cu speranţa că el o va citi şi va găsi în ea adevărata cale spre cer. Pe de altă parte, era conştientă de nepăsarea lui. Niciodată nu pusese preţ pe nevoile spirituale pe care le avea. O dată chiar îi spusese că religia e doar pentru cei slabi. Atunci, cum se face că oameni mari ai lumii, precum Michel Faraday, Isaac Newton, Blaise Pascal, Emanuel Kant, Walter Scott, Charles Dickens, Jean Jacques Rousseau, şi lista ar putea continua, au recunoscut că există un Creator?
Apoi, visul pe care îl avusese îi vorbea despre starea lui în care se afla Sergiu şi din care nu voia să se lase ajutat să iasă.
„Doamne, îşi încheie cugetarea, facă-se pe deplin doar voia Ta!"
*** *   ***
Oraşul în care locuiau era mic şi veştile circulau rapid printre oameni. Unii o văzură pe Geanina părăsindu-şi locuinţa şi mutîndu-se la colega ei şi se întrebau care este motivul despărţirii celor doi. Curiozitatea le fix repede satisfăcută cînd aflară de convertirea ei. Majoritatea o învinuiau de inconştienţă, compătimindu-1 în acelaşi timp pe bietul băiat.
Chiar şi la serviciu, lumea o judeca şi o privea suspicios. Patronul o chemă în birou şi o întrebă:
- E adevărat ce am auzit? Te-ai pocăit şi te-ai despărţit de Sergiu?
- Da, răspunse ea senină.
- Măi, fato! Dar ăsta era bărbat de lăsat? Unde ai să mai găseşti altul ca el?
- Poate că aveţi dreptate şi n-am să mai găsesc unul ca el, dar hotă-rîrea îmi aparţine şi nu regret alegerea mea.
- Şi apartamentul? Ce faceţi cu el? îl vindeţi?
- Nu. îi rămîne lui.
- Cum? Tu nu ai nici o pretenţie?
- Refuză să-mi înapoieze ceva, iar eu n-am de gînd să insist.
- Mare prostie ai mai făcut! O să regreţi!
Geaninei nu-i era uşor să facă faţă la toate comentariile celor din jur. Ea voia să uite cît mai repede cele întîmplate, dar ceilalţi o împiedicau. Partea bună era că Estera intervenea mereu şi-i lua apărarea,

chiar dacă, la rîndul ei, oamenii o acuzau că fusese cauza distrugerii
unei „familii".
Patronul avea mai multe centre unde îşi distribuia produsele. Chiar lîngă secţie era un mic magazin unde îşi expunea marfa. Pentru un timp, Geanina fu transferată aici ca vînzătoare.
Nu trecu mult şi Sergiu veni să cumpere pîine. O putea face în multe alte locuri, dar voia să prindă prilejul pentru a discuta cu ea.
- Te-ai mutat în lipsa mea, îi reproşa. Era corect să mă aştepţi să vin de la serviciu, nu să găsesc

casa goală.
- Ţi-a lipsit ceva? -Da.
- Ce anume? -Tu.
- Nu începe iar. Am clarificat o dată lucrul acesta.
- Nimic nu e definitiv. Cred că ar fi bine să te întorci.
- Te-ai răzgîndit în ceea ce priveşte căsătoria?
- Nu, dar am sperat că tu ţi-ai revizuit atitudinea.
- Absolut deloc. A rămas aceeaşi.
- Vino acasă şi pe urmă mai discutăm.
- îmi pare rău. Necununată cu tine nu mai intru acolo!
- Chiar nu-ţi pare rău de tot ce am realizat împreună? Cum nu primi nici un răspuns, scoase dintr-o pungă Biblia.
- Poftim. îţi aparţine. Atîta timp cît ea mă desparte de tine, nici nu vreau să o văd.
Tînăra o luă cu inima strînsă. îi citea împietrirea pe faţă.
- Cred că ar fi bine să nu mai vii. Nu are rost.
Cu toate acestea, el continuă să o viziteze, reînnoindu-şi rugămintea. Doar refuzul ei repetat îl făcu, într-un sfîrşit, să înţeleagă că drumurile lor se despărţiseră şi că era cazul să o lase în pace. Ea încă îl mai iubea şi făcea eforturi pentru a nu ceda în faţa cerinţelor lui stăruitoare. Găsea totdeauna sprijin la Domnul, care nu pregeta să o întărească. Estera o ajuta de multe ori să depăşească momentele critice. Veneau de la muncă istovite şi, după ce îşi terminau treburile gospodăreşti, îşi făceau timp să studieze Scriptura şi să se roage. îi plăcea să cînte şi învăţa cu uşurinţă melodiile.
într-o zi, răsfoind un caiet, dădu peste textul unei cîntări. Autorul părea să se fi confruntat cu o situaţie asemănătoare. Citind-o, lacrimă.

Multă vreme, lume, am fost cu tine, dar acum A sosit momentul să ne despărţim în drum. Tu rămîi cu tine şi-ţi continui calea ta, Dar eu nu mai merg cu tine-alăturea. Ştii cît te iubeam şi-aveam plăcere să te-ascult Cînd îmi înşirai poveşti şi basme de demult, Cînd pierdeam cu tine nopţi în şir şi zile-ntregi, Dar s-a terminat şi-aş vrea să mă-nţelegi.
Adio, lume tu, prietenia s-a sjîrşit,
Mă-ntorc la Cel ce pentru mine mult a suferit.
Din veşnicie El m-a iubit necontenit.
El nu-i un simplu om, ci-i Dumnezeu cu-adevărat,
Cu sîngele-I de Domn din moarte m-a răscumpărat,
Cu el trăiesc şi sunt curat, ce minunat!
M-a întîlnit în cale bunul meu Salvator, Deschizîndu-mi orizonturi noi spre viitor, Mi-a făcut lumină-n tot ce fac şi tot ce simt, Şi am înţeles că nu-s după Cuvînt, Că această cale este calea celor răi Ce se va sfîrşi odată-n iazul cu văpăi. Şi de ce să ard cît timp mai pot să fiu salvat Prin Sfîntul Cuvînt, cel binecuvîntat.
Ştiu că de acum tu vei lupta-mpotriva mea, îmi vei fi vrăjmaşă cît putere vei avea, îmi vei lua din drepturi şi mă vei batjocori, Dar orice-mi vei face nu vei izbuti. Eu voi rămînea statornic pentru că te ştiu Şi mă bucur încă astăzi că nu-i prea tîrziu Căci cetăţenia mea e-acolo-n ceruri sus, De unde aştept pe Domnul meu Iesus!
O repetă de atîtea ori pînă o învăţă pe de rost. Ori de cîte ori fostul logodnic sau alt cunoscut o făcea să sufere prin cuvintele pe care i le spunea, îşi amintea cîntarea. Reuşea să rămînă liniştită pentru că vedea în spatele lor uneltirile distrugătoare ale celui Rău, care nu o feli-

cita pentru alegerea făcută.
Zi de zi ieşea triumfătoare din lupta pe care o avea şi creştea tot mai mult în credinţă. Viaţa în mijlocul celorlalţi creştini era frumoasă şi merita trăită.
Dorinţa ei nu era să păstreze comoara pe care o găsise. Era conştientă că mulţi alţii se zbăteau în aceeaşi deznădejde pe care o avusese şi ea. De ce nu le-ar face cunoscută calea prin care puteau găsi adevărata fericire?
Acum nu se mai supăra cînd cineva amintea de trecutul ei. Prindea prilejul să-L vestească pe Cristos şi se mira cînd vedea nepăsarea de care oamenii dădeau dovadă în ceea ce privea sufletul lor.
îi era dor de familia ei. Nu mai mersese de mult acasă. Nu ştia cum o vor primi, dar dorea să-i vadă. Cînd avu primele zile libere, prinse prilejul de a-i vizita.
Cu cît se apropia de casa părintească, cu atît gîndurile o necăjeau. O vor accepta aşa cum era sau vor prefera să se dezică de ea? Era prima persoană din sat care se pocăise şi auzise de multe cazuri în care oamenii reacţionaseră violent în astfel de ocazii. Totuşi, nu avea de ce să amîne la nesfîrşit momentul acesta; trebuia să înfrunte inevitabilul.
Unii săteni îi răspunseră rece la salut şi o priveau puţin suspect; atît.
Ajunsă în dreptul porţii se rugă înainte de a o deschide. Nu ştia la ce să se aştepte şi avea nevoie ca Dumnezeu să meargă înaintea ei şi să-i netezească cărarea.
Cîinele se grăbi să-i iasă în întîmpinare, lătrînd bucuros, iar mama ieşi în prag.
- Sărut mîna, spuse Geanina, încercînd să scape de vechiul ei prieten.
- Bine ai venit! Credeam că ne-ai uitat de tot.
- Nici chiar aşa. Am lucrat mereu şi abia acum mi-am luat liber.
- Ai nimerit tocmai bine. Tocmai pregăteam masa şi o aşteptam pe Mona să vină în pauză şi să mănînce. Pînă atunci, povesteşte-mi ce-ai mai făcut. Am înţeles că te-ai mutat.
- De unde ştii?
- M-a sunat Sergiu. Unde stai?
- La colega mea, Estera. O soră din biserică a plecat la ţară şi a închiriat apartamentul. Cum era singură, mi-a propus să stau cu ea.
- E adevărat că n-ai luat nimic din mobilă?
- Dacă el mi-a interzis, n-am vrut să trec peste hotărîrea lui.

- Trebuia să-i iei tot şi să nu-i laşi nici măcar un ac! Nu-i de-ajuns că a rămas cu apartamentul? De ce ai fost aşa de proastă? izbucni femeia indignată.
Geanina o privea mirată. Se aşteptase ca mama să continue să o în-vinuiască pentru schimbarea credinţei ei şi nu pentru că nu luptase pentru drepturile pe care le avea. Se pare că nedreptatea pe care i-o făcuse Sergiu o determinase să se întoarcă împotriva lui.
- De ce n-ai trecut peste dorinţa lui? O mulţime de bani ai cheltuit şi nu te-ai ales cu nimic!
- Mamă, Dumnezeu ne învaţă să nu ne facem singuri dreptate. Mai mult, ne spune că, dacă cineva vrea să ne ia haina, să-i dăm şi cămaşa.
- N-am ştiut că este aşa de hapsîn! Vezi! Trăieşti cu omul şi nu ştii ce zace în el. La început îmi venea să te omor, dar am stat şi m-am gîndit că ai fi putut să te desparţi de el şi din alt motiv, nu neapărat religios. Cred că ar fi procedat la fel şi tot te-ar fi lăsat să pleci cu mîna goală.
- Iartă-mă. N-am vrut să nesocotesc bunătatea dumitale şi a tatei. Ştiu că aţi făcut mari sacrificii şi îmi pare rău că s-a sfîrşit aşa.
- Dacă aş fi ştiut că ajungeţi aici nu ţi-aş fi dat nimic. Oricum, altceva nu mai vezi de la noi. Nu eşti numai tu, mai sunt şi surorile tale.
Cînd sosi Mona, Geanina fu nevoită să facă faţă unei noi serii de întrebări. Răspundea cu răbdare,

mulţumind în acelaşi timp lui Dumnezeu pentru că lucrase în chip minunat şi familia ei n-o respinese. Era adevărat că nu-i aprobau deciziile, dar nu o condamnau.
Sora ei lucra ca vînzătoare la magazinul din sat. La prînz avea liber timp de două ore, apoi revenea la program. înainte de a pleca, îi spuse:
- Cînd mă întorc, aş vrea să discutăm mai mult.
- Şi eu îmi doresc mult să stăm de vorbă!
Cît de liniştitor era pentru Geanina să ştie că Dumnezeu este atît de aproape de ea! Trecuse printr-o încercare grea şi încă resimţea durerea ce-i fusese provocată. Ştia că n-ar fi mai avut putere să primească o nouă lovitură. Avea nevoie de sprijinul celor dragi pentru a merge mai departe. Cuvintele i se păreau prea sărace pentru a-L lăuda pe Dumnezeu pentru modul în care îi rezolvase problema. Era minunat că-L lăsase pe El să-i conducă viaţa!
Restul zilei şi-1 petrecu trebăluind prin casă. Totdeauna era cîte ceva de făcut şi regreta că nu are liber mai des pentru a veni şi a-şi ajuta

părinţii.
Tata era istovit de muncă şi nici cu sănătatea nu o ducea prea bine. Era încîntat să-şi vadă fiica. Auzise multe despre ea în ultimul timp şi era îngrijorat. Observîndu-i însă faţa luminoasă, se linişti.
îi puse tot felul de întrebări, dorind să cunoască mai ales ce anume o determinase să se despartă de Sergiu. Se arătase îngăduitor faţă de convingerile ei religioase, dar o condamnă pentru nesăbuinţa de a pleca cu mîna goală.
- Să-i laşi lui totul, a fost o mare prostie din partea ta! Te va înlocui în curînd şi alta o să se bucure de munca ta.
- Lasă, tată! E mai bine aşa. Dacă îi luam mobila, ar fi venit după mine şi cine ştie ce scandal mai ieşea.
- Chiar şi aşa! Trebuia să-ţi iei ce-i al tău. Nici acum nu e tîrziu. Dacă vrei, merg cu tine. Să încerce să zică ceva, că îi arăt eu lui!
- Stai liniştit! Va purta Dumnezeu de grijă.
- Asta aşa e, dar nu suport gîndul că şi-a bătut joc de tine.
Mona ascultase discuţia dintre cei doi şi, cînd rămase doar cu sora ei, îi ceru amănunte.
- Nu-ţi pare rău că l-ai părăsit?
- Nu. Din moment ce nu voia să ne căsătorim, n-avea nici un rost
să mai rămîn.
- Bine, dar îl iubeai atît de mult!
- Nu ştiu ce să zic. Atitudinea lui m-a dezorientat de tot. Eu cred că înainte de a condamna pe cineva, trebuie să cercetezi şi să vezi dacă ceea ce a făcut este bine sau nu. El nici măcar nu ascultă ce-i spun. Pentru el conta doar părerea celor din jur. Asta m-a depărtat de el. Oricum, totul s-a încheiat.
- Am rămas surprinsă cînd am auzit ce s-a întîmplat. Te cunoşteam şi ştiam că nu te avînţi să faci ceva înainte de a calcula bine. Totuşi, eşti tînără şi ai toată viaţa înainte. De ce ai făcut pasul ăsta?
Pentru a nu ştiu cîta oară, Geanina îşi repetă povestea, bucuroasă că era ascultată cu atenţie. Sublinie faptul că toţi sunt păcătoşi şi au nevoie de iertarea lui Dumnezeu, indiferent dacă este tînăr sau bătrîn. La El nu se are în vedere faţa omului şi în ziua judecăţii nimeni nu se va putea dezvinovăţi invocînd tinereţea lui. Ea găsise pe Cel ce acorda graţierea şi nu voise să-I respingă oferta.
- Nu ştiu, Geani, s-ar părea că ai dreptate. O să-mi fac timp să cercetez ce-mi spui.

- M-aş bucura tare mult!
în seara aceea rămaseră treze pînă tîrziu, depănînd amintiri şi încer-cînd, ca în vremea copilăriei, să descopere pe cer noi forme alcătuite de aştrii cereşti.
„Cerul! Ce minunat e!" gîndi Geanina înainte de a adormi. „Dincolo de toate acestea se află Tatăl meu, Creatorul tuturor lucrurilor şi Salvatorul meu iubit".
Sfîrşitul de săptămînă petrecut în casa părintească alungă norii de pe fruntea tinerei creştine. Mîngîierea primită aici o încuraja să meargă mai departe, indiferent cîte furtuni s-ar abătea asupra ei. Părinţii îşi dovediseră încă o dată înţelepciunea, sprijinind-o în necaz.
E adevărat că rana sufletească nu i se cicatrizase şi încă mai avea de luptat cu amintirile, dar zilnic primea putere de a-şi continua viaţa.
*** *   ***
Relaţia cu cei de acasă se închegă tot mai mult. Ei veniră să o viziteze pentru a vedea cum se instalase în noua locuinţă şi pentru a-i aduce totodată din roadele pămîntului cu care Dumnezeu îi binecu-vîntase din plin în anul acela.
Mona venea mai des decît ceilalţi, şi Geanina prinse prilejul pentru a-i vorbi cu privire la salvarea sufletului ei. Era bucuroasă că avea ocazia să-i arate calea către cer, dar n-o presa şi o lăsa pe ea să decidă dacă dorea să continue discuţia sau nu.
Merseră împreună la biserică şi, pe drumul de întoarcere, comentară cele auzite. Sora ei era mai receptivă la Cuvîntul Scripturii decît fusese ea şi recunoştea că avea nevoie ca Dumnezeu să-i ierte păcatele, dar nu era pregătită să facă pasul hotărîtor.
înainte de a pleca se rugară împreună şi îi cerură lui Dumnezeu să vegheze asupra lor. Erau tinere şi aveau nevoie de ocrotirea divină.
Timp de o lună, Geanina nu primi nici o veste de la ea şi se întreba care era motivul. Nu reuşea să o găsească la telefon şi nu îndrăznea să ceară amănunte părinţilor. Frămîntarea ei dispăru într-o zi, cînd Estera o anunţă că primise o scrisoare. O desfăcu nerăbdătoare şi o citi cu atenţie.

Dragă Geanina,
Probabil te întrebi ce s-a întîmplat cu mine de nu ţi-am mai dat nici un semn de viaţă pînă acum. Ei bine, am avut nevoie de o perioadă de singurătate. Trebuia să reflectez la anumite probleme legate de viaţa mea. N-am vrut să-ţi scriu decît atunci cînd aflam răspunsurile ce m-ar fi liniştit. Să încep aşadar cu începutul.
Cînd mama s-a întors de la tine şi ne-a anunţat că te-ai pocăit, am fost surprinsă. Am avut senzaţia că te-am pierdut şi că între noi s-a aşezat o barieră de netrecut. Nu ştiam ce înseamnă să fii pocăit şi asociam lucrul acesta cu ceva rău. Faptul că te-ai despărţit de Sergiu îmi confirma rătăcirea ta. Aveam senzaţia că ţi-ai pierdut minţile şi te compătimeam.
De multe ori, înainte, te admirasem pentru ceea ce ai realizat. Erai sora mea mai mare şi doream să-ţi urmez exemplul. Brusc, se părea că perioada ta înfloritoare a apus. Ai renunţat la tot: casă, bărbat, şi ai preferat să stai cu chirie în apartamentul unei străine. Totul era prea ciudat pentru mine ca să te înţeleg.
Cînd am venit de la serviciu şi te-am găsit stînd la masă ca altădată, nu-mi venea să cred. Mă aşteptam să întîlnesc o persoană împovărată şi stoarsă de orice putere, şi cînd colo am remarcat strălucirea ce-ţi împodobea faţa. Erai schimbată, în sensul bun al cuvîntului.
N-am avut puterea să mă abţin să nu te descos şi să aflu ce mister ascunzi. Ai reuşit să trezeşti în mine un dor după Dumnezeu şi m-ai provocat să-mi fac o cercetare adîncă. Bănuiesc că ştii că

toate vizitele mele aveau scopul de a afla secretul pe care îl deţineai tu. Caietul tău de studiu m-a ajutat mult în acest sens.
O, Geani, cine ar putea să se ascundă de faţa Celui Atotputernic? Cînd te apropii de El, începi să te vezi aşa cum eşti în realitate şi eşti dureros de conştient de necesitatea pe care o ai de a fi iertat şi curăţat.
Cu cît încercam să înăbuş această nevoie, cu atît ea ieşea la suprafaţă. Pînă într-o zi cînd am înţeles că, ignorînd-o, nu rezolv nimic, aşa că am capitulat. Am venit cum eram înaintea lui Dumnezeu şi mi-am închinat viaţa Lui.
Acum suntem de două ori surori şi îmi eşti cu mult mai dragă.
Să ştii că ai avut dreptate în privinţa lui Sergiu. Dacă te iubea cu adevărat ar fi cercetat să vadă dacă ceea ce faci este bine. Nu spun că trebuie neapărat să se convertească, dar nici să te judece fără a te as-

culta. Oricum, siguranţa salvării pe care o ai compensează pierderea pe care ai suferit-o.
Doresc să-ţi mulţumesc pentru că, prin comportarea ta, mi-ai stîrnit curiozitatea de a cunoaşte acea Persoană unică ce ne-a adus împăcarea cu Tatăl ceresc. E minunat să ştii că ai devenit copilul Lui şi că El însuşi îngrijeşte de tine!
I-am spus mamei şi tatei de hotărîrea mea. N-au avut nimic îmoo-trivă; văzuseră deja transformarea din viaţa ta. Mă gîndesc că '"nt mulţumiţi că au acum două fiice care-i ascultă şi le dau respectu' *JU* d li se cuvine.
Te-ai bucura să-i vezi cum ne iau apărarea în faţa cunoscuţilor. Cînd cineva face vreun comentariu legat de credinţa noastră, imediat intervin, demonstrîndu-le că noi trăim conform Bibliei. Sper ca într-o zi să ajungă nu numai să ne aprobe, dar să meargă ei înşişi pe drumul îngust al credinţei în Cristos.
Vreau totodată să vin cît de curînd la tine şi atunci vom avea ocazia să discutăm mai mult. Pînă atunci doresc ca Domnul să te mîngîie şi să te întărească în toate încercările prin care treci. Fii binecuvîntată!
Cu multă dragoste, Mona
Geanina era copleşită. Domnul îi ascultase rugăciunea: un membru al familiei acceptase ca Dumnezeu să-i conducă viaţa. Meritase să aştepte în tăcere ajutorul Lui!
O! Cît de mult dorea să-şi îmbrăţişeze sora!
Trecuseră trei ani de la convertirea Geaninei, timp în care rănile sufleteşti i se vindecaseră. Relaţia ei cu Sergiu aparţinea deja de domeniul trecutului.
Nu-i fu uşor să se obişnuiască cu ideea că drumurile lor se despăr-ţiseră pentru totdeauna. Locuiau într-un orăşel mic şi, indiferent de voinţa ei, se întîlneau aproape zilnic.
Cunoscuţii încă îi mai vorbeau despre el, dar nimic n-o atingea. Era liniştită şi îşi continua viaţa, ca şi cum acesta nici nu exista.
Nu regreta alegerea făcută. Ca şi copil al lui Dumnezeu avusese parte de multe bucurii şi beneficiase de sprijinul Lui atunci cînd necazurile îi frămîntaseră viaţa.

îşi dorise să cunoască mai multe despre Domnul ei, pentru a spune şi altora despre iubirea Lui. Cum i se ivi ocazia, se înscrise la un colegiu biblic. Zi de zi, creştea tot mai mult spiritual şi se întărea în credinţă.
La serviciu, lumea se obişnuise cu transformarea ei. Era serioasă şi îşi făcea treaba bine. Mai erau persoane care încercau să o provoace, punîndu-i credinţa la încercare, dar fuseseră nevoite să-şi schimbe comportarea şi ajunseseră ca în prezenţa ei să evite a mai folosi vorbe
murdare.

Patronul începu să aibă tot mai multă încredere în ea şi, într-una din şedinţe, o anunţă că hotărîse să-i ofere postul de şef. Avea calităţile necesare şi era capabilă să facă faţă cerinţelor. Ea acceptă şi, din acea zi, responsabilităţile ei crescură şi mai mult.
Cu toate că era extrem de ocupată, găsea totdeauna timp să cerceteze Biblia şi se desfăta pătrunzîndu-i tainele. Nu înceta să le vorbească părinţilor despre Dumnezeu şi spera ca Domnul să-i asculte rugăciunile şi în privinţa lor.
Cu Estera se înţelegea bine şi-i era recunoscătoare pentru faptul că-i îngăduise să se mute la ea. îşi împărtăşeau problemele şi se ajutau reciproc. Tot ea fu cea care îi aduse vestea că Sergiu îşi făcuse o nouă
prietenă.
- Foarte bine. Era şi timpul să-şi găsească pe cineva.
- Nu te deranjează că altă femeie profită de munca ta?
- Asta e. Ştiam că aşa va fi încă din clipa în care am renunţat la tot
ce-am avut.
Nu trecu mult şi avu ocazia să o cunoască. Se afla în magazin, com-pletînd nişte acte, cînd vînzătoarea o făcu atentă. îşi ridică ochii şi observă o tînără înaltă şi drăguţă care o analiza curioasă. îi zîmbi. După plecarea ei, îşi văzu în continuare de lucru, iară să fie afectată.
Colega ei, peste măsură de mirată, izbucni:
- Nu pot să te înţeleg! Cum poţi fi atît de calmă?
- Dumnezeu mi-a dat puterea să accept situaţia aşa cum e. Nu ai cum să te împotriveşti inevitabilului. Ce te aşteptai? Ca el să ţină doliu după mine toată viaţa? Are dreptul să se căsătorească.
- Nu ştiu. Dacă eram în locul tău, îl scuturam puţin, să-mi dea ce este al meu. Apropo, pe ea o cheamă Ionela şi e soră cu Larisa care lucrează vizavi.
Pentru ea trecuse vremea cînd toate acestea o puteau influenţa în
99
vreun fel. îi mulţumea lui Dumnezeu pentru că reuşise să-1 scoată din inimă, şi perioada în care fuseseră împreună i se părea atît de îndepărtată, de parcă nici n-ar fi existat în realitate.
Era eliberată de orice povară şi privea la ei ca la toţi ceilalţi. La un moment dat, cînd i se ivi ocazia, nu pregetă să o ajute pe sora Ionelei.
Geanina terminase orele de muncă şi se pregătea să meargă acasă. Voia să facă mai întîi nişte cumpărături şi intră în magazinul unde lucra Larisa. îşi alese marfa şi, cînd să plătească, îi văzu paloarea de pe faţă.
- Ce-i cu tine? Te simţi rău?
- Da. Ameţesc şi...
Nu reuşi să-şi sfîrşească vorba, că se şi prăbuşi pe scaunul din spate. Geanina alergă înspre ea. îi dădu să bea apă şi o udă pe faţă.
- Trebuie să mergi la spital. Nu poţi rămîne aici.
- Şi magazinul? Nu am voie să plec.
- Nu fi absurdă! îl încuiem. O să rog pe un coleg de al meu să-ţi anunţe patronul. Mă duc să chem un taxi.
Cu greu reuşi să o ducă la maşină, mai mult cărînd-o în braţe. Gura i se încleştase şi mîinile îi amorţiseră.
La spital îi făcură calciu în venă şi o lăsară să se odihnească. Era clar că făcuse o criză de spasmofilie.
Geanina rămase cu ea pentru a o încuraja. Era mulţumită că reuşise să-i fie de folos.
Cineva alertă membrii familiei Larisei care veniră să vadă ce era cu ea. Fură surprinşi cînd o

găsiră pe Geanina veghind la patul bolnavei.
- Ce s-a întîmplat? o întrebă îngrijorată mama.
- O cădere de calciu! Acum s-a mai liniştit puţin, dar medicul a spus că trebuie să facă neapărat un tratament.
Puţin stingherită, continuă:
- Pentru că sunteţi aici, eu cred că ar fi mai bine să plec.
- Bine. îţi mulţumim pentru tot.
Geanina părăsi spitalul cu sentimentul că făcuse ceea ce trebuia şi era bucuroasă să constate că în ea nu existase nici o urmă de ranchiună. Nu ezitase să intervină, şi Dumnezeu era Cel ce o întărise să facă faţă situaţiei.
*** *   ***

Geanina privea absentă pe fereastră. Gîndurile îi zburară înapoi, în timp, la vremea în care împreună cu fostul logodnic căutase să cumpere casa mult visată.
... O săptămînă vizitaseră o mulţime de apartamente pînă îl găsiseră pe cel ce-i mulţumea pe amîndoi. Avea două camere mari şi o bucătărie spaţioasă. Balconul era destul de încăpător pentru a adăposti toate ghivecele cu flori pe care le avea ea. Dintotdeauna iubise florile şi nu concepea să renunţe la ele. Făcuse o adevărată pasiune din aceasta şi, oricît de ocupată ar fi fost, nu uita să le îngrijească. Toată fericirea lor nu ţinuse prea mult. Convertirea ei se aşezase ca o barieră, despărţin-du-i pentru totdeauna...
Ea nu regreta că alesese să-şi urmeze credinţa, dar azi aflase ceva ce-i răscolise amintirile şi o făcea să-şi pună serioase semne de întrebare.
Nu ştiu pentru care motiv, Sergiu făcuse un împrumut în bancă, gi-rînd cu apartamentul. Neavînd posibilitatea să achite datoria, îl pierduse, rămînînd pe drumuri. Să fie oare aceasta consecinţa acţiunii lui egoiste faţă de ea? El nu ştia atunci că, nedreptăţind-o pe ea, îl nedreptăţea de fapt pe Dumnezeu, care consideră că este drept să răsplătească cu întristare pe oricine face pe unul din copiii Lui să sufere [l.Tesalo-niceni 1:6]. Voise să aibă tot şi rămăsese cu nimic. Nu cunoştea cuvîn-tul Lui: „Cine nu strînge cu Mine risipeşte" [Matei 12:30b].
Nu-i dorise răul şi nu se bucura de nenorocirea lui. Dimpotrivă. Era conştientă că pierderea îl afecta, cu atît mai mult cu cît trebuia să fie ros de remuşcări. Faptele i se întoarseseră împotrivă asemenea unui bumerang.
Geanina îşi ridică ochii spre cer. în minte îi răsunară cuvintele misionarului Jim Elliot:
„Nu este nechibzuit cel care renunţă la ceea ce nu poate păstra, pentru a cîştiga ceea ce nu are cum să piardă".
Toate sunt trecătoare: avere, faimă, prietenie, familie... De nimic nu trebuie să-ţi legi inima. într-o zi, te vor părăsi rînd pe rînd. Ce ai strîns pentru viaţa eternă este tot ceea ce rămîne...
O cîntare ţîşni de pe buzele ei:
„Adio lume, tit; prietenia s-a sfîrşit. Mă-ntorc la Cel ce pentru mine mult a suferit. Din veşnicii, El m-a iubit necontenit... "